

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
GV NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Tột cùng của bế tắc !!!

Chính trị ĐCSVN vừa ra Chỉ thị số 06-CT/TW ngày 07-01-2007 truyền cho toàn dân học tập về “*Tư tưởng đạo đức Hồ Chí Minh*”, bắt đầu từ ngày 3-2-2007 tới đây, có sơ kết hàng năm vào ngày 19-5, và kéo dài đến năm 2011. Chỉ thị viết : “*Mục đích của cuộc vận động là : Làm cho toàn Đảng, toàn dân nhận thức sâu sắc về những nội dung cơ bản và giá trị to lớn của tư tưởng đạo đức và tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh. Tạo sự chuyển biến mạnh mẽ về ý thức tu dưỡng, rèn luyện và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh sâu rộng trong toàn xã hội, đặc biệt trong cán bộ, đảng viên, công chức, viên chức, đoàn viên, thanh niên, học sinh... nâng cao đạo đức cách mạng, cần, kiệm, liêm, chính, chí công vô tư; đẩy lùi sự suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống và các tệ nạn xã hội, góp phần thực hiện thắng lợi Nghị quyết Đại hội X của Đảng.*”

1. Trước hết, **Bộ Chính trị lấy quyền gì để ra Chỉ thị cho toàn Dân ?** Trong Hiến pháp và cả hệ thống pháp luật của Việt Nam không có văn bản pháp luật nào qui định về chức năng, nhiệm vụ của cơ quan có tên là “Bộ Chính trị”. Luật ban hành các văn bản qui phạm pháp luật năm 1996 (xác định hệ thống văn bản qui phạm pháp luật và các cơ quan được phép ban hành loại văn bản này) không hề nói tới các văn bản của Bộ Chính trị đảng CS. Như vậy **các văn bản do Bộ Chính trị ban hành đều không có cơ sở pháp lý cho Công dân.** Duy điều 4 Hiến pháp 1992 có nói đến đảng CS, nhưng chỉ xác định đảng theo chủ nghĩa Mác-Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh, rồi độc quyền tự áp đặt là “lãnh đạo nhà nước và xã hội”, chứ không hề qui định cả Dân tộc VN phải theo chủ nghĩa và tư tưởng này. Đồng thời điều 4 còn khẳng định mọi tổ chức của đảng CS phải hoạt động trong khuôn khổ Hiến pháp và Pháp luật.

Điều 79 Hiến pháp lại nói : “*Công dân có nghĩa vụ tuân theo Hiến pháp, Pháp luật...*”, nghĩa là Công dân VN không có bổn phận chấp hành chỉ thị của bất cứ tổ chức, đảng phái chính trị nào. Việc Bộ Chính trị ĐCSVN ra Chỉ thị 06-CT/TW để buộc mọi người Dân phải tuân theo là **ngang nhiên vi hiến, vi nó chỉ có giá trị trong nội bộ của đảng CS mà thôi.** Hơn nữa Chỉ thị này còn trắng trợn chà đạp Công ước Quốc tế về các quyền dân sự và chính trị năm 1966 mà VN đã xin tham gia năm 1982 : “*AI cũng có quyền tự do tư tưởng, tự do lương tâm và tự do tôn giáo*” (điều 18); “*Mọi người đều có quyền giữ vững quan niệm mà không bị ai can thiệp. Mọi người đều có quyền tự do phát biểu quan điểm; quyền này bao gồm quyền tự do tìm kiếm, tiếp nhận, và phổ biến mọi tin tức và ý kiến bằng truyền khẩu, bút tự hay ấn phẩm, dưới hình thức nghệ thuật, hay bằng mọi phương tiện truyền thông khác, không kể biên giới quốc gia*” (điều 19).

2- Tiếp đến, toàn Dân phải học tập theo “tư tưởng đạo đức và tấm gương đạo đức” nào của Hồ Chí Minh ? Chắc chắn là “tư tưởng đạo đức và tấm gương đạo đức” đầu tiên được trình bày chủ yếu qua hai tác phẩm khai sinh thần tượng gian trá “Cha già Dân tộc” : “*Những mẩu chuyện về đời hoạt động của Hồ Chủ tịch*” và “*Vừa đi đường vừa kể chuyện*” do chính ông trắng tráo vô liêm sỉ tự viết dưới bi danh “Trần Zân Tiên” và “T. Lan” (!?!). Tiếp đến là qua vô số tác phẩm tô vẽ, bịa đặt, thần thánh hóa mà bộ máy tuyên truyền của đảng CS đã lạm dụng ngân khoản khổng lồ để phổ biến, hòng lường gạt nhân dân và cả thế giới suốt 70 năm qua !

Lịch sử -mà CS luôn nuôi cuồng vọng sửa lại (bằng tiêu hủy ngụy tạo vật chứng, bằng vận vẹo quỹ biện lý chứng, bằng bịt mồm thủ tiêu nhân chứng) sau mỗi lần chiếm được một nước- đã ngày càng cho thấy thế nào là “đạo đức” của Hồ Chí Minh. Về “*tấm gương đạo đức cách mạng*” chỉ cần nêu vài điều chấm phá cũng quá đủ : anh thanh niên Nguyễn Tất Thành đến Pháp năm 1911 là để **xin vào trường Thuộc địa Paris hầu ra làm quan cho Pháp sau này chứ không hề ra đi tìm đường cứu nước** (Hồ sơ đơn xin thi vào học còn lưu trữ trong văn khố Pháp). Nguyễn Ái Quốc khi viết thư năm 1924 rồi năm 1925 gửi Ban Chấp hành Quốc tế CS, để nghĩ cấp cho ông một ngân khoản để hoạt động (*Hồ Chí Minh toàn tập, tập 2, tr. 251-252 và Báo điện tử Đảng CSVN trích ngày 8-1-2007*) cho thấy ông đã **tự nguyện biến thành một cán bộ chính trị chuyên nghiệp của Đệ tam Quốc tế, dưới sự điều khiển của Liên Xô, chứ không hề là nhà ái quốc có tinh thần dân tộc.** Nhận lãnh sứ mạng Đệ Tam Quốc tế giao là cộng sản hóa VN, HCM đã lợi dụng lòng yêu nước của Đồng bào, mở hai cuộc chiến tranh (một vô ích, một phi nghĩa) gọi là “giải phóng Đất nước thoát ách ngoại bang giành lại độc lập”, để sau đó khoác lên nửa nước rồi cả nước **ách độc tài toàn trị cộng sản còn độc ác và tàn tệ hơn cả thời Bắc thuộc lần Pháp thuộc.** (Vụ bán Cụ Phan Bội Châu cho thực dân Pháp rồi thủ tiêu biết bao đồng minh và Nhân sĩ yêu nước không chấp nhận CS ; chiến dịch Cải cách ruộng đất giết hại nửa triệu nông dân ; vụ Nhân văn Giai phẩm tiêu diệt hàng chục ngàn Văn nhân, Trí thức, Nghệ sĩ ; cuộc xâm lăng Việt Nam Cộng Hòa đầy gần 4-5 triệu thanh niên cả 2 miền vào chõ chết ; thối suốt đời bao phen lừa thầy phản bạn... là những bằng chứng không thể chối cãi).

Về “*tấm gương đạo đức gia đình*”, thì sau khi gia nhập Cộng-đảng CS, Nguyễn Tất Thành từ bỏ luân lý truyền thống Dân tộc, chuyển lòng trung hiếu thành lý tưởng phục vụ đảng và chủ nghĩa CS, đến nỗi chính thân phụ là ông Nguyễn Sinh Sắc “không muốn nghe nói đến đứa con hư của mình... mà các chủ thuyết chẳng những đã phá uy quyền của nhà vua, mà còn đã phá luôn uy quyền của gia trưởng” (*Daniel Hémery, Hồ Chí Minh, từ Đông Dương đến Việt Nam. Paris, Gallimard, 1990, tr. 134*). Trong di chúc, HCM viết : “*...Tôi để sẵn mấy lời này, phòng khi tôi đi gặp cụ Các-mác, cụ Lê-nin...*” thay vì đi về với tổ tiên, ông bà, cha mẹ hay Phật - Chúa như đa phần dân Việt. “Năm điều bác Hồ dạy thiếu nhi” **không có điều nào nói chuyện thảo hiếu với cha mẹ, thuận hòa với anh em, lễ độ với người lớn !** Lập gia đình, HCM chẳng những bất trung mà còn tàn ác với vợ. Không kể những mối tình lê tẻ, HCM có hai cuộc sống vợ chồng rõ ràng là cuộc hôn nhân với bà Tăng Tuyết Minh (1926 tại Quảng Châu, Trung Quốc mà đám cưới có vợ Chu Ân Lai tham dự) và cuộc sống chung với cô Nông Thị Xuân (1955 tại Hà Nội). Tháng 5-1950, nhìn thấy hình HCM trên báo Nhân Dân (TQ), Tăng Tuyết Minh gởi nhiều lá thư cho ông, thông qua đại sứ VN ở Bắc Kinh là Hoàng Văn Hoan, nhưng đều bị HCM lừa đi không đoái hoài (*Hoàng Tranh, “Hồ Chí Minh và người vợ Trung Quốc Tăng Tuyết Minh”, tạp chí Đông Nam Á Tung Hoành, Nam Ninh, tháng 11-2001*). Khi về Hà Nội cầm quyền sau năm 1954, HCM -lúc ấy khoảng 65t- --->



TRONG SỐ NÀY:

- Trg 01 ► **Tột cùng của bé tặc !!!**
 - Trg 03 ► **Quốc hội là gì ?**
- Ts Nguyễn Học Tập
 - Trg 06 ► **Tây chạy bầu cử Quốc hội độc đảng 2007**
- Lm Nguyễn Văn Lý
 - Trg 08 ► **Bài phát biểu nhân lễ...**
- Tt Thích Thiện Minh
 - Trg 09 ► **Thư gửi Hiền tài Phạm Văn Khâm**
- Ban BVTDTN Cao Đài
 - Trg 10 ► **Tình hình PGHH 2006**
- Ht Lê Quang Liêm
 - Trg 12 ► **Con diên loạn đầu năm của chính quyền CSVN**
- Cao Trần Văn Tuấn Anh
 - Trg 15 ► **Thỉnh nguyện thư gửi Đức Thánh Cha Bênêđictô XVI**
- Một nhóm KTH VN
 - Trg 16 ► **Bầu cử trò hề - Chúc mừng BNS Tự do Ngôn luận (tho Xà Beng, Ngô Chính Tâm**
 - Trg 17 ► **Lại một trò lưu manh bịp bợm mới của Bộ Chính trị**
- Ngôn Luân
 - Trg 19 ► **Lại chuyện đạo đức và tư tưởng Hồ Chí Minh**
- Trần Gia Phụng
 - Trg 22 ► **Mùa xuân Dân tộc ló hiện xa xa**
- Nguyễn Minh Cần
 - Trg 26 ► **Cuộc sát hạch gay go**
- Bùi Tín
 - Trg 29 ► **Tinh thần đấu tranh ngoan cường của bà con kiều kiện**
- Quang Minh
- Rải rác ► Tin tức

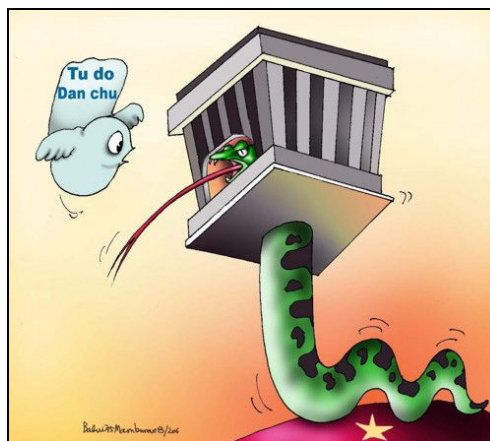


**01 & 15 mỗi tháng
NGÀY DÂN CHỦ
CHO VIỆT NAM -
NGÀY TOÀN DÂN
MẶC ÁO TRẮNG**

....đã lấy cô Nông Thị Xuân chỉ khoảng 22 tuổi (năm 1955). Hai người có một con trai tên Nguyễn Tất Trung. Thời gian sau, cô Xuân bị ruồng bỏ rồi bị thủ tiêu cách tàn nhẫn. Nguyễn Tất Trung được giao cho hết người này đến kẻ khác nuôi, ngay khi HCM còn sống (Vũ Thư Hiên, *Đêm giữa ban ngày, hồi ký chính trị của một người không làm chính trị*. California, Văn Nghệ, 1997, tt. 422.605-609).

Về “**tư tưởng đạo đức**”, sách báo CS tăng bốc HCM là “**nhà giải phóng dân tộc**” như thể tư tưởng giải phóng dân tộc đã do ông khởi xướng. Thật ra tư tưởng này đã tiềm ẩn trong tâm trí Dân Việt từ thuở Hai Bà Trưng khởi nghĩa năm 40, rồi truyền từ đời này qua đời nọ. Đảng CSVN còn cho HCM đã có sáng kiến kết hợp công cuộc giải phóng dân tộc với đấu tranh giai cấp và chủ nghĩa xã hội. Thật ra ý tưởng này là của Lênin, nhà lãnh đạo Cách mạng CS năm 1917 ở Nga. Liên minh công nông chống thực dân phong kiến cũng không phải do HCM sáng nghĩ mà là tư tưởng của Mao Trạch Đông. Theo dõi những diễn văn, những khẩu hiệu do HCM đưa ra, mọi người đều nhận biết rõ ràng tất cả đều do ông cớp nhặt từ các nhà tư tưởng, văn hóa và chính trị đồng tây. Ví dụ diễn văn khai sinh chế độ Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa do ông đọc ngày 2-9-1945 (thường được đảng CS gọi là “**Tuyên ngôn Độc lập**”) hoàn toàn vay mượn từ các văn bản Pháp lẫn Mỹ và do thiếu tá Hoa Kỳ Archimedes L. A. Patti giúp viết. Câu khẩu hiệu “**Vì lợi ích mười năm trồng cây, vì lợi ích trăm năm trồng người**” được treo ở tất cả các đại học lẫn trung tiểu học của chế độ và được sách vở CS xem là tư tưởng vĩ đại của “**bác Hồ**” thật ra là câu của Quan Trọng (TQ) nói cách đây hơn hai ngàn năm. Một trong những khẩu hiệu hàng đầu được coi là “**tư tưởng HCM**” để huấn luyện cán bộ cộng sản là “**chí công vô tư, cần kiệm liêm chính**” thì rút từ lời dạy của Nho giáo cũng đã trên 20 thế kỷ. Còn việc HCM bảo rằng “**Không có gì quý hơn độc lập tự do**” thì đó chỉ là một nhận xét mà ai cũng biết về khát vọng ngàn đời này của Dân tộc. Duy có đảng HCM và đảng CSVN đã lợi dụng tinh thần độc lập dân tộc và lòng yêu quý tự do đó mà lừa gạt rồi đưa cả Dân tộc vào vòng thống trị, kèm tóa, nô dịch của CS. Trong khi Stalin và Mao Trạch Đông là hai bạo chúa cực kỳ tàn ác, ai nghe cũng rợn người, đến nỗi con gái Stalin phải trốn qua ty nạn tại Hoa Kỳ, còn MĐĐ thì làm Cách mạng Văn hóa giết hơn 30 triệu đồng bào cách rất đa man, thế mà HCM cố tình mê muội nhiều lần tuyên bố : “**AI đó thì có thể sai, chứ đồng chí Stalin và đồng chí MĐĐ thì không thể sai được**”. Ngoài những bằng chứng trên, còn phải kể đến vô số ca dao, hò vè châm biếm chế độ và bản thân HCM, vì sử liệu không chỉ có bia đá, bia ván mà còn bia miệng. Xem quả biết cây ! Tất cả những điều trên cho thấy HCM thật đúng là tên tội đồ số một của Dân tộc, là tay đại gian hùng mà Tào Tháo cũng chưa đáng làm môn sinh !

3- Thật ra, CS từ lâu đã học và áp dụng “**tư tưởng đạo đức và tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh**” rồi ! Các lãnh tụ CSVN bao giờ cũng tự nhận hay được xưng tụng là “**học trò xuất sắc của Bác Hồ**”!?! Chính vì thế mà đảng, chủ nghĩa và chế độ mới đào tạo ra vô số cán bộ tham lam và gian dối, vô số công an mù quáng và tàn bạo, vô số y tá bác sĩ không hề là “**tử mẫu**”, vô số giáo viên giảng sư không hề là “**mô phạm**”, vô số học sinh sinh viên bị mất ngay từ nhỏ tính thật thà, óc cầu tiến, tinh thần tự lập, vô số tín đồ và công dân sống bạc nhược, cầu an, luồn lách, hãi sợ và ích kỷ. Chính vì thế mà đảng, chủ nghĩa và chế độ mới làm cho Đất nước ngày càng thu hẹp về lãnh thổ, tụt hậu về kinh tế, suy thoái về đạo đức, bất công về xã hội, ngao ngán về nhân tâm, phai nhạt về tinh tự dân tộc... Thầy sao trò vậy! “**Tư tưởng đạo đức và tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh**” thật ra chỉ là chiêu bài được đảng tái tận dụng để duy trì ách thống trị trên Đất nước. Nếu “**quái thai đạo đức**” ấy còn được quảng bá thì đó chính là “**tinh thần của một dân tộc không có tinh thần**” (Marx). Phần chúng ta, trả lại sự thật lịch sử, vạch trần bộ mặt chân tướng của HCM, **bưng cho xong gốc “thần tượng” đại gian trá HCM** là một trong những công việc cấp bách nhất hầu **giải thoát cho bao thế hệ khỏi bao lầm lạc quá tặc hại ! Đem một con người đại tàn ác và đây thủ đoạn như HCM để làm tấm gương soi về “tư tưởng đạo đức và tấm gương đạo đức” cho Toàn Dân tộc hôm nay và mãi mãi trong tương lai, Bộ Chính Trị ĐCSVN vừa xúc phạm lương tri của toàn thể giòng giống Lạc Hồng, vừa chứng tỏ đã lâm vào bế tắc đến tột đỉnh và tột cùng. Tương lai cả Dân tộc Việt Nam 84 triệu đồng bào đành lòng chịu bế tắc cùng với thầy ma HCM và đàn em mê muội của HCM sao ??? BBT**



Chuẩn bị cho Hiến pháp lâm thời của Việt Nam

QUỐC HỘI LÀ GÌ

Ts. Nguyễn Học Tập

Ai trong chúng ta cũng nghe nói đến quyền lực Quốc Gia được phân chia ra thành các quyền Lập Pháp (Quốc Hội), Hành Pháp (Chính Phủ) và Tư Pháp (Tòa Án).

Trong một Quốc Gia dân chủ, Quốc Hội Lập Hiến (hay Ủy Ban Soạn Thảo Hiến Pháp) được đề cử để thảo ra Hiến Pháp và Quốc Hội Lập Pháp, được dân chúng tuyển chọn ra để soạn thảo luật pháp.

Quốc Hội là cơ quan Lập Pháp của quốc gia, có nhiệm vụ soạn thảo luật pháp. Nhưng đó có phải là nhiệm vụ chính yếu của Quốc Hội không? Từ ngữ "Lập Pháp" được cho là nhiệm vụ của Quốc Hội phải được hiểu theo ý nghĩa nào cho đúng đắn?

Những dòng dưới đây được viết ra để chúng ta trả lời câu hỏi trên, đồng thời giúp chúng ta hiểu biết về nguồn gốc lịch sử Quốc Hội của các Quốc Gia tân tiến trên thế giới, xác định rõ vai trò chính của Quốc Hội, cũng như những hệ tại của vai trò đó trong cuộc sống Quốc Gia.

I - Quốc Hội ở thế kỷ XII-XIV.

Quốc Hội trong thời quân chủ không được thiết lập và có vai trò của Quốc Hội trong các Quốc Gia dân chủ Tây Âu hiện tại.

Quốc Hội của Vương Quốc Sicilia ở thế kỷ XII chẳng hạn là Hội Đồng Tư Vấn của Vua, thành viên được Vua chỉ định, có nhiệm vụ bàn thảo góp ý với Vua trong việc cai trị đất nước. Nhưng mọi quyết định đều do Vua định đoạt lấy. Cơ chế của Quốc Hội Vương quốc Sicilia bắt nguồn từ thời Đế quốc Roma.

Quốc Hội của các tổ chức Xã Áp (Comuni) thời Trung Cổ cũng có thể chế tương tự như Quốc Hội của Vương Quốc Sicilia, là những Hội Đồng Tư Vấn của thành phố, thôn ấp như thời Thị Xã (Polis) của Hy Lạp.

Các tổ chức vừa kể chỉ họp khi được Vua hay giới cầm quyền Xã Áp triệu tập để bàn thảo các vấn đề được trình bày, rồi giải tán sau đó.

Ở Tây Ban Nha thời kỳ này có "Cortes" và ở Pháp có "États Généraux de Paris", là những Hội Đồng Tư Vấn và Cơ quan Tư Pháp

của Vua. Quốc Hội của thành phố Paris chỉ có nhiệm vụ ghi vào hồ sơ (enregistrer) các ấn chỉ của Vua.

Mặc dầu các Quốc Hội "Tư Vấn và Tư Pháp" trên được Vua hay dân chúng triệu tập, chỉ định một cách nào đó để giải quyết những vấn đề cần thiết, nhưng những tổ chức manh nha rời rạc trên không có cách gì đảm chỏi nầy nọ thành Quốc Hội theo ý muốn mà chúng ta hiểu hiện nay, bởi lẽ ở các Quốc Gia trong thời Trung Cổ, thể chế quân chủ tập quyền các lãnh chúa là tối thượng, bóp nghẹt hết mầm mống dân chủ manh nha trong các "Tiền Quốc Hội" (Préparlementaire) trên.

II - Nguồn gốc Quốc Hội.

Quốc Hội Anh quốc thế kỷ XVI.

Một tổ chức muốn trở thành cơ cấu Quốc Hội theo ý nghĩa của chúng ta, nhất phải thỏa mãn 3 điều kiện sau đây:

a) Phải là một tổ chức có tính cách dân cử,

b) Tư cách đại diện phải có tính cách phổ quát. Nói cách khác, cơ cấu đại diện phải là đại diện cho đa số dân chúng trong cộng đồng Quốc Gia, để tiếng nói của mình là tiếng nói của đại chúng.

c) Tư thế của tổ chức đại diện hay Quốc Hội phải đặt Quốc Hội có khả năng thảo luận, mặc cả với Hành Pháp (Vua, trong trường hợp Anh quốc). Điều đó có nghĩa là Hành Pháp (Vua) nếu muốn được Quốc Hội chấp thuận, Hành Pháp (Vua) phải nhượng bộ một phần quyền bính nào đó. Nói cách khác, Quốc Hội có khả năng đối thoại với Hành Pháp (Vua), là phía bên kia đối với Hành Pháp (Vua), là chiếc cầu gạch nối giữa Hành Pháp và dân chúng.

Ba điều kiện vừa kể đã được thể hiện tại Quốc Hội Anh vào thế kỷ 15. Trong lúc Cách Mạng đang diễn tiến cũng như sau đó, vào thế kỷ 16, Quốc Hội Anh luôn luôn xác định mình là xướng ngôn viên chính thức của Quốc Gia đối với Vua.

Đọc lại những văn kiện đòi hỏi quyền hành của dân chúng Anh trong thế kỷ 17 và 18, chúng ta sẽ thấy rõ

điều đó. Văn kiện Statute Book là kế ước Magna Carta của năm 1225 được thay đổi (C. Fraith Thompson, *Magna Carta, 1st Role in the Making of the constitution 1300-1629*, Minnesota University Press, 1948).

Văn kiện Habeas Corpus Act 1679, văn kiện Bill of Rights 1689, văn kiện Act of Settlement 1701 là những tài liệu nói lên ý thức của dân Anh về quyền hạn của mình đối với Vua.

Viên đá nền tảng của cả tòa nhà ý thức Quốc Hội được dân chúng Anh tuyên bố ở thế kỷ 17 như sau: "Nhà Vua ở trong Quốc Hội" (The King in Parliament).

Quyền hành pháp vẫn nằm trong tay Vua, nhưng thuế má phải được Quốc Hội tán đồng. Luật pháp chỉ có thể ban hành (enacted), với điều kiện là Nhà Vua ở trong Quốc Hội, tức là được Quốc Hội, gồm có Vua, các quân tước (Lords) và đại diện làng mạc xã ấp chấp thuận. Sau đây là nguyên văn của điều kiện tiên quyết đó để cho luật lệ được ban hành có giá trị: "By the advice and consent of the King, the Lords and the Commons in this Present Parliament assembled and by the authority of the same" (Luật muốn được ban hành và có giá trị phải được sự đóng góp ý kiến và đồng thuận của Vua, các vị quân tước và đại diện xã ấp trong Quốc Hội này đang nhóm họp và được chính Quốc Hội cho phép) (cit. by C.H. McIlwain, *Constitutionalism and the Changing World*, Cambridge, Cambridge University Press 1939, 227).

Điều đó nói lên nhiệm vụ của Quốc Hội Anh không phải chỉ có trách nhiệm kiểm soát luật pháp đối với Vua, để Vua không được ra luật tùy tiện, mà còn có quyền góp ý kiến vào đường lối chính trị của Vua, tức là bàn luận, góp ý sửa đổi luật pháp trước khi được ban hành.

Qua lịch sử Quốc Hội Anh vừa kể, chúng ta thấy rằng Quốc Hội

- không chỉ thừa nhận nhiệm vụ đại diện cho dân chúng để chuyển đạt lên Vua nguyện vọng của dân,

- mà còn kiểm soát không cho Vua tự do thao túng ra luật lệ tùy tiện,

- cũng như có quyền tham gia vào việc biến cải đường lối chính trị Quốc Gia qua việc điều hành chính luật pháp cho thích hợp.

Quốc Hội Anh có tư cách trở vượt khá xa đối với các Tiền Quốc Hội thời Trung Cổ và cả đối với Quốc Hội Pháp cùng thời đó.

Không kể đến các Tiền Quốc Hội thời Trung Cổ, là những cơ quan Tư Vấn và Tư Pháp của Vua, Quốc Hội

Pháp chỉ được (hay chỉ có) nhiệm vụ ghi vào hồ sơ án chỉ của Vua để rồi ban hành sau đó. Có lẽ Quốc Hội Pháp lúc đó cũng chỉ có tính cách Tư Vấn đối với Vua, tức là bàn góp ý kiến với Vua trước khi ghi vào hồ sơ các án chỉ. Vua có toàn quyền định đoạt tất cả mọi vấn đề.

Nói cách khác, Quốc Hội Pháp lúc bấy giờ chỉ là tổ chức ngoại vi (corps externe) đối với mọi quyết định của Quốc Gia.

Trái lại quốc Hội Anh, qua văn kiện vừa kể, là một cơ chế cấu trúc nội tại (structure interne) đối với các quyết định của xứ sở. Với viên đá nền tảng "Nhà Vua ở trong quốc Hội", Quốc Hội Anh (Vua, quân tước và đại diện xã ấp) không những có quyền và bổn phận Tư Vấn (bàn góp ý kiến với Vua), ghi hồ sơ luật pháp sắp được ban hành, mà còn có quyền "bàn cãi, sửa đổi và biểu quyết đồng thuận, cho phép (and by the authority of the same)", thì luật pháp ban hành mới có giá trị.

Đọc qua nguyên văn với những dòng suy nghĩ vừa qua, chắc chắn chúng ta đã ghi nhận hai điểm nổi bật của quốc Hội Anh lúc bấy giờ:

1) Quốc Hội có quyền kiểm soát hành động của Vua đối với dân, hạn chế kiểm soát Vua không được ra luật thuế má cách nào đó tùy tiện.

2) Quốc Hội có quyền, nhiệm vụ bàn cãi cũng như sửa đổi làm cho luật pháp ban hành hợp với đường lối lợi ích cho quốc dân, hay quốc Hội có quyền tham dự vào việc định hướng đường lối chính trị Quốc Gia.

Một yếu tố quan trọng khác, chúng ta cần ghi nhận là mặc dù Quốc Hội Anh lúc bấy giờ đã trở thành một cơ chế cấu trúc nội tại trong việc định hướng và quyết định của guồng máy quyền lực Quốc Gia, Quốc Hội vẫn là một tổ chức tách biệt và độc lập đối với quyền Hành pháp (Vua vẫn nắm giữ quyền hành xử quyền bính trong tay).

Yếu tố quan trọng đó có những hệ tại thiết yếu đối với cuộc sống tự do dân chủ của người dân. Trong những dòng kể tiếp chúng ta sẽ có dịp đề cập đến điểm then chốt vừa kể cho cuộc sống Quốc Gia.

III - Cơ Quan Tư Pháp và Quốc Hội.

Qua phần trình bày trên, chắc chắn nhiều người sẽ đưa ra thắc mắc: Quốc Hội Anh như vừa kể, hành xử quyền kiểm soát và định hướng chính của mình để bênh vực quyền lợi của dân chúng và mưu cầu lợi ích cho đất nước. Cơ quan Tư Pháp (Tòa Án) cũng dùng luật pháp để bênh vực

quyền lợi cho dân. Vậy thì đâu là sự khác biệt giữa cơ quan Tư Pháp và Quốc Hội?

a) Như trên chúng đã có dịp trình bày, Hội Đồng Tư Vấn và Cơ quan Tư Pháp, những tổ chức Tiền Quốc Hội thời Trung Cổ, là những cơ cấu do vua lập ra. Mặc dầu có những tổ chức Tiền Quốc Hội cũng dùng vị thế của mình để bênh vực quyền lợi, sinh mạng và tài sản của dân, nhưng họ không phải là những tổ chức do dân bầu ra, nên họ không có tư cách đại diện cho dân.

Nói cách khác, Hội Đồng Tư Vấn khi đưa ra ý kiến về đường hướng chính trị hay luật pháp nào đó, thì ý kiến của Hội Đồng chỉ là ý kiến cá nhân hay cùng lắm cũng chỉ là ý kiến của một nhóm người đơn phương, họ không nhân danh dân chúng cử tri đã ủy thác nhiệm vụ cho họ để phát biểu ý kiến.

Ngược lại, Quốc Hội là một cơ chế dân cử. Tiếng nói của Quốc Hội là tiếng nói của dân chúng, phát biểu nguyện vọng của dân chúng. Quyết định của Quốc Hội là những quyết định nhân danh và thể hiện ý muốn của dân.

b) Điểm khác biệt thứ hai là điểm khác biệt giữa Cơ Quan Tư Pháp và Quốc Hội. Cơ Quan Tư Pháp không làm ra luật (lập pháp). Tư Pháp chỉ dùng luật lệ đã có sẵn, được soạn thảo sẵn hoặc theo luật tự nhiên (lex naturalis) hoặc theo tập tục truyền thống (traditio) để xét xử.

Vị thẩm phán không làm ra luật (jus dare), mà chỉ giải thích và áp dụng luật (jus dicere) đã có sẵn theo tinh thần của luật pháp (secundum legem).

Trái lại, Quốc Hội (cơ quan lập pháp) với tư cách đại diện dân cử của mình, không những để kiểm soát Hành pháp (Vua, Chính Phủ), để bênh vực quyền lợi, phát biểu thể hiện ước vọng của dân chúng để định hướng đường lối chính trị của xứ sở qua việc ban hành những luật lệ mới. Dĩ nhiên Quốc Hội, trong lúc thi hành nhiệm vụ lập pháp của mình cũng dựa vào tinh thần luật lệ và tập tục đã có sẵn, như là những nguyên tắc nền tảng của Hiến Pháp.

IV - Quốc Hội và Chính Phủ.

Qua tư tưởng vừa đề cập, chúng ta thấy rằng Quốc Hội Anh ở thế kỷ 17 là một cơ chế độc lập và tách biệt đối với Hành Pháp.

Quốc Hội là chiếc cầu gạch nối giữa Hành Pháp và dân chúng. Vị trí khởi thủy của Quốc Hội Anh lúc bấy giờ là ở phân nửa cầu. Quốc Hội không thuộc về khối dân chúng, mà

cũng không phải là thành phần của Hành Pháp (Hoàng Gia).

Nhưng vị trí ban đầu đó dần dần không còn nằm ở chính giữa cầu nữa, nhất là Quốc Hội của các nước dân chủ ngày nay (và còn đặc biệt hơn nữa Quốc Hội ở các Quốc Gia Đại Nghị Chế). Càng ngày Quốc Hội càng xích sát gần về phía Hành Pháp, (trong Đại Nghị Chế, thường thì đa số lãnh đạo Hành Pháp cũng là đa số trong Quốc Hội, do đó mà Chính Phủ phải được đa số thành viên Quốc Hội tín nhiệm mới lãnh đạo được việc cai trị đất nước, cf. Anh quốc và Đại Nghị Chế). Thái độ vừa kể không có gì là khích lệ, như là khi đất nước chỉ do một chính đảng lãnh đạo, như Đảng Cộng Sản ở Việt Nam chẳng hạn.

Như trên chúng ta đã nói, Quốc Hội được bầu lên để để đạt nguyện vọng của dân chúng đối với vua. Quốc Hội Anh đã hành xử tư cách đại diện của mình bằng cách kiểm soát hành động của Vua và cùng với Vua soạn thảo ra những luật lệ mới.

Vị thế khởi thủy đó của Quốc Hội Anh dần dần được Quốc Hội ở các Quốc Gia dân chủ hiện đại biến đổi. Quốc Hội hiện nay ở các nước dân chủ không những là cơ quan đại diện của dân chúng đối với Hành Pháp, mà còn là tiếng nói của Chính Phủ trước dân chúng theo đường lối chính trị của Chính Phủ (dĩ nhiên là đã được Chính Phủ và Quốc Hội thỏa thuận trước khi soạn thảo chương trình và luật pháp). Nhiệm vụ của quốc Hội hiện thời là nhiệm vụ lưỡng diện.

Một mặt Quốc Hội là cơ chế dân cử, nên nhiệm vụ trước tiên của Quốc Hội là đại diện cho dân chúng, nói lên tiếng nói của dân đối với cơ quan Hành Pháp.

Đàng khác Quốc Hội cũng có nhiệm vụ nói lên đường hướng chính trị, hướng đi của Quốc Gia nhằm mưu ích cho toàn dân. Do đó những quyết định luật pháp của Quốc Hội phải luôn luôn quan tâm đến nhu cầu chung của quốc Gia. Với vị trí vừa kể, Quốc Hội khó mà giữ được vị trí phân hai giữa dân và Chính Quyền. Đối với nhiều quyết định, Quốc Hội đã nhiều lần mặc nhiên trở thành cơ cấu nội tại của Chính Quyền. Quốc Hội đầu tiên của Anh Quốc và những Quốc Hội kế tiếp đối thoại, tranh cãi với Chính quyền để bảo vệ dân. Quốc Hội của nhiều Quốc Gia hiện đại là cơ quan quyền lực của Chính quyền, là bình phong cho tư cách hợp pháp các hành động của Chính quyền.

Tình trạng càng trở nên nghiêm trọng hơn, khi Chính quyền lũng

đoạn, mua chuộc được Quốc Hội. Ở hầu hết các nước dân chủ hiện đại, các chính đảng chiếm đa số đương quyền cũng là những chính đảng chiếm đa số trong Quốc Hội. Do đó ý muốn của chính đảng đương quyền cũng sẽ dễ dàng trở thành “hợp pháp”, được Quốc Hội phê chuẩn.

Tiền liệu cho những điều bất trắc có thể xảy ra như vừa kể, Hiến Pháp 1949 Cộng Hoà Liên Bang Đức đặt nặng vai trò của Viện Bảo Hiến, quyền can thiệp hữu hiệu của Chính quyền các Tiểu Bang và giao cho thành phần thiểu số đối lập ngay trong Quốc Hội Liên Bang có thực quyền can thiệp vào tính các hợp hiến hay vi hiến của các đạo luật có thể được giới Hành Pháp Liên Bang soạn thảo và được Hạ Viện Liên Bang (Bundestag) “bỏ nhà” có thể “chuẩn y, nhất trí” với phe nhóm đa số đương quyền (Điều 93, đoạn 2 Hiến Pháp 1949 Cộng Hoà Liên Bang Đức).

V- Nhiệm vụ của Quốc Hội.

Qua những dòng vừa kể, mặc nhiên chúng ta đã đề cập đến nhiệm vụ của Quốc Hội. Những nhiệm vụ trên được Walter Bagehot liệt kê như sau:

- 1- Nhiệm vụ đại diện cho dân chúng.
- 2- Kiểm soát luật pháp.
- 3- Kiểm soát và hướng dẫn đường lối chính trị Quốc Gia.
- 4- Chọn lựa đúng đắn một Chính Phủ để điều hành Quốc Gia (Walter Bagehot, *The English Constitution, London, Eyre and Spottswoods, 1959, 322*).

Walter Bagehot cho rằng nhiệm vụ quan trọng nhất của quốc Hội là làm sao chọn lựa đích đáng cơ chế Hành Pháp để điều hành Quốc Gia. Nếu Quốc Hội lựa chọn được Chính quyền xứng đáng, thì nhiệm vụ kiểm soát luật pháp cũng như hướng dẫn đường lối chính trị quốc Gia sẽ giảm bớt đi.

Trong khi đó thì dường như kinh nghiệm thường nhật cho chúng ta những dữ kiện ngược lại. Người ta có cảm tưởng là nhiều Quốc Hội hiện tại có khuynh hướng “bất tín nhiệm” để cản trở, trướat phê Chính Phủ hơn là củng cố.

Dưới đây chúng tôi xin đơn cử một vài ví dụ về nhiệm vụ của Quốc Hội Ý đối với Chính Phủ, điển hình vai trò Quốc Hội trong một thể chế dân chủ.

Trước hết, sau cuộc bầu cử và được Tổng Thống bổ nhiệm, Thủ Tướng và Nội Các Chính Phủ phải được Quốc Hội Lương Viện bỏ phiếu

tín nhiệm mới được hoàn toàn giao phó quyền hành xử quyền lực quốc Gia: “Trong vòng 10 ngày sau khi thành lập, Chính Phủ phải được Lương Viện Quốc Hội bỏ phiếu tín nhiệm” (Điều 94, Hiến Pháp 1947 Ý Quốc). Và Quốc Hội (Thượng cũng như Hạ Viện) chỉ cần có 1/10 số dân biểu tỏ ý bất tín nhiệm, có thể đưa ra bản cãi để thu hồi sự tín nhiệm trên bất cứ lúc nào (Điều 94, id.).

Quốc Hội có nhiệm vụ và quyền chuẩn y hay bác bỏ ngân sách Quốc Gia hàng năm: “Quốc Hội chuẩn y mỗi năm ngân sách quốc gia do chính phủ đề ra...”. Và một khi đạo luật về ngân sách được chuẩn y, chính phủ không có quyền tăng thêm thuế và ngân sách chi tiêu tùy ý (Điều 81, id.).

Quốc Hội có quyền tuyên bố tình trạng chiến tranh cũng như cho phép Chính Phủ ký kết các thỏa ước quốc tế (Điều 78 và 80, id.).

Và một trong những quyền hạn quan trọng là Quốc Hội có thể hạch hỏi và điều tra Chính Phủ bất cứ lúc nào mà Quốc Hội cho là cần phải can thiệp (Điều 82, id.).

Hiện nay chúng ta có khuynh hướng và theo ngôn ngữ thông dụng gọi Quốc Hội là cơ quan Lập Pháp.

Thật ra khi chúng ta chọn các vị đại biểu vào Quốc Hội, chúng ta không chọn họ theo tiêu chuẩn là họ có khả năng “làm ra luật” hay không, mà là có cùng chí hướng với chúng ta, có khả năng đại diện chúng ta hay không.

Nhiệm vụ chính của Quốc Hội Anh lúc đầu không phải là “làm ra luật” (lập pháp), mà là “chuẩn y hay bác bỏ” dự án luật. Đọc lại nguyên bản của điều kiện Quốc Hội: “Sự đóng góp ý kiến, sự đồng thuận... và phải được Quốc Hội cho phép”, chúng ta sẽ thấy rằng nhiệm vụ chính của Quốc Hội là chuẩn y hay bác bỏ dự án luật sắp được công bố.

Đĩ nhiên có nhiều phương cách để chuẩn y hay bác bỏ. Có thể có loại chuẩn y “nhắm mắt ký đại”, hay nói theo ngôn ngữ của thời Việt Nam Cộng Hoà là làm “ngợi gù, nghị gật”.

Nhưng cũng có cách chuẩn y bằng cách duyệt xét kỹ lưỡng, đưa ra những phán đoán cần nhắc điều khoản nào nên giữ, điều nào cần bị cắt bỏ, thêm bớt sửa đổi để đạo luật thành đường lối chính trị Quốc Gia: “Phải có sự đóng góp ý kiến, sự đồng thuận...và được Quốc Hội cho phép” là vậy.

Nhưng dù là đóng góp ý kiến, đồng thuận, cho phép, nhiệm vụ chính của Quốc Hội không phải là lập pháp (làm ra luật), mà là góp ý kiến, chuẩn y hay bác bỏ luật. Như vậy Lập

Pháp không có nghĩa là làm ra luật, mà “làm thế nào để luật được ban hành là một đạo luật hữu lý và có lợi cho quốc gia”. Bởi lẽ khi chúng ta chọn dân biểu vào Quốc Hội chúng ta không đòi buộc họ phải có Cử Nhân hay Tiến Sĩ Luật, có khả năng chuyên môn để làm luật, soạn thảo luật.

Vấn đề “soạn thảo luật” sẽ được giao cho một ủy ban chuyên môn có trách nhiệm soạn thảo chứ không phải Quốc Hội.

Chúng ta cần chú ý đến tư tưởng vừa kể về nhiệm vụ của Quốc Hội là chuẩn y hay bác bỏ luật cũng như hướng dẫn đường lối chính trị quốc gia bằng luật pháp. Đi ra ngoài nhiệm vụ chính yếu vừa kể, Quốc Hội có thể rơi vào cạm bẫy của danh từ Lập Pháp (làm luật), nhất là khi Quốc Hội xích lại gần Hành Pháp, nhất cử nhất động của Chính Phủ đều được Quốc Hội làm ra luật. Quốc gia sẽ tràn đầy luật, luật lớn, luật nhỏ, luật con, luật cháu..., thay vì Quốc Hội đứng biệt lập với Hành Pháp để chuẩn y hay bác bỏ, duyệt xét và hạn chế, sửa đổi để Hành Pháp không được đưa ra những dự án, quyết định tùy hỷ.

Người Roma trong thời cực thịnh của đế quốc họ đã đưa ra nhận xét: “Khi nào luật pháp (jus) bị hoàn toàn tùy thuộc vào ý muốn tự tiện của những ai muốn làm ra luật (jussum, để ra lệnh), thì luật pháp sẽ mất đi mọi tính cách công bình của nó (justum)” (G. Sartori, *Elementi di teoria politica, Bologna, Il Mulino, 1990, 244*).

Câu nói vừa kể gợi cho chúng ta nhớ lại một trong những tư tưởng then chốt của Quốc Hội : Quốc Hội là một cơ quan chính trị của Quốc Gia, biệt lập và độc lập đối với Hành Pháp.

Trong một nước dân chủ thực sự, luật pháp muốn có hiệu lực và công bằng phải được Cơ Quan “Chuẩn Y hay Bác Bỏ” tách rời khỏi Hành Pháp quyết định, để giữ mức thăng bằng và giới hạn quyền lực của Hành Pháp đối với dân chúng.

Một ngày nào đó Quốc Hội không còn biệt lập và độc lập đối với Hành Pháp để “chuẩn y hay bác bỏ”, như trong thể chế “Đảng Lãnh Đạo, Nhà Nước quản Lý, Dân Làm Chủ”, làm chủ với hai bàn tay trắng, không còn một tấc quyền lực trong tay, chúng ta chỉ còn sống trong một Quốc Gia, trong đó quyền Hành Pháp (nhất là hành pháp theo lệnh lãnh đạo của Đảng) thao túng áp đặt trên đầu chúng ta những gì họ thích.

Quốc Hội là một cơ quan phân quyền trong một nước dân chủ là vậy.



Q **tẩy chay bầu cử** **QUỐC HỘI ĐỘC ĐẢNG** 2007 *Lm. Nguyễn Văn Lý*

**Vì sao Tẩy chay Bầu cử QH
độc đảng 2007 đủ sức Giải thể
Chế độ CSVN hiện nay ?**

**Tại sao việc Tẩy chay Bầu cử
QH độc đảng 2007 chắc chắn
thành công ?**

*(Tổng lược các bài viết & các bài
trả lời Radio phỏng vấn từ T.10-
2005 đến T.1-2007)*

**1- Vì sao Tẩy chay Bầu cử
Quốc hội độc đảng 2007 đủ sức
Giải thể Chế độ CSVN ?**

Đảng Cộng sản Việt Nam (ĐCSVN) hay đảng ấy dù đổi tên gì đó, đúng hơn là Bộ Chính trị ĐCSVN (BCTĐCSVN) không chế tất cả mọi Quyền Tự do, Nhân quyền của toàn Dân, để toàn Dân chỉ biết vâng nghe họ *như những nô lệ rất đúng nghĩa*. BCTĐCSVN sai khiến một Quốc hội bù nhìn thông qua những nguyên tắc, định chế, nghị quyết, nghị định, quyết định, đạo luật, pháp lệnh mang tính hợp hiến, hợp pháp một cách giả tạo. Cho nên *BCTĐCSVN cũng luôn “bị ứng cử” và đương nhiên luôn “bị đắc cử” trong Quốc hội bù nhìn đó*, để bảo đảm cho Chế độ CS ấy thành hình và tồn tại.

Vậy nếu giả như ngay từ đầu toàn Dân hiểu thủ đoạn gian xảo ấy, biết cách làm cho Quốc hội bù nhìn đó không thể thành hình thì toàn Dân đã làm cho Chế độ ấy ngay từ đầu không thể thành hình được. Còn hôm nay nó đã lỡ thành hình rồi, nhưng nếu toàn Dân biết cách làm hiệu quả cho Quốc hội bù nhìn đó không thể tiếp tục thành hình, thì toàn Dân sẽ làm cho Chế độ ấy không thể tồn tại được nữa. Ngăn chặn nguy cơ tất yếu đó xảy ra, BCTĐCSVN phải *buộc lòng nhượng bộ để cho Chế độ CS độc đảng phải giải thể mà chuyển qua Chế độ đa đảng*, để ĐCSVN vẫn tiếp tục tham gia nếu họ còn đủ lực.

Đảng phái nào chiếm được lòng Dân, làm cho Dân đạo đức, an vui, hạnh phúc, tự do phát triển thì đảng đó sẽ giành được quyền lãnh đạo. Nhưng không có đảng nào lãnh đạo một cách tuyệt đối qua mọi thời gian mà chỉ lãnh đạo được trong khoảng thời gian nào mà đảng đó còn được toàn Dân tin yêu.

Một nền Kinh tế tự do cạnh tranh lành mạnh làm giá thành sản phẩm hạ, Dân được lợi, kinh tế phát triển. Cũng thế, một Chế độ Đa đảng Dân chủ Tự do cạnh tranh lành mạnh là một Chế độ văn minh phù hợp với lương tri nhân loại thời nay. Sau bao ngàn năm loài người tôi luyện nhiều hình thức, đến hôm nay Chế độ Dân chủ Đa đảng chưa phải là một Chế độ hoàn hảo, vẫn còn nhiều khuyết điểm, nhưng *đây là kinh nghiệm quý giá mà nhân loại tích lũy cho đến nay là tốt đẹp nhất*. Vậy không lý do gì một Chế độ độc đảng, độc tài chuyên chính quá nhiều áp bức, bất cứ người Dân nào cũng thấy, mà toàn Dân VN lại phải cứ tiếp tục chịu đựng hoài mãi?

Do đó Mặc Áo Trắng và Tẩy chay Bầu cử Quốc hội độc đảng trong hoàn cảnh VN là một cách *ôn hoà, đơn giản và hiệu quả nhất để giải thể được Chế độ CS ấy*. Các phương cách khác tốn kém và vất vả hơn nhiều. Tuyệt đối toàn Dân VN không thể chọn phương cách bạo lực, chắc chắn sinh ra nhiều xáo trộn, đổ máu và mất mát. Tẩy chay Bầu cử Quốc hội độc đảng là việc làm *vừa trong tâm tay, đương nhiên dẫn đến việc giải thể chế độ CS mà không phải trả giá đắt*.

**CHỈ CẦN MỘT VIỆC DUY
NHẤT LÀ LÀM SAO NÓI ĐẾN
TẬN TAI NGƯỜI DÂN**, giúp người Dân hiểu, nhận thức đúng, *bớt sợ hãi rồi can đảm mạnh dạn thực hành*, giúp toàn Dân ý thức

rằng đi bầu hay không là QUYỀN hoàn toàn thuộc về người Dân, dứt khoát **KHÔNG** phải là quyền của Nhà nước. Từ đây đến ngày đó chỉ còn hơn 2 tháng nữa thôi, chúng ta phải tăng tốc hướng dẫn giúp Dân thực hành.

Độc đoán dùng bạo lực đàn áp Dân để khur khur bám giữ quyền lực là một cực đoan. Nhưng chủ trương nổi dậy lật đổ bằng bạo lực bạo loạn cũng là một cực đoan khác. Cả 2 đều cô đơn, bị toàn Dân VN cô lập, xa tránh. Do đó, *Tẩy chay Bầu cử Quốc hội độc đảng là lối thoát danh dự duy nhất cho ĐCSVN và là ngõ vào hòa bình duy nhất cho các đảng phái Dân chủ khác*, để tất cả cùng nhau ôn hòa chững chạc bước vào một Quốc hội Đa đảng văn minh công bằng, *chỉ lấy lễ phải mà tranh luận công khai lành mạnh, chinh phục nhau, thi đua nhau phục vụ Tổ quốc và Đồng bào, ngoài ra không sử dụng thêm bất cứ một thứ vũ khí lực hậu, đê tiện, xấu xa nào khác*.

Sau khi Quốc hội bù nhìn 2007 cuối cùng gượng ép thành hình thì Cao trào dân chủ hoá VN sẽ gia tăng áp lực để buộc BCTĐCSVN phải chấp nhận một Tân Hiến pháp Lâm thời, làm nền tảng pháp lý cho Quốc hội Đa đảng thành hình. Tất nhiên Quốc hội ấy chắc chắn chưa phải là lý tưởng. Hình thức Đa đảng vừa thoát từ một chế độ độc tài tất nhiên chưa thể là một hình thức hoàn hảo công bằng lành mạnh. Tuy nhiên nó sẽ có màu sắc dân chủ bước đầu và là Quốc hội khởi sự để tiến dần lên một Quốc hội Đa đảng văn minh công bằng chân chính. Dù sao đi nữa cũng *phải thông qua một Quốc hội bước đầu có màu sắc Đa đảng Dân chủ như vậy để tiến dần lên một Quốc hội Đa đảng hoàn chỉnh hơn*.

**2- Làm sao để việc Tẩy chay
Bầu cử Quốc hội Độc đảng thành
công ?**

Tẩy chay Bầu cử Quốc hội Độc đảng chắc chắn thành công nhờ thực hành đồng bộ 4 điều :

Trước tiên, phải giúp toàn Dân *biết kết hợp Cao trào Mặc Áo Trắng, Quàng Khăn Trắng, Đội Mũ Trắng* mỗi tháng 2 ngày 01 &

15, đúng ngày 8-4-2007 kỷ niệm 01 năm Tuyên ngôn 8406, và đúng ngày Bầu cử QH bù nhìn 2007- với **Cao trào Tẩy chay Bầu cử dân chủ giả tạo**, bằng cách tránh xa phòng phiếu. Bất đắc dĩ quá, khi bị buộc phải đi bầu tập thể, thì mỗi cá nhân phải **Xé Phiếu Trắng, Gạch Chéo Phiếu Trắng**. Phải giúp toàn Dân **nghe biết & hiểu rõ việc tẩy chay này** càng sâu rộng càng hiệu quả. Điều này, các đài truyền thanh hải ngoại cùng các mạng thông tin Internet có nhiệm vụ cao cả then chốt là phải tạo nên **một cao trào truyền đạt** sao cho đến cuộc bầu cử QH bù nhìn vào khoảng tháng 4-5-2007, 50 triệu cử tri Đồng bào VN đều nghe biết và nhận thức rõ **chính toàn Dân mới giải thể Chế độ CSVN cách ôn hòa, văn minh, hữu hiệu như thế**.

Thứ hai, trong thời gian Nhà cầm quyền độc tài CSVN phát thế cử tri, cá nhân nào **có bản lãnh thì từ chối** không nhận thẻ cử tri đối trá đó. Mặc dù, vì kéo dài nhiều ngày, người Dân có thể bị buộc phải nhận cách tập thể cả gia đình, do các gia đình khó từ khước đồng loạt cả nhà được, nhưng điều quan trọng nhất là **chính trong ngày Bầu cử đã định sẵn**, toàn Dân phải biết **đồng loạt Mặc Áo Trắng, đi thăm bà con, giải trí, đi Chùa, đến Nhà Thờ, Thánh Thất ; tránh tiếp xúc với Cán bộ, Nhân viên CSVN ; không chấp nhận người khác bầu thay ; không đến gần phòng phiếu ; không cầm đến lá phiếu ô nhục**. Cán bộ CSVN dù đồng, cũng không thể cùng một lúc khủng bố, ép buộc hết toàn Dân được. Cũng **không nên giả bộ đi bầu** rồi gạch bỏ tất cả danh sách ứng cử viên, để chỉ bỏ các phiếu bất hợp lệ đó vào thùng phiếu. Nghĩ thế là hoàn toàn sai lầm, vì làm như vậy thì các nhân viên Bầu cử tay sai sẽ vẫn có cơ thay phiếu gian trá khác vào. Vạn bất đắc dĩ, các cá nhân thuộc các Tổ chức phải đi bầu tập thể, khó tránh xa phòng phiếu, thì **phải xé phiếu trắng theo hình chữ thập, thành 4 miếng nhỏ**, để nhân viên nô bộc kiểm phiếu không thể dán lại được.

Toàn Dân chỉ cần **can đảm kiên trì cách khôn ngoan trong vòng 12**

tiếng đồng hồ từ 6 giờ sáng đến 6 giờ chiều ngày bầu cử là toàn Dân toàn thắng.

Thứ ba, cần kêu gọi các Nhà Chùa, Thánh Thất, Thiên Viện, Tu Viện, Nhà Thờ,... ngày hôm đó phải đồng loạt tiếp tay bằng cách các Nhà Tu hành vừa đều đồng loạt không đi bầu, vừa mở rộng cửa đón tiếp và **manh dạn bên vực bảo vệ các Tín đồ** tìm đến ẩn nấp an toàn, tránh xa Công an, Cán bộ CS cực đoan lạc hậu lưng sục khủng bố, nếu có.

Thứ tư, cần tạo dư luận mạnh mẽ rầm rộ và cổ vũ **các Tổ chức Quốc tế** tìm hiểu, theo dõi, giám sát tiến trình Bầu cử dân chủ giả tạo do ĐCSVN độc diễn này, để biết cách hỗ trợ toàn Dân tẩy chay cho thành công.

Nếu ĐCSVN tiên liệu trước rằng toàn Dân sẽ biết cách **làm 4 việc này đồng bộ chu đáo**, thì họ sẽ nhận thức rằng Quốc hội tay sai bù nhìn của họ dù chắc chắn thành hình, thì vẫn chỉ thành hình trong ô nhục, và đã bị đánh vào từ huyệt một đòn trí mạng rồi (**1**). **Chính các Đại biểu "bị đề cử" không còn muốn tro mặt để "bị đả cừ" nữa. Và khi gương ép đã "bị đả cừ" rồi, thì cũng cảm thấy rất xấu hổ rằng mình chỉ là tay sai của ĐCSVN và Bộ Chính Trị của ĐCSVN mà thôi.** Chính các đại biểu này buộc lòng thấy **cần phải sớm có một Tân Hiến pháp lâm thời** để chuẩn bị cho một cuộc **Bầu cử Dân chủ Đa đảng thực sự** đầu tiên. Đó chính là sự **THÀNH CÔNG CHẮC CHẮN** của **Cao trào Tẩy chay BCQH độc đảng 2007. Tiến trình Giải thể Chế độ CSVN độc tài đương nhiên bắt đầu** và tuy còn phải nhiều vất vả khó khăn phức tạp, **nhưng chắc chắn phải xảy ra**. Còn làm thế nào xây dựng được một Nước Việt Nam Tự do Dân chủ Văn minh, toàn Dân sẽ cùng nhau suy nghĩ tiếp. Trước mắt **cần áp lực để Quốc hội bù nhìn 2007 tự thấy phải chấp nhận Đa đảng thực sự và cần một Quốc hội Dân chủ thực chất khác.** @

Huế, 21-01-2007

(1) Nghĩa là việc Quốc hội ấy vừa không chính danh, vừa không

chính nghĩa nay đã bị phơi trần trước công luận, không tài nào bịp lừa được ai nữa.

TIN TỨC

Phúc trình Nhân quyền Thế giới năm 2007

Tổ chức theo dõi nhân quyền hàng đầu, Human Rights Watch (HRW), vừa ra Phúc trình Nhân quyền Thế giới 2007, đánh giá tình hình nhân quyền tại hơn 75 quốc gia trên toàn thế giới trong năm 2006. Trong ngày công bố phúc trình, HRW tuyên bố Liên hiệp châu Âu cần đi tiên phong trong lĩnh vực nhân quyền vì uy tín của Hoa Kỳ đã bị chính quyền ông Bush phương hại trầm trọng thông qua việc sử dụng nhục hình và bắt giữ người mà không xét xử. Bản phúc trình nêu lên các thách thức về nhân quyền hiện còn tràn lan trên thế giới.

Về Việt Nam, HRW nhận định rằng: "Mặc dù VN có đã tăng trường cao bậc nhất tại Á Châu, tinh thần tôn trọng nhân quyền của VN còn thua nhiều nước và chính quyền độc đảng tại VN vẫn không chấp nhận bị chỉ trích." Phúc trình cũng nói tuy Đại hội X của đảng CSVN đã đưa ra vài thay đổi quan trọng, trẻ hóa nhân sự ban lãnh đạo, thế nhưng các lãnh đạo mới lại chưa mang lại sự tiến bộ đáng chú ý nào về mặt nhân quyền. Theo HRW, "Chính quyền đã tra tước do cho một số tù nhân lương tâm nhưng lại bắt giam trên một chục người khác" (nghĩa là vẫn còn hàng trăm tù nhân chính trị và tôn giáo bị nhà cầm quyền VN giam cầm); "Chính quyền tiếp tục duy trì kiểm soát báo chí và mạng internet, hạn chế hội họp đồng người và bỏ tù người dân vì quan điểm chính trị và tôn giáo của họ..."

Tuy đã có Pháp lệnh Tôn giáo 2004, nhà cầm quyền VN vẫn "cấm tất cả những sinh hoạt tôn giáo xét thấy có thể gây nên mất trật tự công cộng, di hại đến an ninh quốc gia hoặc gây chia rẽ." HRW đánh giá 2006 là năm mà tranh chấp lao động xảy ra nhiều chưa từng thấy, cũng như có nhiều nỗ lực ngăn chặn phong trào dân chủ mới chớm nở. Bản phúc trình nhắc tới sự ra đời của Khối đấu tranh dân chủ 8406 với Tuyên ngôn Tự do Dân chủ, của Công đoàn Độc lập muốn thay thế Liên đoàn lao động do đảng CS kiểm soát... "Các nhà đối kháng cũng đã phổ biến nhiều tờ báo độc lập không chịu sự kiểm duyệt của nhà nước trong năm 2006 bao gồm tờ Tự Do Ngôn Luận và tờ Tự Do Dân Chủ".

Với các ghi nhận đó, HRW vẫn xếp CSVN vào chung với Ả-rập Xê-út, Syria... đều là những nước có chế độ độc tài.

Xem tiếp trang 15

TT. Thích Thiện Minh

BÀI PHÁT BIỂU

nhân lễ ra mắt Ủy ban Điều hành cùng Thành viên Hội đồng Cố vấn Giám sát Hội Ái hữu Tù nhân Chính trị - Tôn giáo VN và giới thiệu “Hồi ký 26 năm tù của Thích Thiện Minh”

Sài gòn, 20 tháng 1 năm 2006

Kính chào: Quý Thân Hữu trong Ủy Ban Điều Hành Hải ngoại cùng quý thành viên Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam

Kính chào: Quý khách và đồng bào Việt Nam tại Hoa Kỳ

Kính thưa Quý vị:

Hôm nay, ngày ra mắt Ủy Ban Điều Hành Hải Ngoại cùng Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính trị và Tôn Giáo Việt Nam, đồng thời giới thiệu tác phẩm **Hồi ký 26 năm tù của Thích Thiện Minh**. Từ trong nước, nhân danh Hội Trường Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam cũng như nhân danh tác giả quyển Hồi Ký, tôi chân thành gửi đến Chư liệt vị lời thăm hỏi ân cần và lời chào từ bi trí tuệ của đạo Phật.

Kính thưa Quý vị,

Tôi cũng như Quý thành viên Cố Vấn và Điều Hành Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính trị tôn giáo trong nước rất vui mừng được biết hôm nay Chư liệt vị từ khắp nơi dành những thì giờ quý báu của mình quang lâm về đây tham dự buổi ra mắt Ủy Ban Điều Hành Hải Ngoại cùng Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam. Ngày gặp mặt này sẽ là bước ngoặt lịch sử đánh dấu một nét son mới trong tình ái hữu giữa những người đã từng bị giam cầm trong các nhà tù Cộng Sản, hoặc là những cựu tù lao thành yêu nước đã từng bị giam cầm trong thời kỳ Thực dân. Tôi tin tưởng sự tham gia của chư liệt vị sẽ đóng góp cho ngôi nhà chung của Hội càng thêm phát triển vững mạnh. Là người từ trở về từ cõi chết, là nhân chứng sống trong suốt 26 năm lưu đày khổ sai biệt xứ, tôi trải qua nhiều nhà tù nghiệt ngã, chứng kiến nhiều nỗi đoạn trường, lãng nhục, đọa đày của những bạn đồng tù, của những người

cùng chung cảnh ngộ, mọi người ở khắp 4 phương nhưng bị giam chung trong những trại trường giới khét tiếng. Mặc dù mọi người có khác nhau về màu da, tiếng nói, trình độ, tuổi tác, tính tình, nhưng tất cả đều cùng chung lý tưởng vì niềm tin tín ngưỡng hay vì dân thân đấu tranh cho nhân quyền dân chủ Việt Nam, những ấn tượng kinh khiếp từ trong nhà tù đã ăn sâu vào tiềm thức tôi xuyên suốt một thời gian dài. Sau khi ra tù, vì bận nhiều công tác Phật Sự của GHPG VNTN và điều trị bệnh, nên thời gian rất eo hẹp, tôi chỉ dành được vồn vẹn một tháng rưỡi để ghi nhanh lại tập hồi ký với tựa đề “Hồi ký 26 năm tù của Thích Thiện Minh” mục đích chính là lưu giữ những kỷ niệm cuộc đời nửa kiếp thầy tu nửa kiếp tù của mình.

Còn Hội Ái Hữu Tù Nhân CT và TGVN này là hậu thân của Hội Bảo Vệ Tù Nhân CTVN đã được thành lập tiềm ẩn cách đây 19 năm, tức vào năm 1987 tại nhà tù Xuân Phước, tỉnh Phú Yên, (trại tù này còn được gọi là thung lũng tử thần “The death valley”), người khởi xướng là Ông Phạm Trần Anh, tôi là người thiết thân nên đồng cảm và đã đóng góp phần mình rất nhiều cho Hội. Năm 1989, chúng tôi gồm 250 tù nhân CT và Tôn Giáo chuyển về trại Z30A, Xuân Lộc, Đồng Nai. Từ đây mảnh đất màu mỡ rất thích ứng để cây Ái hữu càng ngày càng sinh tươi nở rộ.

- Chúng tôi đã vận động nhiều cuộc đối kháng công khai trực tiếp với Ban quản Đốc nhà tù, đòi hỏi những quyền lợi thiết thực của tù nhân, như đòi cải thiện chế độ lao tù, đòi trả tự do v.v...

- Chúng tôi biến những buổi học tập nhồi sọ chính trị nhằm chán trở thành diễn đàn công khai như: đòi hủy bỏ 4 Hiến Pháp, đòi thực hiện chế độ dân chủ đa nguyên, đòi tổng tuyển cử tự do dưới sự giám sát của Quốc tế. Song hành 250 người, có đại diện của các tôn giáo như: Phật giáo, Thiên Chúa Giáo, Cao Đài và Hòa Hảo cùng ký tên vào thỉnh nguyện thư gửi đến Ông Cô-Phi A-Nan Tổng Thư Ký Liên Hiệp Quốc. Sau đó tôi bị đưa vào biệt giam gần 6 năm. Đến ngày 24-10-1998 (Ngày

thành lập tổ chức LHQ), Ông Adelfattah Amor, đặc phái viên LHQ phụ trách bắt bao dung tôn giáo, đến tận nhà tù thăm viếng và điều tra. Mãi đến ngày 2-2-2005 tôi mới được trả tự do là nhờ sức ép và sự can thiệp của Quốc tế. Sau khi ra tù, vì hoàn cảnh còn nhiều chướng duyên, nên đến ngày 27-10-2006 vừa qua, tôi mới tuyên bố công khai và đổi mới danh xưng từ Hội Bảo Vệ Tù Nhân Chính Trị Việt Nam thành Hội Ái Hữu Tù Nhân CT & TGVN. Tôi đưa ra Tâm thư, Bản thảo Điều Lệ kêu gọi thỉnh mời quý thân hữu từng bị giam cầm hoan hỷ tham gia Hội và xin được đóng góp ý kiến bổ sung.

Thưa quý vị:

Niềm vinh hạnh, sung sướng và cảm động nhất của tôi đã được đáp lại. Kết quả là ngày hôm nay có sự hiện diện của quý vị tại Hội trường này để ra mắt Ủy Ban Điều Hành hải ngoại cùng thành viên Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát Hội Ái Hữu Tù Nhân CT & TGVN. Sự tham gia của quý vị đã nói lên một ý nghĩa thật to lớn, thể hiện tinh thần đại kết, sự cảm thông, niềm lưu tâm và lòng yêu thương giữa những người đồng tu trong tình Ái hữu, giữa những người đã từng luyện ngục trong chốn tù đầy. Tôi xin cảm niệm tinh thần cao đẹp này của quý vị. Tôi càng trân quý hơn nữa ở tấm lòng và nhiệt tình của Ủy Ban Điều Hành Hải ngoại, khi nhân ngày ra mắt này, Quý vị trong Ban tổ chức đã dành riêng cho tôi lời giới thiệu về quyển Hồi Ký 26 năm tù. Đây cũng là đưa con tinh thần của tôi nói về nhà tù lần đầu tiên trong đời được ra mắt công chúng.

Thưa quý vị:

Thực ra, 26 năm tù được ghi lại trong tập hồi ký của tôi hôm nay chỉ là mốc thời gian đánh dấu một chặng đường mà bản thân tôi bị giam cầm dưới chế độ XHCNVN. Nó không có nghĩa là sau 26 năm tù, khi được ra khỏi nhà tù cộng sản thì tôi có được tự do đâu! Bởi vì, chừng nào nhà cầm quyền CSVN chưa tôn trọng tự do, dân chủ nhân quyền thực sự thì khi ra tù, người tù chẳng khác gì thuyền chuyển từ nhà tù nhỏ sang nhà tù lớn mà thôi! Bằng chứng là sau khi ra tù kể từ đầu năm 2005 cho đến nay, bản thân tôi vẫn không ngừng bị khủng bố sách nhiễu đủ mọi hình thức, kể cả những âm mưu hạ sách nhất.

Qua Tập Hồi ký này, trước nhất tôi ghi lại một cách trung thực những gì tôi còn lưu trong ký ức, bởi thời gian dài có những sự kiện mai một dần đôi khi không nhớ chính xác thời gian. Tôi cũng muốn gửi gắm tâm tư, niềm thao thức và khẳng định với mọi

người rằng: chủ nghĩa cộng sản là mối tai họa cho nhân loại nói chung và dân tộc Việt Nam nói riêng, chủ thuyết bản hàn không tưởng, lạc hậu lỗi thời này cần phải giải thể. Tôi xin xác tín rằng: Tinh thần yêu nước chỉ đi đôi với tự do dân chủ mà thôi!

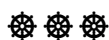
Hôm nay, qua đường dây viễn liên, dù chưa gặp mặt tất cả Quý vị nhưng tôi có ấn tượng dường như chúng ta đã là thân hữu từ lâu rồi vậy! Và trong lúc bày tỏ tâm tình này, tôi cảm thấy lòng mình còn nhiều trăn trở vì tại Việt Nam hiện giờ, nhà tù còn đầy dẫy, người tù cũng còn nhiều vô kể. Bên cạnh những chiến sĩ ngày đêm đấu tranh cho Tự do dân chủ, đòi hỏi cho quyền lợi dân oan và các tôn giáo vẫn chưa chấm dứt bị bách hại, đồng bào còn đang thống khổ dưới ách bạo quyền. Mong sao cộng đồng hải ngoại đừng quên lãng họ! Cho nên nhiệm vụ của chúng ta hôm nay không phải chỉ đơn thuần là biểu tỏ trong việc Ái hữu tù nhân mà còn phải đoàn kết quyết tâm phá vỡ cơ chế làm ra nhà tù XHCNVN. Có như thế thì thế hệ con em chúng ta mới có bầu trời tự do thật sự. Xao lãng công cuộc đấu tranh hôm nay là có tội với lịch sử, là thiếu trách nhiệm với thế hệ con em chúng ta ở ngày mai. Tất cả hãy vì Tự Do hạnh phúc cho toàn dân Việt Nam!

Thưa Quý vị,

Còn tập hồi ký của tôi được ghi lại trong hoàn cảnh rất nhiều hạn chế, cho nên không tránh khỏi những điều khinh xuất. Tôi sẵn sàng đón nhận những ý kiến phê bình đóng góp của các độc giả và sẽ bổ sung cho lần tái bản kế tiếp được hoàn chỉnh hơn! Hôm nay, ngày ra mắt Ủy Ban Điều Hành cùng Quý thành viên Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Việt Nam, tôi xin kính chúc Chư liệt vị được dồi dào sức khỏe, gặt hái nhiều thành công trong thiên chức cao cả của mình để góp phần xoa dịu những mất mát đau thương cho bao cựu tù nhân chính trị và tôn giáo Việt Nam đang cần sự cảm thông chia sẻ và nguồn an ủi, bên cạnh giới thiệu **Hồi ký 26 năm tù của Thích Thiện Minh**. Ngưỡng mong được sự ủng hộ nhiệt tình từ tất cả Quý vị, Quý thân hữu và bạn bè huynh đệ gần xa trong và ngoài nước. Kính Xin Ban tổ chức, Chư vị khách quý nhận nơi đây lòng tri ân vô hạn của tôi

Trân trọng cảm ơn và kính chào quý vị.

TT. Thích Thiện Minh



Ban Bảo Vệ Tự Do Tín Ngưỡng ĐẠO CAO ĐÀI

THƯ GỜI HIẾN TÀI PHẠM VĂN KHẨM

Paris, 15-01-2007

**ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỒ ĐỘ
(Bát thập nhị niên)**

**TÒA THÁNH TÂY NINH
Ban Bảo vệ Tự do Tín ngưỡng
Đạo Cao Đài**

**nơi Hiến tài Lê Trung Cang
9 Rue Henri Martret 94000
Créteil (Pháp Quốc)**

kính gởi

**Hiến tài Phạm Văn Khâm Q.
Khâm Châu Đạo Cali, Đệ I Phó
chủ tịch Hội đồng Điều hợp
Cơ quan Đại diện Cao Đài tại
hải ngoại**

Paris, ngày 15-01-2007

Thưa Phạm Huynh,

Phạm Huynh có sáng kiến đáng khen ngợi là lập đàn phụng cúng Thánh Linh Đức Hộ Pháp, bởi toàn thể Đạo đều nghĩ rằng dâng hương vọng bái Đức Giáo Chủ là điều nên làm, vả chăng đó là bổn phận của mỗi Tín Đồ; như toàn thể Tín Đồ đã cúng bái Đức Ngài hai (2) lần trong mỗi năm vào ngày Lễ Sinh Nhật và Qui Thiên của Đức Hộ Pháp từ 47 năm nay, trong khi thưa Phạm Huynh, trong khi Liên Đài còn ở Kim Biên.

Điều đáng tiếc là Phạm Huynh đặt lễ cúng bái trong sự tưởng niệm di Liên Đài. Hành động của Phạm Huynh không khác gì hòa theo chủ trương của Chính Phủ Hà Nội, khiến cho mọi người bị lôi cuốn theo Phạm Huynh mà cho rằng di Liên Đài là chuyện phải làm, trong khi chính Phạm Huynh vẫn biết rằng “chưa đúng thời điểm để di Liên Đài”. Thử hỏi Phạm Huynh có hậu ý gì khi hành động như vậy?

Phạm Huynh nói rằng việc di Liên Đài đã gây ra “ngậm ngùi chua xót”. Phạm Huynh mới cảm thấy sự ngậm ngùi chua xót lần đầu, còn chúng tôi đã nhiều phen ngậm ngùi chua xót rồi. Bởi vì không thể nhìn riêng từng động tác mà thấy rõ tính

cách liên tục của chánh sách Hà Nội; chẳng hạn như Phạm Huynh chỉ biết có sự di Liên Đài thì không thấy được chánh sách đàn áp Đạo đã diễn ra từ trên 30 năm nay, cho nên Phạm Huynh mới hạ câu : “ngậm ngùi chua xót”.

Thật vậy, chúng tôi ngậm ngùi chua xót, nhưng không phải ngậm ngùi chua xót lần đầu, mà chúng tôi đã ngậm ngùi chua xót trên 30 năm nay, khi mà một Thánh Thất bị đóng cửa, khi một mảnh đất Đạo bị sung công, khi Tòa Thánh trung ương bị biến thành viện bảo tàng, khi Hiến Pháp Đạo bị sửa đổi, khi Hội Thánh bị giải thể v.v...

Ngậm ngùi chua xót nhưng không chán nản đầu hàng vì chánh sách đàn áp Đạo chưa chấm dứt nơi đây, thì Tín Đồ trung kiên của Đạo còn có bổn phận tranh đấu. Bao giờ còn một Tín Đồ thấp hương trước Thiên Bàn thì chúng tôi còn liên đới bảo vệ cho khói hương bay thẳng lên thượng tầng theo con đường chánh lý của Đại Đạo.

x

- Lễ dĩ nhiên là chúng tôi không theo quan niệm của Phạm Huynh về thuyết Trung Dung.

Người ta nói thuyết Trung Dung là khi nào đứng trước một vấn đề được đặt ra thì tìm một giải pháp ôn hòa, tránh thái quá và bất cập.

Nhưng sau khi vấn đề đã được giải quyết trắng ra trắng, đen ra đen, thì chỉ có phản đối hay chấp nhận chuyện đã rồi để hoặc dung hòa, hoặc dung nhượng, chớ còn Trung Dung đâu nữa mà nói!

Phạm Huynh vốn chuộng trung đạo nhưng nay không còn con đường chính giữa, nên đành đi hàng hai rồi miễn cưỡng gọi là Trung Dung.

- Chúng tôi cũng không tán thành thái độ của Phạm Huynh tự

cho là: hoà mà không đồng, bởi thái độ của Phạm Huỳnh vừa hoà với ý định di Liên Đài, vừa tưởng niệm **hòa theo**, đúng vào trường hợp mà Đức Khổng Tử cho là **không đáng mặt quân tử**: “Quân tử hòa nhi bất đồng”, nghĩa là : Quân tử hòa mà **không hòa theo** (xem Nho Giáo Trần Trọng Kim, trang 108).

Trân trọng kính chào với tình nghĩa Đồng Đạo,

T.M. Ban Bảo Vệ Tự Do Tín Ngưỡng Đạo Cao Đài.

*Hiền Tài Nguyễn Thanh Liêm
Hiền Tài Lê Trung Cang*

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày
1 và 15 mỗi tháng
IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:
hbvn2006@gmail.com
truongsonvn81@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:
http://www.tdngonluan.com
www.tudodanchvietnam.net
http://tudongonluan.atspace.com

Trong trang mạng thứ 1 và
thứ 2 trên đây,
Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam

Hân hoan chúc mừng
Quý CSDC đoạt giải
Hellman-Hammet
2007
Nguyễn Vũ Bình,
Phạm Quế Dương,
Nguyễn Văn Đài, Đỗ
Nam Hải, Nguyễn
Chính Kết, Lê Chí
Quang, Nguyễn Khắc
Toàn, Trần Khải
Thanh Thủy

TÌNH HÌNH PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẦN TÚY TRONG NĂM 2006

Sau ngày cưỡng chiếm miền Nam Việt Nam 30-04-1975, Tập đoàn CS Hà Nội đã có chỉ thị rõ rệt TIÊU DIỆT ĐẠO PHẬT GIÁO HÒA HẢO TRONG VÒNG 15 NĂM. Bắt đầu bọn chúng cướp giật các cơ sở Đạo, tịch thu và thiêu hủy các tài liệu truyền giáo, bắt giam các chức sắc Phật Giáo Hòa Hảo, cấm tổ chức các ngày lễ quan trọng trong năm theo nghi thức Đạo Phật Giáo Hòa Hảo như:

Tết Nguyên Đán (28-12 đến 07-01 ÂL). Rằm Thượng Ngươn (15-01 ÂL). Đức Huỳnh Giáo Chủ Thọ Nạn tại Đốc Vàng (24,25,26-02 ÂL). Giỗ Cổ Đức Ông Thân Sinh Đức Huỳnh Giáo Chủ (06-03 ÂL). Phật Đản (08-04 ÂL). Giỗ Cổ Đức Bà Thân Mẫu Đức Huỳnh Giáo Chủ (25-04 ÂL). Truy Diệu Liệt Sĩ PG HH (11-05 ÂL). Đức Thầy Khai Sáng Đạo (17,18,19-05 ÂL). Rằm Trung Ngươn (15-07 ÂL). Vía Đức Phật Thầy Tây An (12-08 ÂL). Giỗ Quan Thượng Đẳng Đại Thần (28-08 ÂL). Ngày Thừa Nhận Tư Cách Pháp Nhân (02-09 ÂL). Vía Đức Phật A Di Đà (17-11 ÂL). Ngày Đản Sinh của Đức Thầy (25-11 ÂL). Thích Ca Thành Đạo (08-12 ÂL).

Nhưng với tấm lòng Kính Thầy Trọng Đạo, người tín đồ Phật Giáo Hòa Hảo Thuần Tụy do cụ Lê Quang Liêm lãnh đạo đã bất chấp hiểm nguy tù tội, vẫn can đảm cùng nhau tổ chức những ngày Lễ Trọng Đại Truyền Thống này. Từ đó đưa đến việc cụ Bà Nguyễn Thị Thu từ thiêu ngày 19-03-2001, Tu sĩ Trần Văn Út tự Hòa Lạc tự thiêu ngày 05-08-2005, Cư sĩ Hà Hải bị tù đày cho đến chết và nhiều tín đồ Phật Giáo Hòa Hảo Thuần Tụy bị tù đày, quản chế, bao vây kinh tế, bao vây y tế v.v... Tính từ tháng 02 đến tháng 12-2006, tín đồ PGHHTT đã bị CSVN đàn áp tóm lược như sau :

1) Ngày 17-2-2006 Công an (CA) tỉnh Vĩnh Long bắt cô Nguyễn Thị Thanh, 28 tuổi, một nữ cán bộ truyền giáo Trung Ương PGHH TT đem về trụ sở, tra tấn, đánh đập, dụ dỗ cô Thanh khai báo theo lời chỉ dẫn của CA để dàn dựng một hồ sơ “chụp mũ” cụ Lê Quang Liêm và một số cán bộ

lãnh đạo cốt lõi của PGHHTT về tội “mưu sát” bà Nguyễn Thị Thu rồi thiêu để “gán tội” cho nhà cầm quyền CSVN.

2) Ngày 20-5-2006, khoảng 20 cán bộ PGHHTT đi dự lễ tuần của ông Hà Hải, cố Chánh Thơ Ký Giáo Hội Trung Ương PGHHTT, trên đường về bị Trung tá Tài cầm đầu khoảng 30 CA, giả thường dân đón đường đánh đập một cách vô cùng tàn nhẫn, làm nhiều người bị trọng thương phải đưa ngay đến bệnh viện để cấp cứu.

3) Ngày 30-5-2006 đến ngày 9-6-2006, để phản đối hành động còn đồ của CA Đồng Tháp, 16 tín đồ PGHHTT tuyệt thực tập thể tại nhà ông Nguyễn Văn Thơ, Hội Trưởng Giáo Hội PGHHTT tỉnh Đồng Tháp.

4) Ngày 12-6-2006, CA đến nhà ông Nguyễn Văn Thành, Hội Trưởng Giáo Hội PGHHTT huyện Hồng Ngự (Đồng Tháp) uy hiếp, không cho tổ chức cuộc Đại lễ 18 tháng 5 Âm Lịch.

5) Ngày 12-6-2006, khoảng một chục CA giả thường dân kéo đến chơi đá vào nhà ông Nguyễn Phước Hậu tại xã Long Giang (An Giang) làm bể nát cửa kính và đe dọa nếu tổ chức cuộc lễ thì sẽ bị đốt nhà. Ông Nguyễn Phước Hậu là Trưởng Ban Tổ Chức Giáo Hội PGHHTT tỉnh An Giang là nơi dự trú tổ chức ngày lễ này.

6) Ngày 12-6-2006, khoảng 20 CA giả thường dân kéo đến nhà ông Trương Văn Đức, Tổng Vụ Thanh Sinh PGHHTT, toạ lạc tại thị trấn Chợ Vàm (Thánh Địa PGHH) là nơi đang chuẩn bị tổ chức ngày lễ. Toàn người này uy hiếp ông Đức phải hủy bỏ tổ chức cuộc lễ. Ông Đức và một số đồng đạo phản ứng quyết liệt đã bị toán “CA hung thủ” này đánh đập, xô ngã bàn hương án, tịch thu những biểu ngữ ngày lễ, xé bỏ đầy trên mặt đất v.v. và v.v...

7) Ngày 25-6-2006 là ngày lễ ra mắt Giáo Hội PGHHTT tỉnh An Giang, tổ chức tại nhà ông Trần Nguyễn Huồn (Hội Trưởng Tỉnh) ở xã Long Giang (An Giang). Cụ Lê Quang Liêm cùng phái đoàn 20 người từ Sài Gòn đi về An Giang để chủ tọa cuộc lễ,

nhưng khi đến Bắc Vàm Cống bị nhà cầm quyền CS VN giăng một mạng lưới CA dày đặc cản trở... suýt xảy ra vài cuộc va chạm. Cuối cùng đoàn xe của phái đoàn phải trở lại Sài Gòn.

8) Ngày 27-6-2006, cụ bà Lê Quang Liêm lâm bệnh nặng phải vào bệnh viện Trung Vương (Sài Gòn) để cấp cứu, có cụ Lê Quang Liêm cùng theo. Vào lúc 14 giờ cùng ngày, từ bệnh viện cụ Liêm trở về nhà. Trên quãng đường đi bộ từ bệnh viện ra công, bị CA mưu sát bằng cách dùng xe gắn máy chạy cực nhanh "tông" vào cụ Liêm để gây tử thương, vì cụ Liêm đã 87 tuổi. Nhưng rất may cụ thoát hiểm.

9) Ngày 01-07 năm Bính Tuất (25-7-2006) là ngày lễ tuần giáp năm của cố Tu sĩ Trần Văn Út tự Út Hòa Lạc, người bị CA "bức tử" phải tự thiêu ngày 5-8-2005. Mặc dù cụ Lê Quang Liêm có gửi Thông Báo số 985/TB/TU' đề ngày 14-7-2006 cho Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, nhưng vô nhân đạo vẫn là vô nhân đạo, bạo ác vẫn là bạo ác. Ba ngày trước và sau ngày lễ này, một mạng lưới CA, cảnh sát giao thông, bộ đội cơ động (113) v.v... dày đặc bày các nẻo đường với những hành động, biện pháp vừa thô bạo, vừa hung hãn trắng trợn, phô diễn ngăn cản không cho bất cứ một ai được vào địa điểm hành lễ. Hằng chục phái đoàn PGHH TT từ các nơi với hàng ngàn người đi đến nhà Út Hòa Lạc đều bị CA ngăn chặn từ ngoài xa với những thái độ, cử chỉ, hành vi thô bạo đáng khinh nhất.

10) Thượng tuần tháng 8-2006, liên tiếp 2 tuần liền, nhà cầm quyền CSVN tỉnh An Giang mở một chiến dịch đồng loạt khắp các huyện, tráng trọn áp dụng các biện pháp khủng bố, trấn áp, uy hiếp, hăm dọa đối với hầu hết Trị Sự Viên PGHH TT nhằm mục đích "cưỡng bách" các trị sự viên này phải "TỰ GIẢI TÁN". Nhưng nhà cầm quyền CS VN bị một luồng phản ứng quyết liệt từ các Trị sự viên này.

Cuối cùng nhà cầm quyền CSVN phải áp dụng đến "ngón sờ trường" cường quyền và bạo lực cưỡng bách quản chế : Ông Trần Nguyên Huân, Hội Trưởng PGHHTT tỉnh An Giang. Ông Nguyễn Phước Hậu, Trưởng Ban Tổ Chức Giáo Hội PGHHTT tỉnh An Giang. Bà Trần Thị Xinh, Hội Đoàn Phụ Nữ Từ Thiện PGHHTT tỉnh An Giang. Ông Trương Văn Đức, Tổng Vụ Thanh Sinh PGHHTT. Ông Hà Văn Duy Hồ, Trưởng Ban Thanh Niên Giáo Hội PGHHTT tỉnh An Giang. Bà Nguyễn Thị Ngọc Lan, Hội Trưởng Giáo Hội PGHHTT tỉnh Cần Thơ. Các Giáo Hội PGHHTT ở các

tỉnh khác cũng lâm vào tình trạng như tỉnh An Giang đã kể trên.

11) Tuần lễ từ 18 đến 25-8-2006, 2 sĩ quan Cục Bảo Vệ Chánh Trị (Sài Gòn) là Trung úy Lâm và Trung úy Tiến đi về các tỉnh Miền Tây (vùng PGHHTT) phối hợp với CA địa phương tung một chiến dịch đi đến từng nhà tin đồ PGHH tìm cách đã phá uy tín cụ Lê Quang Liêm: nào là tên phản động cực kỳ nguy hiểm, tay sai của CIA Mỹ, nào là cầu kết với bọn Việt Kiều ở hải ngoại âm mưu lật đổ nhà nước Cộng Sản (CS) là nhà nước của dân, do dân và vì dân... Sớm muộn gì phe Lê Quang Liêm cũng bị tiêu diệt, bà con tín đồ PGHH nên xa lánh để khỏi bị "tội lây và trảng" v.v. và v.v...

12) Ngày 02-10-2006, đem tu sĩ Nguyễn Văn Điền, Bà Mai Thị Dung đang bị cầm tù tại Xuân Lộc về Vĩnh Long để ghép tội âm mưu giết chết cụ Bà Nguyễn Thị Thu.

13) Ngày 3-10-2006, CA đón đường bắt ông Nguyễn Văn Thơ và vợ là bà Dương Thị Tròn, công khai đánh đá ngất xỉu giữa đường, xông vào nhà đập phá, cướp tài vật và 40 triệu đồng v.v...

14) Ngày 4-11-2006, CA chặn đường bắt ông Lê Văn Sóc, rồi cũng đánh đập ngất xỉu ngoài đường và xông vào đập phá nhà cửa ông Sóc, cướp đi 4 lượng vàng và gần 30 triệu đồng v.v...

15) Nhân Hội nghị APEC, từ đầu tháng 11-2006, CA mở chiến dịch khủng bố, trấn áp khối tín đồ PGHH TT một cách nghiệt ngã hơn bao giờ hết. Khoảng 50 gia đình cán bộ PGHHTT bị CA siết chặt vòng vây, nội bất xuất ngoại bất nhập v.v...

16) Ngày 22-11-2006, CA đón đường bắt Tu sĩ Nguyễn Văn Thi là Trưởng Ban Thanh Niên Giáo Hội PGHHTT tỉnh Vĩnh Long, đánh đập ngất xỉu giữa đường rồi chở đi biệt tích.

17) Nhiều đêm, từ 22-11-2006, có những toán CA giả thường dân xông vào nhà ông Bùi Văn Luốc, Hội Trưởng PGHHTT tỉnh Vĩnh Long để đe dọa, quấy nhiễu...

18) Tại Sài Gòn, cụ Lê Quang Liêm càng bị siết chặt vòng phong tỏa. Cụ Liêm đi đâu cũng có hàng chục CA bám sát như giữ tù. Nhà cụ Liêm thường trực ngày đêm đều có hàng chục CA canh giữ, ai vào nhà cụ Liêm trở ra đều bị xét hỏi gắt gao... các hệ thống thông tin liên lạc đều bị cắt v.v...

19) Ngày 2-12-2006, CA đem giấy triệu tập cô Lê Thị Nhân (con ông Sóc) về tội vu khống CA cướp 4

lượng vàng và gần 30 triệu đồng trong dịp bắt ông Sóc.

20) Ngày 5-12-2006, ông Nguyễn Hồng Hải, Trưởng Ban Tổ Chức Giáo Hội PGHHTT tỉnh Vĩnh Long bị CA triệu tập về tội "sẽ cho biết sau".

21) Ngày 10-12-2006, ông Hà Văn Duy Hồ, Trưởng Ban Thông Tin Liên Lạc Giáo Hội PGHHTT tỉnh An Giang bị CA triệu tập về tội vắng mặt tại nhà 8 tiếng đồng hồ từ 8 giờ sáng đến 2 giờ trưa ngày 10-12-2006, tức là chỉ vắng mặt 8 tiếng đồng hồ ban ngày.

22) Từ đầu tháng 11-2006 đến nay (31-12-2006) nhà của bà Nguyễn Thị Ngọc Lan, Hội Trưởng Giáo Hội PGHHTT tỉnh Cần Thơ bị CA bao vây chặt chẽ, chánh thức cấm bà Lan ra khỏi nhà v.v...

23) Ngày 13-12-2006, là ngày CA tỉnh Vĩnh Long chánh thức hứa cho gia đình bà Dương Thị Tròn đến thăm sau gần 3 tháng bị "biệt tích". Nhưng vào ngày này, gia đình bà Tròn đến thì CA không cho, còn đánh cô Nguyễn Thị Thu Vân (con bà Tròn) đến ngất xỉu và đá bé Phương 9 tuổi (con chị Thu Vân) ngất xỉu.

25) Ngày 22-12-2006, CA tỉnh Đồng Tháp chánh thức hứa cho gia đình ông Lê Văn Sóc, gia đình ông Nguyễn Văn Thơ, gia đình Tu sĩ Nguyễn Văn Thi đến thăm thân nhân, nhưng khi 3 gia đình đến nơi thì CA không cho với một câu hồng hách bạo ngược: "HỨA LÀ HỨA, KHÔNG CHO LÀ KHÔNG CHO"... Một cuộc tự thiêu sắp diễn ra, nhưng vì cụ Liêm can ngăn nên sự việc tạm lắng dịu.

Trình bày sơ lược một số tội ác kể trên của CSVN đối với PGHHTT trong năm 2006, chỉ trong 12 tháng ngắn ngủi của năm 2006, với những chứng minh cụ thể để cho thế giới Tự Do, cộng đồng nhân loại yêu chuộng Tự Do và Hoà Bình trên thế giới, nhất là Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ (Quốc Hội, Chánh Phủ) có được một nhận thức đúng đắn trên tinh thần CÔNG LÝ, LỄ PHẢI, NHÂN ĐẠO và LƯƠNG TRI CON NGƯỜI rằng: CSVN có tiến bộ hay tội tệ hơn về Nhân Quyền và Tự Do Tôn Giáo tại VN ??? và CSVN có đáng được bỏ tên ra khỏi danh sách CPC không ?

Hiện nay Giáo PGHHTT còn 14 cán bộ lãnh đạo cấp Trung ương và cấp tỉnh đang bị CSVN cầm tù như: Tu sĩ Nguyễn Văn Điền, Tu sĩ Võ Văn Thanh Liêm, Tu sĩ Nguyễn Văn Thi, Ông Nguyễn Văn Thơ, Bà Dương Thị Tròn, Ông Lê Văn Sóc, Ông Võ Văn Bửu, Bà Mai Thị Dung, Ông Nguyễn Thanh Phong, Bà Nguyễn Thị Hà, Ông Tô Văn Mạnh, Ông Nguyễn

Thành Long, Ông Lê Văn Tính, Ông Bùi Tấn Nhã.

Sáu (06) Trị Sự Viên bị cưỡng bách quản chế: Ông Trần Nguyễn Huân, Hội Trưởng PGHHTT tỉnh An Giang; Ông Nguyễn Phước Hậu, Trưởng Ban Tổ Chức Giáo Hội PGHH TT tỉnh An Giang; Bà Trần Thị Xinh, Hội Đoàn Phụ Nữ Từ Thiện PGHHTT tỉnh An Giang; Ông Trương Văn Đức, Tổng Vụ Thanh Sinh PGHHTT; Ông Hà Văn Duy Hồ, Trưởng Ban Thanh Niên Giáo Hội PGHHTT tỉnh An Giang; Bà Nguyễn Thị Ngọc Lan, Hội Trưởng Giáo Hội PGHHTT tỉnh Cần Thơ.

Những người này là những chiến sĩ chỉ tranh đấu bất bạo động cho Nhân Quyền và Tự Do Tôn Giáo tại VN, mà phải mang những bản án phi công lý, phi luật pháp.

Khối tin đồ 7 triệu người PGHH tại VN là một con số quá bé nhỏ so với tổng số cộng đồng nơnon loại trên hành tinh này, nhưng những tiếng nói này của PGHHTT có thể xem là "tiếng vang của lịch sử"... là tiếng kêu gọi đến CÔNG LÝ, LẼ PHẢI, và LƯƠNG TRI của con người"...

Khối tin đồ PGHHTT dù phải dấn thân vào dầu sôi lửa bỏng, tội tù chết chóc cũng nguyện hy sinh cả tài sản lẫn sanh mạng theo đuổi cuộc tranh đấu bảo vệ "ĐẠO PHÁP TRƯỜNG TÔN" và hợp lực với toàn dân đánh đổ chế độ độc tài toàn trị của Đảng CSVN hầu xây dựng một nước VIỆT NAM TỰ DO DÂN CHỦ, HOÀ BÌNH VÀ THỊNH VƯỢNG.

Việt Nam 01-01-2007

TM. Giáo Hội TƯ PGHH/TT

Hội Trưởng

Lê Quang Liêm

**Đấu tranh hoà bình,
bất bạo động
Phê bỏ "thần tượng"
Hồ Chí Minh
Giải thể chế độ cộng
sản độc tài**

**Xin tiếp tay phổ
biến rộng rãi cho
Đồng bào quốc
nội**

Của Con diên loạn đầu năm HÌNH QUYỀN CSVN

Cao Trần Văn Tuấn Anh, 18-01-2007

Tường thuật việc chính quyền Cộng sản Việt Nam đập phá trụ sở Giáo hội Tin Lành Mennonite Việt Nam lần thứ 3 (ngày 09-01-2007).

I. Trước giờ G

1. Trước giờ G (08g ngày 9-1-2007), nguyên ngày mừng 8 và suốt đêm, lực lượng an ninh đã đeo bám cuộc họp đầu năm của 27 Mục sư lãnh đạo các hệ phái Tin lành tại VN. Họ tạo áp lực rất căng thẳng khi canh từng bước đi của các Mục sư. Nguyên trong đêm mừng 8 rạng mừng 9, các lực lượng an ninh tuần tra của sở an ninh và quận 2 canh gác khu vực nhà nguyện. Bất kỳ ai vào nhà nguyện đều bị chặn lại. Từ 4g sáng đến 6g sáng, 50 tín hữu vào Hội Thánh cầu nguyện đều bị chặn, có người bị đánh thê thảm. Lúc đó trong Hội Thánh có 20 người đang thờ phượng Chúa và bên ngoài thì như một chảo lửa. Lực lượng an ninh, vũ trang, cơ động, dân quân, dân phòng, học viên y tế, nhân viên toà án, nhân viên viện kiểm sát, nhân viên chính quyền đủ các ban ngành đoàn thể, các đảng viên chi bộ đảng từ địa phương đến thành phố, mặt trận và những kẻ côn đồ thường hay đánh đập tín hữu Mennonite cùng xen kẽ trong hàng ngũ của các cán bộ cao cấp tiến về khu vực nhà nguyện mỗi lúc một đông. Từ cổng nhà nguyện đến đường Trần Nãi, ước lượng khoảng trên 1000 người như biểu dương lực lượng; có cả những xe đặc dụng, xe cứu hỏa, xe cứu thương, xe chỉ huy, xe công an (ngót 20 chiếc ô tô an ninh). Thật sự đây là cuộc khủng bố tinh thần, tín hữu Mennonite quy mô nhất từ trước đến nay.

2. Giờ G, đúng 8g sáng, chính quyền sử dụng hai loa phóng thanh réo gọi tên MS Quang ra mở cửa. Trước đám đông, MS Quang hỏi căn cứ lệnh nào thì liền lúc đó ông

Nguyễn Hồng Phương được các quan chức cấp cao chỉ định đọc một số văn bản cưỡng chế cũ đã đưa cho MS Quang vào ngày 2-1-2007 vừa qua, không có gì mới. Xét tính chất trái pháp luật văn bản trên, MS Quang yêu cầu chính quyền và ông thảo luận lại về việc sai sự thật, sai luật pháp nhưng chính quyền bỏ qua tất cả sự kiên trì thuyết phục của MS Quang. MS Quang yêu cầu chính quyền làm đúng luật, không được làm ầu (nghe ghi âm). Bất chấp yêu cầu đúng đắn của MS Quang, chính quyền nói một đằng làm một nẻo. Những người không có tên trong đoàn cưỡng chế, như nước vỡ bờ không gì cản được, phút chốc đã tràn ngập phòng thờ phượng, chạy khám xét khắp nơi!!! Vô số lực lượng an ninh viễn thông lo tháo gỡ các hệ thống ghi âm ghi hình trong 7 căn phòng phía sau nhà và các phòng tầng trên. Căn nhà dài 39m rộng 4m5 chật như nêm với lực lượng an ninh khắp nơi, họ tha hồ lục lọi và đập phá để tìm cái họ cần tìm. Riêng căn phòng phía trước, phòng thờ phượng thì đang có khoảng 20 người đang cầu nguyện. Nơi này không nằm trong lệnh cưỡng chế (nó đã được sử dụng làm nơi ở hơn 20 năm từ 1986 đến nay, giờ trở thành nơi thờ phượng vì phải thay thế phòng phía sau dài 20m rộng 4m5 đã bị đập phá bởi chính quyền vào 19-7-2005), nhưng trong khi phía sau an ninh đang lục lọi thì phía trước, nơi thờ phượng này cũng bị trấn áp cách thô bạo. Họ cố tình phi báng tôn giáo, trấn áp niềm tin bằng cách nắm tay kéo tín đồ đi, phá vỡ buổi cầu nguyện, lấy cơ gian dối là phong toả toàn bộ khu vực. Trước việc đập phá nơi thờ phượng của chính quyền, chúng tôi chọn thái độ hoà giải bằng cầu nguyện. Thế nhưng chính quyền vẫn đàn áp thô bạo, bóp cổ tín đồ,

lôi kéo bắt giam để tránh tình trạng tín đồ phản ứng tự vệ trong cuộc xâm hại Hội Thánh. MS Quang yêu cầu tín đồ sẵn sàng chấp nhận trách áp, chấp nhận giam giữ và không được phản ứng, vì chính quyền sẽ sẵn sàng ra tay đánh đập và ghép tội dù là phản ứng tự vệ hợp pháp. Do đó 17 người đều đứng dậy vâng phục, không cầu nguyện nữa. Họ đã bị bắt đưa đi vào trại thẩm vấn (xem hình ảnh và âm thanh). Trước sự việc xảy ra rõ ràng, thay vì phải hoan nghênh họ, an ninh sở lại ra lệnh thẩm vấn họ, bắt họ nhận tội chống người thi hành công vụ!!! Thật ra buổi cầu nguyện này là định kỳ đầu năm, đã lên lịch từ năm ngoái.

3. Bản chất thật của kẻ đàn áp lộ ra: Lọt được vào bên trong, đã tâm của chính quyền đàn áp tôn giáo liên lộ rõ. Mặc dù MS Quang cố gắng thuyết phục lần cảnh cáo họ về hành vi vi phạm pháp luật và hành vi đàn áp tôn giáo, kẻ cả nhắc rằng những quyết định cưỡng chế mà họ bám vào cũng không cho phép họ làm bất cứ hành động nào xúc phạm đến nơi thờ phượng thiêng liêng của Giáo hội chúng tôi, thế nhưng với bản chất chống lại văn minh, chống lại dân chủ, coi thường nhân dân, coi thường dư luận, xuyên tạc sự thật, đầy đủ lực lượng chính quyền bắt đầu hành động như một phường man rợ. 17 người bị họ bắt đi về phường để nhốt, điều tra thẩm vấn, ép nhận tội chống người thi hành công vụ, nhưng tất cả đều không nhận tội. Thật ra họ chẳng có một hành vi nào chống đối. Mẹ vợ MS Quang bị nắm tóc kéo đi hạ nhục giữa dân chúng, đứa con trai thì bị tên Lê Đề là chủ tịch mặt trận tổ quốc và một nhân viên phường nhờ công an cưỡng bức đưa về phường cho điều tra viên khủng bố tinh thần và không cho đi học, mặc dù em mang bộ đồ học sinh (xem video). Do nhiều lần bị trấn áp như vậy, em hiện nay bị ám ảnh, không dám ngủ trong nhà, ít nói, bị "shock" nặng. Anh Đào Thanh Sơn, bị áp giải từ Hội Thánh, khi đi ngang qua một ngã tư, đã bị chính quyền bắt quỳ lạy ngay ngã tư: "Nếu mày bỏ Chúa thì tao tha!", nhưng anh Sơn không

quỳ lạy nên đã bị tên Chính đầu bạc đánh thẳng vào đầu. Tên Chính đầu bạc này là một tay anh chị bị mua chuộc, mà tại khu phố ai cũng biết đã nhiều lần cùng với Chính quyền trấn áp gia đình MS Quang, nhiều lần đánh MS Quang và tín đồ ngay tại công an phường (tối 22-05-2006). Tên này luôn sát cánh với chính quyền, cụ thể là vào 9-1-2007, y đã được xếp đứng hàng cao hơn bà Thái Thị Hạnh và ông Trọng là hai phó chủ tịch UBND quận 2 cùng với các viên chức cấp cao khác.

Lúc này lực lượng an ninh được điều động khắp nơi về khu vực nhà nguyện, đang khi đó Ms Phạm Ngọc Thạch lãnh đạo 2 toán sinh viên và tín hữu đi dọc các khu phố tuần hành, cầu nguyện và thiết lập các nhóm cầu nguyện dưới sự vây hãm của công an. Ms Thạch nhờ một điểm nhóm của hệ phái bạn cầu nguyện giải cứu nhưng vị Ms lãnh đạo từ chối. Mặc dù rất thương anh em, Ms này vẫn nài nỉ Ms Thạch thông cảm cho hoàn cảnh của ông hiện nay. Có những người nước ngoài không biết chuyện gì nhưng khi thấy lực lượng an ninh vây thì cũng thấp tùng cầu nguyện.

Trong khi đó những nhát búa tạ đập phá trụ sở của Giáo hội mỗi lúc mỗi chất chứa hơn. Riêng tại tòa giảng của nhà nguyện thì công an bắt đầu phá hủy tất cả nội thất. Những tấm trần thạch cao không liên quan gì cũng bị đập nát, hệ thống chiếu sáng gồm 32 bóng đèn cũng bị giật đứt, hệ thống quạt bị tháo gỡ hư hại, thậm chí đinh đóng vào tường cũng bị đánh cho tróc, đàn ghita cũng bị đập nát và lấy đi luôn. Thập tự giá bị giật gỡ xuống quăng ra khỏi toà giảng, bức màn thánh cũng bị lôi xuống, 2 mâm tiệc thánh lấy đem bỏ vào đồng rác phía sau nhà. Câu tiêu chí Hội Thánh "Tôn Vinh Đức Chúa Trời" cũng bị gỡ xuống. Đây chính là một hành động xúc phạm, phi báng niềm tin tôn giáo không chỉ đối với Giáo hội Mennonite mà còn đối với tất cả cơ đốc nhân thật trên thế giới của kẻ vô đạo.

Chính quyền đã dùng chiến thuật biến người khi họ đem hàng trăm an

ninh vào lục soát tất cả mọi phòng ốc, tủ, kệ, tháo nát máy tính của Ms Quang để lấy ổ cứng đi. Ms Quang thấy mà không làm gì được vì luôn luôn có Trung tá Dung, Trung úy Hiền, và vô số an ninh vây quanh cản trở. Họ ôm giữ Ms Quang khi người nào xúc phạm hay đánh Ms. Có người đã đánh vào hông, bụng, vào cổ Ms khi Ms phát hiện thiếu tá Nam và toán an ninh đột nhập phòng làm việc của MS và phòng làm việc của Giáo hội. Một sỹ quan an ninh mang nhiệm vụ quay camera đã có hành vi thô bạo tới Ms Quang khi ông chụp cảnh CA tháo nát máy vi tính để lấy ổ cứng (hard disk), đập phá nơi thờ tự và tư thất. Phòng thư ký Giáo hội và phòng vợ MS Quang đã bị búa tạ đập nát vì có chính quyền lập biên bản sai sự thật là đổ bê tông. Thực tế đó là gác gỗ đã sử dụng trên 8 năm và mới vừa sửa lại. Do ván quá cũ, MS Quang chỉ đổ một lớp hồ non và dán gạch tạm bợ sử dụng để chống nước mưa làm mục.

4. Điều tệ hại hơn đối với cuộc sống con người là cái bếp ăn sơ sài cho ngôi nhà nguyện cũng bị đập tan nát. Không ai có thể tưởng tượng là 4 toilet chỉ dựng lên tạm bợ bằng 8 tác gạch, trên che nhựa trần cũ để giải quyết vệ sinh cho hàng trăm tín hữu, nhân sự đến Hội Thánh nhóm họp và làm việc, cũng bị phá bỏ. Vài người trong nhóm công tác còn chút lương tri đã để lại bàn cầu, thế nhưng bà Thái Thị Hạnh đã chỉ thị đập nát lần nữa không nương tay, khiến ảnh hưởng phần bếp của nhà bên cạnh, dưới sự chứng kiến của một bà cụ già hơn 70 tuổi. Điều tệ hại hơn nữa là ngay cả cầu thang lên phòng ba con nhỏ của MS Quang (Bé Anne 4 tuổi - Bé Ghidêon 11 tuổi - Bé Daniel 11 tuổi) cũng bị chỉ thị tháo gỡ. Mặc dù trưởng CA trung tá Dung, ông Phong đội an ninh đô thị, tổ công tác bộ phận phía sau đưa ý kiến xin ngưng lại, nhưng bà Hạnh là lãnh đạo đảng, kiên quyết bắt tháo gỡ lối duy nhất vào phòng các cháu nhỏ. Quả là hiện thân của sự gian ác tột cùng và tàn tạn lương tâm, luôn mỉ dân bằng từ ngữ "nhà nước do dân và vì dân"!

5. Sự độc ác càng lộ rõ hơn khi họ quyết tâm cưa 20 cây đà sắt là kết cấu chịu lực an toàn nhằm bảo vệ nơi thờ tự khỏi bị sập, bảo vệ an toàn tính mạng của hàng trăm tín hữu và thiếu nhi hàng tuần đến đây cầu nguyện và học Kinh Thánh. Hiện nay bức tường bắt đầu có vết nứt dài hơn 3 thước gây nguy hiểm tính mạng con người, khiến nhiều tín hữu không dám vào.

6. Riêng tư thất của MS Q vốn là một căn gác cũ sửa chữa từ năm 1996, nay thay đà gỗ bị mục bằng sà gỗ sắt, thay ván sàn bằng tôn và trám lớp hồ với đá dăm cho bằng phẳng để đi không nhún. Theo hai kỹ sư xây dựng tới giám định thì đó cũng chẳng phải là sàn bê tông như biên bản của chính quyền vụ khổng (có hình chụp) khiến dẫn đến sự đập phá. Khi cưa 5 cây xà gỗ sắt, chính quyền trả lời vô trách nhiệm và vô luật pháp: “Trước đây anh làm xà gỗ nay làm sắt làm chi?” Điều tệ hại hơn: chân ông bị yếu sau nhiều lần đi tù không lên xuống ban đêm được nên làm tạm toilet trên phòng thì toilet này cũng bị chính quyền đập phá. Thật như là một sự trả thù của kẻ hạ đẳng!

7. Đạo đức giả: Sau 8 tiếng đồng hồ đập phá nhà nguyện Mennonite của hàng trăm nhân viên trong “tổ công tác”, chính quyền sai nhân viên công lực quét dọn sạch và khiêng vác đồng xà bàn đi nơi khác tức khắc, nhằm phi tang hiện trường đồ nát và hạn chế thấp nhất các dấu vết để lại. Sau đó, bốn camera của lực lượng an ninh quay cảnh đã dọn sạch và tất cả tập hợp lại, lập biên bản hoàn thành nhiệm vụ gian ác của họ. Những cán bộ cấp trên ở bên ngoài, cán bộ cấp quận, phường và an ninh chìm ở bên trong làm thành một đội hình chiến thắng, có xã hội đen xen kẽ. Bà MS Quang thấy việc một nhóm xã hội đen lại đứng xen kẽ với cán bộ cao nhất của chính quyền địa phương (chuyện lạ khó tin nhưng có thật), liền chụp lại những hình ảnh này thì bị lực lượng an ninh sờ trán áp để lấy thẻ nhớ trong máy hình.

8. Ngay sau khi chính quyền rút và để lại tổ an ninh chốt ngay nhà bà Mùi, tổ trưởng an ninh, thì dân

chúng ùa vào Hội Thánh, kể lại vô số những thông tin từ bên ngoài Hội Thánh về những bàn luận với nhau của những viên an ninh. Một số viên an ninh này quá mệt mỏi, đã nói rõ rằng họ chỉ thừa lệnh cấp trên và không muốn điều này xảy ra, rằng việc làm của MS Quang chẳng vi phạm pháp luật hay qui hoạch so với thực tế xây dựng tại địa phương (hơn 80% nhà cửa trong khu phố xây dựng không phép). Việc xây dựng chỉ là cái cớ để chính quyền cảnh cáo việc Ms phát biểu chính kiến về hiện tình đất nước cũng như phản kháng sự xâm hại tôn giáo và vi phạm nhân quyền của chính quyền CSVN.

9. Ngay ngày hôm sau, một tín hữu tên Sơn vào tiệm Internet kể lại chuyện đập phá nhà nguyện tại quận 2 cũng như việc bắt giam đánh đập anh cho vợ và con bên Mỹ biết thì đã bị lực lượng an ninh bắt rồi thẩm tra suốt một ngày với sự hiện diện của một cán bộ bên ban tôn giáo, và họ cũng thừa nhận họ phạm một số sai lầm khi cưỡng chế nhà nguyện. Ngày nay, trên loa phóng thanh ra rá độc luật khiếu nại và tố cáo cách liên tục, như mớ ý cho tôi khiếu nại chính quyền hồng diễm màn "thí chốt", để người dân tưởng rằng chính quyền trung ương trong sạch, sự sai phạm chỉ ở cấp địa phương!?! Đối với Giáo hội thì không cần kiện lại chính quyền, vì họ tổ chức đập phá có hệ thống từ trên xuống, đầy đủ ban ngành tham dự. Kiện ai và ai xử bây giờ?

10. Đây là lần thứ ba chính quyền CSVN trả thù khá lộ liễu, dù họ cố che chắn rất tinh vi, dùng tuyên truyền, bôi nhọ, xã hội đen, lực lượng nửa đỏ nửa đen để đánh tráo pháp lý với những ai không có thời gian kiểm chứng sự việc. Thế nhưng việc đó cũng chẳng giúp cho họ khá hơn. Chính quyền CSVN đã xử dụng bạo lực trong việc cai trị hơn 70 năm, từ khi thành lập đến nay, nhưng không mang được tự do, phú cường, văn minh, dân chủ cho nhân dân. Trái lại, họ là thủ phạm của các quốc nạn lần quốc nhục (!!!). Đáng lý phải thay đổi xã hội sang một thể chế đa nguyên phong phú lành mạnh, bỏ đường lối bạo

lực đối với nhân dân, đối với tôn giáo và đối với những nhà ái quốc có tư tưởng canh tân, nhưng cho tới nay CS vẫn còn lối tư duy bạo lực chuyên chính cũ kỹ già nua và vô nhân đạo khi hành xử đối với Giáo hội chúng tôi cũng như đối với nhân dân suốt bao thập kỷ cai trị bạo tàn!

II. Lời kêu gọi:

- Với tư cách là một lãnh đạo tinh thần, Ms Quang kêu gọi các công dân lẫn cơ đốc nhân yêu tự do tôn giáo, dân chủ, nhân quyền tại các nước văn minh, cùng với chính phủ của mình hãy giúp nhà cầm quyền CSVN từ bỏ bạo lực đối với nhân dân, với tôn giáo, với những người Việt Nam yêu nước đang đấu tranh cho đất nước chúng tôi có hướng đi phù hợp với nhân loại văn minh.

- Với tư cách là một luật gia độc lập, MS Quang yêu cầu chính quyền CSVN hãy có ý thức pháp luật trước khi đem pháp luật ra để xử phạt nhân dân.

- Với tư cách là công dân Việt Nam, MS Quang xin được nói thẳng với trung ương đảng CSVN và 14 vị trong bộ chính trị hãy nhanh chóng thay đổi pháp lý và tư duy chính trị cho phù hợp với tư duy kinh tế, không những để cứu lấy dân tộc mà còn cứu chính quý vị và con cháu quý vị.

Kết luận việc ngày 9-1-2007

Trong thời đại thế giới bùng nổ nền văn minh kỹ thuật số do cuộc chiến tri thức và đạo đức đem lại, quý vị lại chọn một đầu pháp thượng cẳng chân, hạ cẳng tay đối với Giáo hội Mennonite và cá nhân gia đình MS Quang, thay vì một đầu pháp của trí thức, của lương tâm, của tình lý. Có phải quý vị trấn áp để dẹp nỗi bất an của quý vị hiện nay hay chăng?!?! Phải chăng quý vị muốn chứng minh tư duy bạo lực của nền chuyên chính vô sản được khởi xướng từ 150 năm về trước?! Chúng tôi tin chắc rằng đây là một sự chọn lựa do nóng mắt khôn, giận mắt ngoan, khiến quý vị đã lúng túng, mất bình tĩnh lẫn mất phương hướng trong việc đồ cơn thịnh nộ lên gia đình và Giáo hội chúng tôi.

Đây là sự thất bại thảm hại của chính quý vị chứ không phải của chúng tôi.

Đây cũng là lần thứ ba quý vị đập ngói nhà nguyện bé nhỏ mà giáo dân yêu quý và tôn kính. Được ích gì chẳng? Ai vi phạm luật? Ai vi phạm quy hoạch? Chính quý vị chứ không phải chúng tôi! Quý vị có dám nhận trách nhiệm sửa sai hay không? Hay là vẫn cứ quanh co rồi đổ lỗi cho người dân?

Ông bà ta thường nói: “Sự bất quá tam”. Mong đây là lần cuối cùng cho quý vị làm lành cho linh hồn mình trước mặt Thượng đế do vụ trấn áp oan ức vừa qua. Nếu không quý vị sẽ bị thẩm phán về tội ác của quý vị.

TD. Cao Trần Văn Tuấn Anh

Tổng thư ký

TDNL biên tập lại

**Tin tức tiếp trang 07
Tám Nhà Đối Kháng thắng Giải
Hellman-Hammet**

Tháng 01-2007, Tổ Chức Human Rights Watch tuyên bố tám nhà đối kháng tại Việt Nam đã thắng giải thưởng cao quý Hellman-Hammet công nhận tinh thần dũng cảm của họ trước những đàn áp chính trị.

Bà Sophie Richardson, Giám đốc Vụ Châu Á của Human Rights Watch phát biểu: “Đây là năm đặc biệt để vinh danh những ngòi bút dũng cảm tại VN. Phong trào dân chủ đang lớn mạnh tại Việt Nam ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn với những sự lên tiếng và xuất hiện công khai khiến cho họ trở nên tiêu đề đàn áp. Giải thưởng Hellman-Hammet sẽ mang lại sự quan tâm của quốc tế và sự bảo vệ”.

Giải thưởng Hellman-Hammet được thành lập bởi Human Rights Watch dành cho những người cầm bút đang là đối tượng của những vụ đàn áp chính trị. Những người thắng giải năm nay gồm có tù nhân chính trị Nguyễn Vũ Bình, cựu đại tá Phạm Quế Dương, luật sư Nguyễn Văn Đài, kỹ sư Đỗ Nam Hải, giáo sư Nguyễn Chính Kết, luật gia Lê Chí Quang, ký giả Nguyễn Khắc Toàn và nhà văn Trần Khải Thanh Thủy.

Bà Richardson nói về những người thắng giải như sau : “Những tác phẩm và cuộc sống của những người cầm bút này cụ thể hóa những gì nhà cầm quyền Việt Nam muốn che đậy, đó là tình trạng tại Việt Nam không có tự do ngôn luận, không có truyền thông độc lập và mạng lưới Internet thì bị kiểm soát chặt chẽ...”

xem tiếp trang 18

ThỉnhNguyệnThư

kính gửi

ĐỨC THÁNH CHA BÊNÊDICTÔ XVI

dịp Thủ tướng CSVN Nguyễn Tấn Dũng thăm Tòa Thánh Vatican

.....Ngày 25-01-2007.....

Việt Nam, ngày 16-01-2007

Tâu Đức Thánh Cha khả kính,

Chúng con ký tên dưới đây là một số Linh mục, Tu sĩ, Giáo dân Việt Nam trong và ngoài Nước, muốn sống theo tinh thần của Đức Cố Tổng Giám mục Philippê Nguyễn Kim Điền, vị Mục tử từ đạo dưới chế độ Cộng sản Việt Nam năm 1988. Chúng con được tin Thủ tướng Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam Nguyễn Tấn Dũng sẽ viếng thăm Đức Thánh Cha và Tòa Thánh ngày 25-01-2007 tới đây. Cùng với bao người Dân Việt Nam trong và ngoài Nước đang lên tiếng về sự kiện này, chúng con xin kính đệ lên Đức Thánh Cha đôi điều :

1- Đức Thánh Cha đang là Đại diện chính thức của Chúa Kitô, hiện thân của ánh sáng trên trần gian. Vày khi Ông Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đến diện kiến Ngài, kính xin Ngài giúp Ông ấy nhận thức rằng chính Ông và Bộ máy cầm quyền của Ông đang hành xử cách rất bất công với toàn Dân chúng con, như chỉ gần đây nhất thôi : Ngày 29-11-2006 Ông đã thừa lệnh Bộ Chính Trị ký Chỉ Thị 37 cấm tất cả các báo tự nhân. Ngày 16-8-2006, Công an của Ông tại phường Hoa Lư, thị xã Pleiku đã tịch thu 259 cuốn Kinh Thánh tiếng Jarai, ngày 9-01-2007 đã bắt Mục sư Nguyễn Công Chính, Giáo hội Tin Lành Mennonite nộp phạt 7,5 triệu VNĐ vì “tội” cất giữ 259 cuốn Kinh Thánh ấy và đã đánh đập Mục sư này rất dã man đến trọng thương, lại còn lột truồng làm nhục ông đến lần thứ 3 ; ngày 9-01-2007 Công an Sài Gòn đập phá trụ sở Giáo hội Mennonite Sài Gòn của Mục sư Nguyễn Hồng Quang. Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo Thuận Tuy bị đàn áp rất dữ dội từ hàng chục năm nay với hàng mấy chục Tu sĩ, Cư sĩ, Tín đồ phải tự thiêu, bị cầm tù, bị đánh đập. Nhà cầm quyền không chịu thừa nhận gần 20 Ban Đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống Nhất, trong khi 2 Vị lãnh đạo cao nhất của của Giáo hội này là Hòa thượng Huyền Quang và Hòa thượng Quảng

Độ đang bị quản chế cả mấy chục năm nay. Giáo hội Công giáo thì một trong các Linh mục chúng con như Tadeô Nguyễn Văn Lý hiện đang bị quản chế chặt chẽ ; 23,5 hecta đất của Trung Tâm Thánh Mẫu La Vang Nhà cầm quyền mới để cho Giáo hội sử dụng 6,5 hecta ; Trường Mai Khôi của Giáo xứ Phường Tây, Tổng Giáo phận Huế đang bị Nhà cầm quyền áp lực để chiếm đoạt vĩnh viễn mặc dù Giáo xứ chỉ cho mượn để sử dụng sau năm 1975 và nay muốn đòi lại để làm nơi dạy giáo lý cho con em của Giáo xứ...

2- Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã lập lại quyết tâm **khống chế và công cụ hóa các Tôn giáo** qua Pháp lệnh Tín ngưỡng Tôn giáo (18-06-2004) và Nghị định 22/CP (01-03-2005) hướng dẫn thi hành Pháp lệnh này. Qua 2 văn bản này Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam chủ trương hoàn toàn kiểm soát -trên nguyên tắc- các Tôn giáo về đủ mọi mặt : nhân sự, quy chế, hoạt động, tài sản và liên lạc, để buộc các Giáo hội phải hoàn toàn chấp nhận sự cai trị vĩnh viễn của đảng Cộng sản, đồng thời không thể tự do hành đạo cũng như truyền đạo trong xã hội (vì bị hạn chế giáo dục giới trẻ theo tinh thần Kitô giáo, bị cấm lên tiếng công khai về các vấn đề xã hội, bởi lẽ không có tạp chí riêng, nhà xuất bản riêng, đài phát thanh phát hình riêng và -riêng Công giáo- không được lập Ủy ban Công lý và Hòa bình). Chính Đức Giám Mục Phaolô Nguyễn Văn Hòa, Chủ tịch Hội đồng Giám mục Việt Nam, trong Hội nghị Liên Giám Mục Á châu (17-23 Aug 2004) tại Nam Hàn, đã tuyên bố : **“Mặc dù, văn bản Hiến Pháp nhà nước Việt Nam có bảo đảm tự do tôn giáo, nhưng chính quyền Việt Nam vẫn tiếp tục chính sách của họ là triệt hạ và làm biến thoái có hệ thống tất cả các Tôn giáo có tổ chức trên toàn lãnh thổ Việt Nam.”** Đức Hồng Y G.B. Phạm Minh Mẫn, Tổng Giám mục Sài Gòn đã lập lại với nhiều người nhiều lần rằng :

“Pháp lệnh Tín ngưỡng Tôn giáo này thà đừng có thì hơn. Chỉ có điều 1 là nói đến quyền con người, còn 40 điều sau đó đều nói đến bốn phạm của các Tôn giáo phải chấp hành các nguyên tắc do Nhà cầm quyền áp đặt. Như vậy cơ quan soạn ra Pháp lệnh này không nhằm giúp các Tôn giáo tự do sinh hoạt mà chỉ nhằm mục đích là giúp Nhà cầm quyền quản lý các Tôn giáo sao cho Chế độ được an toàn.”

3- Đảng và Nhà cầm quyền Cộng sản độc tài Việt Nam **đang tước hết mọi Nhân quyền và Dân quyền cơ bản của đồng bào chúng con**, khiến toàn Dân chưa có được một cuộc bầu cử tự do công bằng nào suốt 60 năm qua (miền Bắc) và hơn 30 năm qua (cả Nước); khiến hàng triệu người đã và đang tiếp tục bỏ Nước ra đi, còn lại 82 triệu người đang phải sống trong cảnh đói nghèo, bất công, đang phải chịu đựng các tệ nạn gian manh, cửa quyền, tham nhũng, bóc lột của các đảng viên và cán bộ cộng sản. Nay Việt Nam đã bang giao với nhiều Quốc gia, gia nhập nhiều Tổ chức Quốc tế, tham gia nhiều Công ước thế giới, cũng như vừa vào Tổ chức Thương mại toàn cầu, thế nhưng cuộc sống của mỗi người và mỗi gia đình vẫn không có gì sáng sủa, bởi lẽ sự cai trị độc tài của đảng Cộng sản **chỉ đem lại lợi ích cho một thiểu số đảng viên cao cấp mà thôi.**

4- Chúng con nghĩ rằng chỉ Ánh sáng mới xua tan bóng tối chứ không bao giờ ngược lại. Vậy kính xin Đức Thánh Cha dùng Ánh Sáng Tin Mừng, ánh sáng Công lý và Tình thương rọi chiếu vào bóng tối của bạo lực, bất công, gian trá, hận thù (mà hiện thân là chế độ và nhà cầm quyền Cộng sản) đang ngự trị trên Đất Nước Việt Nam chúng con, để Tổ quốc chúng con sớm có đầy đủ Tự do, Dân chủ như hầu hết tại các Nước văn minh trên toàn cầu.

Kính thưa Đức Thánh Cha,

Chúng con không rõ Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã đến lúc sẵn sàng muốn thiết lập bang giao với Tòa Thánh chưa. Chúng con mong ước Tòa Thánh chỉ bang giao cùng Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam với một trong các mục đích chính yếu là tạo áp lực để đảng Cộng sản phải từ bỏ độc tài toàn trị và trả lại mọi Nhân quyền và Dân quyền cơ bản cho các Giáo hội và các Công dân.

Chúng con hết lòng biết ơn Đức Thánh Cha đã luôn quan tâm đến Giáo hội và Quê hương chúng con. Mỗi quan tâm này càng sâu sắc vì

chính Tổ quốc của Đức Thánh Cha cũng từng trải qua hoàn cảnh như Tổ quốc đau thương của chúng con.

Kính chúc Đức Thánh Cha tràn đầy ơn Thiên Chúa để điều hành Giáo hội trở thành chứng nhân và tác nhân của Chân lý, Công bình, Tình thương và Tự do trên hoàn vũ.

Kính bái tạ,

Một số Tín hữu quốc nội và hải ngoại :

- Lm Têphanô Chân Tín, Dòng Chúa Cứu Thế Sài Gòn.

- Lm Phêrô Nguyễn Hữu Giải, Tổng Giáo phận Huế.

- Lm Tadeô Nguyễn Văn Lý, Tổng Giáo phận Huế.

- Lm Phêrô Phan Văn Lợi, Tu hội Thánh Tâm Chúa Giêsu, Bắc Ninh.

- Lm Giuse Trần Văn Quý, Giáo phận Bùi Chu.

- Lm Gioan Đỉnh Xuân Minh, Giáo phận Mainz, Đức Quốc.

- Lm Giuse Đỉnh Xuân Long, Hoa Kỳ.

- Lm Nguyễn Thanh, Hoa Kỳ.

và hơn 2500 chữ ký từ khắp thế giới.

**Việt Nam yêu dấu ai ơi
Viên gạch dân chủ xây đời tự do
Bảo Khánh**

BẦU CỬ VIỆT CỘNG = TRÒ HỀ

Bầu cử đỉnh cao bầu cử hề
Một chiều, đảng chọn chẳng gì phê
L-tờ, phục dịch giương cờ thắng
Có học, đấu tranh cuốn quạt về
Bốn cẳng bò chui Mác-xít khoai
Một đầu đứng thẳng Cộng nô chê
Tẩy chay trò lặn gian manh ấy!
Quốc hội dưới trên một lũ hề!

**Xa`Beng
(17-01-2007)**

**CHÚC MỪNG BÁN NGUYỆT SAN
TỰ DO NGÔN LUẬN**

Thiên thời địa lợi, thế nhân hòa,
Đình Hối hỷ hoan, bĩ vận qua,
Ngôn luận kêu gào đòi cải cách,
Tự do quân chúng tiếp tham gia.
Nhân quyền pháp kỷ tam đầu chế (1)
Dân chủ chính danh hiệp nghị đa (2)
Ngôn luận khai sơn thông đại lộ,
Tự do đạt đạo, quốc dân ca.

**Ngô Chính Tâm
21-01-2007**

(1) Lập pháp, Tư pháp, Hành pháp
(2) Dân chủ, Đa nguyên, Đa đảng

ĐỘC....

Độc đảng, độc tài sinh độc tôn
Độc quyền độc ác: lũ quan ôn
Thiến heo gian xảo:- ngòi đầu đảng
Cướp của đốt nhà:- tính đảng hơn.
Lê lét theo Nga, gieo máu lửa
Theo Tàu nhắm mắt giết kinh hồn
Đọa đày dân tộc trong xiềng xích
Độc lập... nói ra thật đáng buồn.

Trần Việt Yên

*cảm tác qua bài xã luận báo Tự Do ngôn Luận số 18 :
“Simcard, nổi ám ảnh kinh hoàng của độc tài”*

Lại một trò ưu manh bịp bợm mới CỦA BỘ CHÍNH TRỊ ĐẢNG VIỆT CỘNG

Ngôn Luận

Bộ Chính trị của Đảng Việt Cộng (VC) vừa ra chỉ thị, yêu cầu toàn dân học tập để nhận thức về những “nội dung cơ bản và giá trị to lớn của tư tưởng đạo đức và tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh”, bắt đầu từ tháng 2-2007 và kéo dài trong năm năm, đến 2011. Chỉ thị số 06-CT/TW về tổ chức cuộc vận động “học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh”, được đưa ra vào lúc VN vừa trở thành thành viên của WTO. Theo Chỉ thị, cuộc vận động sẽ bắt đầu từ ngày 3-2-2007 và tổng kết vào ngày 3-2-2011, có sơ kết hàng năm vào ngày 19-5.

Đó là những dòng tin tức được loan tải trên mạng lưới internet toàn cầu của một hãng thông tấn nổi tiếng có mặt ở hầu khắp các quốc gia trên thế giới. Trước hết để phân tích rõ vấn đề này, chúng ta sẽ lược qua một số điều khoản nằm trong Hiến Pháp 1992 của chính nhà nước cộng sản Việt Nam, và một số các điều ước trong Công Ước Quốc Tế Về Những Quyền Dân Sự và Chính Trị 1966 và Tuyên Ngôn Quốc Tế Về Nhân Quyền 1948 để thấy rõ được bộ mặt **vi hiến** của Bộ Chính Trị Đảng VC!

Điều 69 Hiến Pháp CHXNCN VN 1992: *Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí có quyền được thông tin; có quyền hội họp, lập hội, biểu tình theo quy định của pháp luật.*

Điều 18 Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền 1948: *Ai cũng có quyền tự do tư tưởng, tự do lương tâm và tự do tôn giáo; quyền này bao gồm cả quyền tự do thay đổi tôn giáo hay tín ngưỡng và quyền tự do biểu thị tôn giáo hay tín ngưỡng qua sự giảng dạy, hành đạo, thờ phụng và nghi lễ, hoặc riêng mình*

hoặc với người khác, tại nơi công cộng hay tại nhà riêng.

Điều 19 Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền 1948: *Ai cũng có quyền tự do quan niệm và tự do phát biểu quan điểm; quyền này bao gồm quyền không bị ai can thiệp vì những quan niệm của mình, và quyền tìm kiếm, tiếp nhận cùng phổ biến tin tức và ý kiến bằng mọi phương tiện truyền thông không kể biên giới quốc gia.*

Điều 18 Công Ước Quốc Tế Về Những Quyền Dân Sự và Chính Trị 1966: *1. Ai cũng có quyền tự do tư tưởng, tự do lương tâm và tự do tôn giáo. Quyền này bao gồm quyền tự do theo một tôn giáo hay tín ngưỡng và quyền tự do biểu thị tôn giáo hay tín ngưỡng qua sự thờ phụng, hành đạo, nghi lễ hay giảng dạy, hoặc riêng tư hoặc với người khác, tại nơi công cộng hay tại nhà riêng. 2. Không ai bị cưỡng bách tước đoạt quyền tự do lựa chọn tôn giáo hay tín ngưỡng. 3. Quyền tự do biểu thị tôn giáo hay tín ngưỡng chỉ có thể bị giới hạn theo luật, vì nhu cầu bảo vệ an toàn công cộng, trật tự công cộng, sức khỏe công cộng, đạo lý hay những quyền tự do căn bản của người khác. 4. Các quốc gia hội viên ký kết Công Ước này cam kết tôn trọng quyền của cha mẹ hay người giám hộ trong việc giáo dục các con về tôn giáo hay đạo lý theo tín ngưỡng của họ.*

Điều 146 Hiến Pháp CHXNCN VN 1992: *Hiến pháp nước Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa VN là luật cơ bản của Nhà nước, có hiệu lực pháp lý cao nhất. Mọi văn bản pháp luật khác phải phù hợp với Hiến pháp.*

Qua những điều lệ có tính chất pháp quy quan trọng của quốc gia cũng như của quốc tế quy định những quyền cơ bản của con người

trên đây thì rõ ràng cái chỉ thị 06-CT/TW của một nhóm “đầu tôm” trong cái gọi là Bộ chính trị Đảng VC đã hoàn toàn đi ngược lại với những gì thuộc về quyền con người (tức là vi phạm nhân quyền) và hoàn toàn VI HIẾN. Nhận thức rõ được vấn đề sống còn liên quan đến những đặc quyền đặc lợi “ăn trên chóc, ngồi trên đầu trên cổ NHÂN DÂN” của một nhóm thiểu số chóp bu của Đảng VC, thời gian gần đây, một số nhân vật cao cấp của Đảng VC đã ra những tuyên bố này, chỉ thị nọ nhằm hù dọa NHÂN DÂN. Một trong số những chỉ thị nhằm kìm kẹp tư tưởng người dân đó là chỉ thị 37CP ngày 29-11-2006 nói rằng : “*Bộ Văn hóa - Thông tin và các cơ quan liên quan phải kiểm tra, kiên quyết đình chỉ các cơ quan báo chí không chấp hành đúng pháp luật, không thực hiện đúng tôn chỉ, mục đích*” và “*Kiên quyết không để tư nhân hóa báo chí dưới mọi hình thức và không để bất cứ tổ chức hoặc cá nhân nào lợi dụng, chi phối báo chí để phục vụ lợi ích riêng, gây tổn hại lợi ích đất nước*”. Một văn bản khác của Bộ Văn Hoá Thông Tin của Đảng VC thì lại làm chuyện trái khoáy, đó là Văn bản số 4993/BVHTT-XB nói thời gian gần đây, một số cán bộ, công chức đã viết hồi ký và tự phổ biến qua nhiều kênh, ở dạng sách hoặc đưa lên mạng internet, trong đó đưa ra một số nhận định, đánh giá “mang tính cá nhân, gây dư luận xấu trong xã hội” và **đề nghị ban hành quy định đối tượng được viết hồi ký, thời điểm viết và những nội dung được viết**, đồng thời sẽ tạo ra khung pháp lý nhằm “chủ động kiểm soát, hạn chế việc tùy tiện công bố bí mật công tác, bí mật quốc gia và có cơ sở để xử lý những đối tượng vi phạm các quy định của pháp luật”. Bộ Bưu Chính-Viễn Thông (BC-VT) của Đảng VC lại tiếp tục làm trò cười cho thiên hạ bằng cách là theo đề án của Bộ BC-VT, từ ngày 1-1-2007, các thuê bao trả trước đăng ký mới sẽ phải đăng ký các thông tin như số máy, ngày tháng sử dụng dịch vụ, họ tên, ngày tháng năm sinh, số CMND hoặc hộ chiếu (!?) và được Bộ BC-VT này

nguy hiểm là nhằm ngăn ngừa “các phần tử xấu lợi dụng mạng điện thoại di động gây mất ổn định xã hội”. Thêm vào đó một hãng tin toàn cầu khác cũng đã đưa tin: “*Chính phủ cộng sản ở Hà Nội yêu cầu các nước khác đừng khuyến khích người dân Việt Nam vi phạm pháp luật sau khi bị chính phủ Hoa Kỳ chỉ trích về việc đàn áp những người yêu nước tham gia phong trào đòi dân chủ. Theo tin của hãng thông tấn DPA, phát ngôn viên của Bộ Ngoại giao cộng sản Việt Nam hôm thứ năm nói rằng trong một quốc gia cai trị theo pháp luật, mọi công dân phải tuân thủ và tôn trọng pháp luật; và những ai cố tình vi phạm pháp luật sẽ bị trừng trị đích đáng và cũng yêu cầu các nước khác đừng khuyến khích người dân Việt Nam vi phạm pháp luật*”. Nay đấm “đầu tôm” đó lại ra chỉ thị 06-CT/TW để bắt toàn dân VN phải học tập tư tưởng HCM. Tất cả những biện pháp trên một mặt hù dọa NHÂN DÂN, một mặt để cứu vãn tình thế cho uy tín của Đảng VC đã xuống thấp đến mức cực điểm. Chỉ thị 06-CT/TW nói rằng: “*Mục đích của cuộc vận động là: Làm cho toàn Đảng, toàn dân nhận thức sâu sắc về những nội dung cơ bản và giá trị to lớn của tư tưởng đạo đức và tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh. Tạo sự chuyển biến mạnh mẽ về ý thức tu dưỡng, rèn luyện và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh sâu rộng trong toàn xã hội, đặc biệt trong cán bộ, đảng viên, công chức, viên chức, đoàn viên, thanh niên, học sinh... nâng cao đạo đức cách mạng, cần, kiệm, liêm, chính, chí công vô tư; đẩy lùi sự suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức, lối sống và các tệ nạn xã hội, góp phần thực hiện thắng lợi Nghị quyết Đại hội X của Đảng*”.

..... (Chúng tôi xin phép bỏ một đoạn ở đây. BBT)

Vậy những kẻ đáng phải học tập tư tưởng HCM phải chính là những kẻ đang ăn trên, ngồi chốc, cười lên đầu lên cổ nhân dân, những kẻ đang tự mạo danh là “đầy tớ trung thành của nhân dân” chứ không phải là toàn thể Nhân Dân Việt Nam. Những kẻ mạo danh “đầy tớ” này

luôn luôn là những kẻ luôn bị bịp bợm, lừa đảo Nhân Dân, luôn muốn bóp hầu bóp họng người dân, chính là những kẻ lợi dụng chức quyền để đàn áp người dân, làm giàu cá nhân trên xương máu của Nhân Dân, tất cả các vụ tham ô tham nhũng tày đình đều do đảng viên Đảng VC gây ra. Năm 2005, cái gọi là Ban Tư Tưởng Văn Hoá Trung Ương của Đảng VC cũng kêu gọi toàn dân hưởng ứng cuộc thi viết kỷ niệm 60 năm nước CHXHCNVN, câu hỏi và đáp án bài thi đã được chép sẵn để cho toàn dân thi đua nhau chép lấy chép để lấy thành tích thi đua, rồi cũng có những kẻ vẫn còn ngu trung, và ngu muội vác tác phẩm dự thi dày cộp của mình đến nộp cho ban tổ chức và lãnh thưởng rầm rộ, công khai trên báo chí và truyền hình của nhà nước CSVN, xem ra cuộc thi này tốn kém không biết bao nhiêu tiền bạc và công sức cho những việc vô bổ, ấu trĩ và lỗi thời này. Tóm lại thì cũng chỉ là khoa chiêng, gõ trống cho người dân đình tai nhức óc, cô gắng nhồi vào sọ người dân những lý thuyết ấu trĩ, lạc hậu, xa rời thực tế, xong đầu đầy thì tất cả lại vứt nó vào SỌT RÁC của nhân loại. Thực ra kêu gọi toàn dân học tập tư tưởng HCM, cũng chỉ là cái bình phong để che đậy cho những việc làm xấu xa, phản văn minh, phản dân chủ, vi hiến và phản động của đám “đầy tớ lộng quyền” kia mà thôi.

Trong khi đó, hồi tháng Mười năm nay (10-2006), Tổ chức Phóng viên không Biên giới (RSF) đặt nhà nước CSVN vào vị trí 155 trên 168 trong Bảng xếp hạng hàng năm về tự do báo chí tại các nước trên thế giới 2006. Báo cáo thường niên xếp hạng về tình trạng tham nhũng tại 163 quốc gia do tổ chức Transparency International Corruption Perceptions tạm dịch là Tổ chức minh bạch quốc tế theo dõi tham nhũng, mới được phổ biến tại Berlin, Đức Quốc hôm nay. CSVN xếp hạng thứ 111/163 nước về tham nhũng, đồng hạng với Lào, Đông Timor, Nicaragua, Guatemala, và Paraguay. Chỉ số Dân chủ 2006 được thu thập và xếp loại bởi Economist Intelligence Unit (EIU),

nhánh thông tin kinh doanh của tạp chí The Economist của Anh. CSVN xếp thứ 145 trong tổng số 167 quốc gia, và bị xem là thuộc dạng chính thể chuyên chế, trong một bảng xếp hạng mới về các nền dân chủ.

NGÔN LUẬN.

Tin tức tiếp trang 15 Lời Kêu gọi khẩn cấp của ỦY BAN NHÂN QUYỀN VN

Ngày 17-1-2007, ông Đỗ Nam Hải trên đường về nhà bằng xe máy, đã bị một nhân viên an ninh cố ý đâm xe máy của anh ta vào xe máy của ông ĐNH rất may cả hai bên không bị ngã, nên không có thương tích. Nhân viên an ninh này đã theo dõi ông Hải trong nhiều năm qua, khi ông Hải yêu cầu nhân viên an ninh này giải thích về việc làm của anh ta thì anh ta trả lời là không cố ý. Sau khi ông ĐNH về đến nhà, cất xe máy và sang bên kia đường nơi những nhân viên an ninh đang đứng đợi để theo dõi ông. Ông Hải nói chuyện với nhân viên an ninh rằng ông không có mâu thuẫn với họ, ông chỉ có tranh đấu cho công bằng và lẽ phải vì vậy lần sau họ không nên làm như vậy. Người nhân viên an ninh lúc trước nói câu và nói thẳng ra rằng: "hôm nay đâm xe như vậy chỉ là nhẹ nhàng thôi, lần sau chúng tôi làm thì anh không còn cơ hội để gặp chúng tôi nói chuyện đâu." Sau đó ông Hải đã gọi điện thoại cho cấp trên của họ và nói rằng bất kỳ chuyện gì xảy ra với ông trên đường khi tham gia giao thông thì công an VN phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

UBNDQN thấy rằng lời đe dọa của lực lượng an ninh cộng sản sẽ gây tai nạn cho những người đang đấu tranh cho tự do, dân chủ và nhân quyền ở VN là hết sức nghiêm trọng. Hiện nay tính mạng và sức khỏe của những người tranh đấu cho tự do, dân chủ và nhân quyền ở VN đang bị đe dọa bởi an ninh CS. Bất kỳ một tai nạn nào xảy ra cho các nhà dân chủ cũng sẽ bởi bàn tay sắp đặt của an ninh cộng sản. UBNDQN kêu gọi chính quyền CSVN yêu cầu các lực lượng an ninh của mình không được gây ra tội ác chống lại các nhà đấu tranh dân chủ cũng như nhân dân VN. UBNDQN kêu gọi chính phủ các nước, các tổ chức bảo vệ quyền con người quốc tế và toàn thể nhân dân tiến bộ trên toàn thế giới hãy lên tiếng bảo vệ những người đang tranh đấu cho tự do, dân chủ và nhân quyền ở VN, ngăn chặn bàn tay tội ác đẫm máu của các lực lượng an ninh của chính quyền CSVN.

Thay mặt UBNDQN: Nguyễn Công Lý, Bùi Minh Thanh, Phạm Văn Trọng, Nguyễn Phương Anh

xem tiếp trang 22

Lại chuyện đạo đức và tư tưởng HỒ CHÍ MINH

Trần Gia Phụng

Đài BBC ngày 11-1-2007 loan tin rằng ở trong nước, đảng Cộng Sản Việt Nam (CSVN) vừa đưa ra chỉ thị số 06-CT/TW, tổ chức cuộc vận động dân chúng “*Học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh*”, nhằm làm cho toàn dân nắm vững “*nội dung cơ bản và giá trị to lớn của tư tưởng đạo đức và tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh*”. Cuộc vận động sẽ khởi diễn từ ngày 3-2-2007 và tổng kết vào ngày 3-2-2011. Hàng năm, cuộc vận động sẽ được sơ kết vào ngày 19-5. (Theo đảng CSVN, ngày 3-2 là ngày kỷ niệm thành lập đảng, và ngày 19-5 là ngày kỷ niệm sinh nhật Hồ Chí Minh).

“*Đây là một chủ trương lớn vừa mang tính cấp bách trong bối cảnh tình hình hiện nay, vừa có ý nghĩa lâu dài đối với sự nghiệp xây dựng và bảo vệ tổ quốc... tạo sự chuyển biến mạnh mẽ về ý thức tu dưỡng, rèn luyện và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh sâu rộng trong toàn xã hội, đặc biệt trong cán bộ đảng viên, công chức, viên chức, đoàn viên, thanh niên học sinh... nâng cao đạo đức cách mạng, cần, kiệm, liêm, chính, chí công vô tư; đẩy lùi sự suy thoái về tư tưởng chính trị, đạo đức lối sống và các tệ nạn xã hội, góp phần thực hiện thắng lợi Nghị quyết Đại hội X của Đảng.*” (Nguyên văn chỉ thị do BBC trích)

Câu hỏi đặt ra là: Tại sao có chỉ thị này và tại sao chỉ vận động trong bốn năm? Đạo đức và tư tưởng Hồ Chí Minh là gì?

1. Tại sao có chỉ thị này?

Ai cũng biết, từ lâu nay, đảng CSVN luôn bắt mọi người ở trong nước học tập đạo đức và tư tưởng Hồ Chí Minh. Trẻ em tiểu học tới trường đã bị buộc phải học thuộc

lòng “*Năm điều bác Hồ dạy*”. Đó là: “*Yêu tổ quốc, yêu đồng bào. Học tập tốt. Lao động động tốt. Giữ gìn vệ sinh thật tốt. Khiêm tốn, thật thà, dũng cảm.*” Nhắc lại một ví dụ nhỏ như thế để cho thấy là từ lâu, học tập Hồ Chí Minh hầu như là một điều tất yếu cho mọi công dân Việt Nam, từ trẻ em, đến sinh viên, đoàn viên thanh niên, phụ nữ, quân đội... Thế thì tại sao nay đảng CSVN lại phải ra chỉ thị tổ chức cuộc vận động dân chúng “*Học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh*”?

Trước khi đi vào vấn đề, cần phải chú ý đến hoàn cảnh mới của Việt Nam. Việt Nam chính thức trở nên thành viên thứ 150 của tổ chức WTO từ ngày 11-1-2007. Có thể nói, hiện nay là thời kỳ quá độ của nền kinh tế theo định hướng xã hội chủ nghĩa khi Việt Nam tiến lên hội nhập vào nền kinh tế thị trường trên thế giới, trước khi Việt Nam từ bỏ hẳn các lý tưởng kinh tế của chủ nghĩa Mác Lê trước đây.

Thực tế hiện nay ở trong nước, mà hầu như không ai phủ nhận, đó là đại đa số cán bộ đảng viên quá tham nhũng và tham nhũng có hệ thống. Không tham nhũng thì không thể tồn tại được, vì lấy tiền đâu mà “*đóng hụi chết*” cho thượng cấp? Theo nhiều người, bệnh tham nhũng trong chế độ Việt Nam hiện nay là bệnh nan y, hết thuốc chữa!

Cán bộ đảng viên là thành phần lãnh đạo xã hội mà tham nhũng thì toàn bộ sinh hoạt xã hội sẽ bị ảnh hưởng, nhiễu xạ, băng hoại, từ văn hóa, giáo dục, chính trị, kinh tế, y tế... đến thể dục, thể thao. Với đội ngũ cán bộ như thế, nhà nước Việt Nam làm thế nào có thể điều động guồng máy kinh tế cho kịp với đà vận hành của nền kinh tế thị

trường? Nếu trong giai đoạn quá độ mà cán bộ tham nhũng, vô kỷ luật, thì có thể sẽ đi đến chỗ quá đà, quá trớn, bước ra ngoài tầm kiểm soát của đảng CSVN. Phải chăng vì khủng hoảng đạo đức trầm trọng nên đảng CSVN phải phát động phong trào “*Học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh*”?

Thứ đến, trước đây lãnh đạo đảng CSVN thường là những lãnh tụ trong hai cuộc chiến tranh 1946-1954 hay 1956-1975. Sau giới này, đến những nhà lãnh đạo do Liên Xô đào tạo như Phan Văn Khải, Trần Đức Lương, Nông Đức Mạnh. Nay chiến tranh chấm dứt đã hơn 30 năm. Liên Xô sụp đổ được một phần tư thế kỷ. Giới lãnh đạo ngày nay không thuộc hai thành phần trên, mà có thể nói đa số là những nhà hành chính “*văn phòng phẩm*”, xuất thân từ hệ thống văn phòng đảng CSVN sau năm 1975. Ưu điểm của những nhà lãnh đạo này là trẻ trung, ít vướng mắc vào những vấn đề quá khứ như Cải cách ruộng đất, Nhân văn Giai phẩm... Tuy nhiên ưu điểm này cũng chính là khuyết điểm của họ, vì họ không đủ thành tích chiến đấu, thử thách trong chiến tranh và trong “*tù tội*”, nên tiếng nói của họ thiếu trọng lượng đối với cán bộ, đảng viên. Theo nhà văn Trần Vàng Sao, sau 1975, ông Nguyễn Khoa Điềm còn là nhân viên trong văn phòng một huyện ở Huế, mà nhờ gia thế (con của Hải Triều Nguyễn Khoa Văn) nên chỉ hơn 20 năm, lên tới ủy viên bộ Chính trị, Trưởng ban văn hóa tư tưởng đảng. Do đó ông thật sự không đủ uy tín chính trị như những nhân vật trước ông ta đã vào tù ra khám, hoặc xuất thân từ các trường đảng ở Liên Xô. Các ông Trương Tấn Sang, Nguyễn Tấn Dũng cũng thế mà thôi.

Nói cách khác, sau đại hội X đảng CSVN từ 18/4 đến 25/4/2006 tại Hà Nội, Việt Nam lâm vào bế tắc lãnh đạo nếu không muốn nói là khủng hoảng lãnh đạo, nhất là trong giai đoạn biến chuyển từ kinh tế theo định hướng xã hội chủ nghĩa, hội nhập vào nền kinh tế tự do trên thế giới. Kinh nghiệm quá khứ cho thấy, mỗi lần có biến chuyển khó

khăn, khủng hoảng chính trị hay kinh tế, thì CSVN thường nhờ đến hình tượng Hồ Chí Minh.

Từ sau năm 1975, tình hình kinh tế Việt Nam suy sụp dần dần do thực hiện chính sách kinh tế chỉ huy. Sự suy thoái lên cao điểm năm 1978 khi ông Đỗ Mười, ủy viên Bộ chính trị đảng CSVN, chỉ huy cuộc cải tạo công thương nghiệp miền Nam, đánh tư sản, ngăn sông cấm chợ, cấm cản tiêu thương, đẩy ai dân chúng đi các vùng “*kinh tế mới*”, cưỡng bách lao động trong những công tác thủy lợi thiếu nghiên cứu, tung quân xâm lăng Cambodia. Dân chúng đói khổ ta thán, tinh thần cán bộ đảng viên cũng chán nản, sa sút theo.

Trong tình hình đen tối đó, để lấy lại khí thế (từ ngữ của cộng sản), đảng CSVN tổ chức “*Rước đuốc bác Hồ*” vào tháng 10-1980, tuyên truyền làm sống lại hình tượng Hồ Chí Minh. Cuộc rước đuốc từ lăng Hồ Chí Minh ở Hà Nội, lên các tỉnh phía Bắc và vào miền Trung, nhưng đến khoảng Nha Trang thì dân chúng không hưởng ứng, nên ngưng hẳn. Dân chúng miền Nam rất tiếc không thấy đuốc bác Hồ!

Lần thứ hai, khi các nước cộng sản Đông Âu và Liên Xô sụp đổ vào cuối thập niên 80, đầu thập niên 90, câu khẩu hiệu chiến lược hàng đầu của đảng CSVN là “*Chủ nghĩa Mác-Lênin bách chiến bách thắng muôn năm*”, không còn giá trị. Mới có 70 năm mà đã sụp đổ thì sao gọi là muôn năm? Vì vậy đảng CSVN phải từ bỏ câu khẩu hiệu này và đảng CSVN quay qua cầu cứu Hồ Chí Minh, sáng tác ra “*tư tưởng Hồ Chí Minh*”, đưa vào điều 4 hiến pháp năm 1992.

Trong năm vừa qua, một biến cố quan trọng xảy ra ở Âu Châu. Ngày 25-1-2006, tại Strasbourg, một thành phố miền đông bắc nước Pháp, Quốc hội Âu Châu, với đa số áp đảo, 99 phiếu thuận, 42 phiếu chống, đã đưa ra nghị quyết số 1481, lên án chủ nghĩa cộng sản là tội ác chống nhân loại, và các chế độ toàn trị cộng sản đã vi phạm nhân quyền tập thể. Nghị quyết này, một lần nữa nhận sâu thêm xuống

vực thẳm con thuyền chủ nghĩa cộng sản, vốn đã bị bão táp thời đại đánh cho toi tả.

Đầu báo *Nhân Dân* của CSVN đã cho người viết bài lên tiếng phản đối nghị quyết này, và gọi đây là một hành động sai trái của Quốc hội Âu Châu, nhưng CSVN không thể “*lấy thúng úp miệng voi*”, nên không thể phủ nhận một thực tế, là chủ nghĩa Marx và chủ nghĩa Mác-Lênin càng ngày càng bị xa lánh, và chế độ cộng sản toàn trị rõ ràng không còn hợp thời, nhất là với các nước đối tác với Việt Nam trong WTO, là những nước tự do dân chủ. Phải chăng vì vậy, qua đầu năm 2007, đảng CSVN tập trung đánh bóng trở lại lãnh tụ Hồ Chí Minh, tuyên truyền rằng ông ta không phải chỉ là người học trò trung thành của Mác-Lê, mà còn là một lãnh tụ dân tộc, và dùng hình ảnh của ông ta thu hút các nước trên thế giới?

Một điểm đáng chú ý nữa là cuộc vận động “*Học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh*”, sẽ bắt đầu từ ngày 3-2-2007 và tổng kết vào ngày 3-2-2011, tức trong bốn năm tròn. Học tập đạo đức thì phải học suốt đời, chứ sao chỉ học bốn năm? Phải chăng đây là chương trình tiểu học, trung học đại học? Hay đây là kế hoạch kinh tế tứ niên, kế hoạch ngũ niên...? Xa hơn nữa, là trùng với nhiệm kỳ năm năm của Bộ chính trị đảng CSVN, hay nhiệm kỳ của Quốc hội Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam? Chỉ có nơi nào đưa ra chỉ thị mới có thể trả lời câu hỏi này, nhưng rất tiếc không thấy giải thích cụ thể từ phía đã đưa ra chỉ thị, vì sao chỉ học tập trong bốn năm?

Cuối cùng, chỉ thị số 06-CT/TW, tổ chức cuộc vận động dân chúng “*Học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh*”, cũng giống như chỉ thị ngày 29-11-2006 của Nguyễn Tấn Dũng về việc tăng cường lãnh đạo và quản báo chí, cấm tuyệt đối không cho báo chí tư nhân, đều do Bộ chính trị đảng CSVN ra lệnh thi hành. Điều này theo đúng nguyên tắc của CSVN là “*Đảng lãnh đạo, nhà nước quản lý, nhân dân làm chủ*” (không biết làm chủ cái gì?), nhưng không theo

đúng vận hành trong một chế độ dân chủ tự do thật sự, là chỉ có hành pháp (tổng thống hay thủ tướng) và lập pháp (quốc hội) mới có quyền ra chỉ thị bắt nhà nước thi hành.

2. Đạo đức Hồ Chí Minh?

Đã nói học tập đạo đức và tư tưởng Hồ Chí Minh thì phải biết sơ qua đạo đức và tư tưởng của Hồ Chí Minh là gì?

Đạo đức gia đình – Trước hết, thanh niên Nguyễn Tất Thành (sau này là Hồ Chí Minh), rời Sài Gòn ngày 5-6-1911 để mưu sinh. Giành được một số tiền, từ New York, ngày 15-12-1912, Nguyễn Tất Thành gửi về nhờ viên khâm sứ Pháp tại Huế, giao lại cho cha mình. Như thế Nguyễn Tất Thành có thể được xem là người mở đầu phong trào vượt biên và chuyển ngân về giúp gia đình mà ngày nay đang thịnh hành. Đây là tấm gương đáng khuyến khích để giúp phát triển kinh tế gia đình và cũng là kinh tế Việt Nam. Ngoài ra, Nguyễn Tất Thành còn xin viên khâm sứ Pháp kiểm cho cha mình một công việc như giáo thụ (giáo viên), để đủ sống qua ngày. Hành động hiếu đức của cậu thanh niên Nguyễn Tất Thành thật đáng khen. Rất tiếc, khi gia nhập đảng Cộng Sản, Nguyễn Tất Thành từ bỏ luân lý truyền thống dân tộc, chuyển lòng trung hiếu thành lý tưởng phục vụ đảng và chủ nghĩa cộng sản, đến nỗi chính phụ thân của Nguyễn Tất Thành, ông Nguyễn Sinh Sắc, rất bực mình “*không muốn nghe nói đến người con hư của mình... mà các chủ thuyết chẳng những đã phá uy quyền của nhà vua, mà còn đã phá luôn uy quyền của người gia trưởng*” (1). Trong di chúc trước khi chết, Hồ Chí Minh viết: “*...tôi để sẵn mấy lời này, phòng khi tôi đi gặp cụ Cáp-mác, cụ Lên-in...*” (2). Không biết Hồ Chí Minh có gặp được các ông tổ cộng sản này hay không, nhưng chắc chắn ông không đề cập gì đến việc gặp phụ thân của ông là Nguyễn Sinh Sắc, đang yên nghỉ ở Sa Đéc (Nam phần), và tổ tiên ông ở Nghệ An. Điều này sẽ giải thích vì sao trong “*Năm điều bác Hồ dạy*”, không có điều nào ông Hồ dạy trẻ em phải có hiếu với

cha mẹ, thuận thảo với anh em, lễ độ với người lớn tuổi.

Cũng trong đạo đức gia đình, khi lấy vợ, Hồ Chí Minh chẳng những không trung thành với vợ mà còn tàn ác với vợ. Không kể những mối tình lẻ tẻ, Hồ Chí Minh có hai cuộc sống vợ chồng rõ ràng là cuộc hôn nhân với bà Tăng Tuyết Minh và cuộc sống chung với bà Nông Thị Xuân.

Tháng 10 năm 1926 tại Quảng Châu (Trung Hoa), Hồ Chí Minh, lúc đó có tên là Lý Thụy, làm lễ thành hôn với một phụ nữ Trung Hoa là bà Tăng Tuyết Minh (1905-1991), tại nhà hàng Thái Bình, ở trung tâm thành phố, với sự hiện diện của bà Đặng Dĩnh Siêu (vợ Chu Ân Lai), Bào La Đình, Thái Surong. Khi chiến tranh Quốc Cộng bùng nổ năm 1927, Lý Thụy phải trốn tránh nên phải xa Tăng Tuyết Minh. Tháng 5-1950, nhìn thấy hình Hồ Chí Minh trên báo Nhân Dân (Trung Hoa), Tăng Tuyết Minh gửi nhiều lá thư cho Hồ Chí Minh, thông qua đại sứ Việt Nam ở Bắc Kinh là Hoàng Văn Hoan, nhưng đều không được trả lời (3).

Khi về Hà Nội cầm quyền sau năm 1954, Hồ Chí Minh vui duyên mới, với một phụ nữ trẻ đẹp là bà Nông Thị Xuân năm 1955. Lúc đó Hồ Chí Minh khoảng 65 tuổi, Nông Thị Xuân khoảng 22 tuổi. Hai người có một con trai là Nguyễn Tất Trung. Một thời gian sau, bà Xuân bị Hồ Chí Minh bỏ, và bị thủ tiêu một cách tàn nhẫn. Nguyễn Tất Trung được giao cho người khác nuôi, ngay khi Hồ Chí Minh còn sống (4a).

Với những tài liệu rõ ràng không thể chối cãi như thế, bắt hiểu với cha, giết vợ bỏ con, Hồ Chí Minh có phải là tấm gương đạo đức gia đình cho cán bộ đảng viên hay không? Trước khi bắt cán bộ đảng viên học tập, mong các quan chức trong Bộ Chính trị hãy can đảm kể sự thật những chuyện trên đây cho vợ con trong gia đình các ông nghe, và hỏi ý kiến của vợ con các ông, như thế Hồ Chí Minh có xứng đáng cho các ông học tập và noi theo gương đối xử với vợ con như thế hay không? Nếu cán bộ đảng viên

CSVN theo gương Hồ Chí Minh, giết vợ, bỏ con thì xã hội Việt Nam sẽ ra sao?

Đạo đức cách mạng – Thanh niên Nguyễn Tất Thành đến Marseille khoảng ngày 10-7-1911. Hơn hai tháng sau, thanh niên Nguyễn Tất Thành cùng một lần viết hai lá đơn đề ngày 15-9-1911, gửi cho tổng thống Pháp và gửi cho bộ trưởng Bộ Thuộc địa Pháp, xin vào học trường Thuộc Địa Paris, là trường chuyên đào tạo quan chức cho các thuộc địa Pháp. Lá đơn này đều bị cả hai nơi từ chối. (Hồ sơ hiện còn lưu trữ trong thư khố Pháp). Như thế thanh niên Nguyễn Tất Thành ra đi vì lý do kinh tế, mưu sinh, là việc thường tình trong đời sống, nhưng chắc chắn không phải là ra đi tìm đường cứu nước. Cứu nước sao lại xin vào học trường Thuộc địa để ra làm quan cho thực dân Pháp?

Khi Đệ tam Quốc tế (ĐTQT) chuẩn bị gọi Hồ Chí Minh, lúc đó là Nguyễn Ái Quốc, từ Liên Xô qua Viễn đông hoạt động, Nguyễn Ái Quốc viết thư đề ngày 11-4-1924 gửi cho Ban Chấp hành Quốc tế Cộng sản, đề nghị cấp cho ông ta “*một ngân sách xấp xỉ 100 đô la mỗi tháng không kể hành trì Nga-Trung Quốc*” (Hồ Chí Minh toàn tập, tập 2, tt. 251-252.)

Sau khi qua Trung Hoa, tuy được cấp lương chỉ dùng nhưng không đủ, Nguyễn Ái Quốc phải làm đơn ngày 19-2-1925 xin các đồng chí ĐTQT vui lòng cấp thêm cho một số tiền. (Báo Điện tử đảng CSVN, trích ngày 8-1-2007).

Đây là những tài liệu do chính đảng CSVN đưa ra, cho thấy Nguyễn Ái Quốc (Hồ Chí Minh) tự nguyện biến thành một cán bộ chính trị chuyên nghiệp của ĐTQT, lãnh lương của ĐTQT mà từ ngữ dân sự gọi là công chức hay cán bộ, và từ ngữ quân sự gọi là lính đánh thuê cho ĐTQT, dưới sự điều khiển của Liên Xô. Một khi lãnh lương nước ngoài để hoạt động cách mạng ở Việt Nam, thì sau khi thành công, người công chức hay cán bộ đó, hoặc kẻ đánh thuê đó, chắc chắn phải có bổng phạt hay nghĩa vụ đóng góp trở lại cho nước ngoài. Phải

chẳng vì vậy, khi Hồ Chí Minh mở cuộc xâm lăng miền Nam, vào đầu thập niên 60, Lê Duẩn đã phát biểu: “*Ta đánh Mỹ là đánh cho Liên Xô, đánh cho Trung Quốc...*” (4b) Đó là có phải là đạo đức cách mạng của Hồ Chí Minh không?

Học được phương pháp tổ chức và khuynh đảo của Học viện Thọ thuyền Đông phương tại Moscow, Nguyễn Ái Quốc lấy phương châm “*cùng địch biện minh cho phương tiện*”, đã sử dụng mọi phương tiện, thủ đoạn, bất chấp đạo lý, tình nghĩa, để phát triển tổ chức cộng sản, bành trướng chủ nghĩa ĐTQT theo kiểu Lenin và Stalin.

Nhận lãnh sứ mạng của ĐTQT, Hồ Chí Minh lợi dụng lòng yêu nước của người Việt, mở cuộc chiến tranh gọi là giải phóng đất nước thoát ách ngoại xâm, rồi lại tiêu diệt tự do của dân chúng. Giải phóng đất nước là đưa đất nước ra khỏi tình trạng bị nô dịch, đem lại tự do cho đất nước. Đàng này, đất nước tránh vô đưa, lại trở vô đưa. Thoát khỏi tay Pháp thì bị cộng sản toàn trị, còn độc tài, độc ác và bóc lột hơn cả thời Pháp thuộc. Thời Pháp thuộc đâu có Cải cách ruộng đất giết hại cả hàng trăm ngàn nạn nhân vô tội? Đâu có Nhân văn Giai phẩm tiêu diệt biết bao nhiêu nhân tài? Dầu thực dân Pháp nổi tiếng bóc lột, nền kinh tế VN thời Pháp thuộc vẫn đứng hàng đầu ở Đông Nam Á, dân chúng VN đâu có nghèo đói cơ cực như “*thời đại Hồ Chí Minh*”. Sau năm 1975, dân chúng miền Nam Việt Nam có một câu tục ngữ mồm mạc: “*Đã đảo Thiệu Kỳ, cái gì cũng có. Hoan hô Hồ Chí Minh, mua cái đình cũng phải xếp hàng...*”

Phải chăng do di sản đạo đức cách mạng của Hồ Chí Minh, mà ngày nay Bộ chính trị đảng CSVN đưa ra thông báo số 41-TB/TW ngày 11-10-2006 về một số biện pháp tăng cường lãnh đạo và quản lý báo chí, nghĩa là triệt để cấm tư nhân được quyền ra báo? Cho đến đầu thế kỷ 21 mà tư nhân ở Việt Nam chưa được quyền ra báo, thì Tây thực dân cũng phải chào thua CSVN!

(Còn một kỳ nữa)

Toronto, 12/1/2007

(1) Daniel Hémerly, *Ho Chi Minh, de l'Indochine au Vietnam [Hồ Chí Minh, từ Đông Dương đến Việt Nam]*, Paris: Nxb. Gallimard, Paris, 1990, tr. 134.

(2) Ban Nghiên Cứu Lịch Sử Đảng Trung Ương, Chủ tịch Hồ Chí Minh, *tiểu sử và sự nghiệp, in lần thứ tư, có xem lại và bổ sung*, Hà Nội: Nxb. Sự Thật, 1975, tr. 171. (Phía cuối phóng ảnh)

(3) Hoàng Tranh [Huang Zheng], "Hồ Chí Minh và người vợ Trung Quốc Tăng Tuyết Minh", tạp chí Đông Nam Á Tung Hoàn, Nam Ninh (CHNDTH), tháng 11-2001. Báo Diễn Đàn, Paris, số 121, tháng 9-2002, dịch đăng lại, tt. 17-22.

(4) Vũ Thu Hiền, *Đêm giữa ban ngày, hồi ký chính trị của một người không làm chính trị*, California: Nxb. Văn Nghệ, 1997, tt. 605-609 (4a), tr. 422 phần chú thích (4b).

Đừng nghe những gì Cộng sản nói! Hãy nhìn những gì Cộng sản làm! Sông có thể cạn, núi có thể mòn, nhưng chân lý ấy không bao giờ thay đổi !!!

**Tin tức tiếp trang 18
Áp chót là vị trí của CSVN hiện nay**

Tạp chí Economic phát hành tại Anh quốc số đầu năm 2007 đã đưa ra một bảng xếp hạng về mức độ tự do dân chủ của 16 quốc gia ở vùng Đông Nam và Đông Bắc Á châu. Bảng xếp hạng này tổng hợp kết quả những cuộc điều tra thực tiễn ở 5 hạng mục: 1. Mức độ công minh chính đại trong việc bầu cử. 2. Sự chấp nhận của người dân về kết quả bầu cử. 3. Mức độ tham gia chính trị của người dân. 4. Mức độ hiệu quả của bộ máy nhà nước. 5. Mức độ tự do: Tự do ngôn luận, tự do tín ngưỡng, tự do lập hội và sự tôn trọng nhân quyền.

Đứng đầu bảng là Nhật với 8.15 điểm trên 10, thứ đến là Hàn Quốc, Đài Loan, Mông Cổ, Philippines, Indonesia, Hồng Kông, Malaysia, Singapore, Thái, Cambodia, Trung quốc, VN, Lào, Miến Điện, Bắc Triều Tiên. Điểm của VN là 2,75; Lào 2,10; Miến Điện 1,77; Bắc Triều Tiên đội số với điểm 1,03. Kèm theo là bản đồ 16 nước trong vùng, nước nào bị bôi đen coi như không có tự do dân chủ. Bốn nước bị bôi đen là Trung quốc, Bắc Triều Tiên, Miến Điện, Lào và VN. **xem tiếp tr.29**

MÙA XUÂN DÂN TỘC

ló hiện xa xa

Nguyễn Minh Cần

Ủy Ban Nhân Quyền Việt Nam (ở trong nước) vừa công bố "Báo cáo tình hình Nhân quyền Việt Nam tháng 11-2006", trong đó ghi nhận rằng "tháng 11-2006 được gọi là **"tháng đen tối về nhân quyền"** của chính quyền cộng sản Việt Nam". Thế mà người viết bài này lại nói đến chuyện mùa xuân Dân tộc đang ló hiện xa xa thì có vẻ như là "trái khoáy".

Nhưng không! Xin bạn đọc nhớ lại tình hình phong trào đấu tranh cho dân chủ vài năm trước và nhìn rõ thực trạng phong trào năm nay thì chắc các bạn sẽ chia sẻ niềm vui và tinh thần lạc quan này của người viết.

Có lẽ không mấy ai quên cái không khí bức bối của vài năm trước, đã làm nhiều người thiết tha đến tự do dân chủ phải lo buồn khi thấy những mâu thuẫn nặng nề giữa những "con chim đầu đàn" của phong trào trong nước (1). Không ít người tỏ vẻ bi quan, cảm thấy dường như là bế tắc. Một số hỏi ý kiến chúng tôi, và chúng tôi đã trả lời là: rắc rối thật, nhưng tin chắc rằng mọi việc đâu sẽ vào đấy, các chiến sĩ dân chủ đi tiên phong đã có công gieo non sẽ vươn lên, lớp trẻ sẽ lao vào cuộc đấu tranh, sẽ xuất hiện nhiều kiểu kết hợp mới hơn, nhiều sáng kiến mạnh dạn hơn, do đó nhấn chìm những mâu thuẫn nội bộ xuống dưới (tuy chúng vẫn còn tồn tại) và phong trào lại vẫn sẽ cứ tiếp tục vươn lên. Mà đúng là như vậy. Xin bạn đọc cứ xét đoán điều đó qua thực tế năm 2006.

Những người cùng khổ đã đứng lên

Đặc điểm nổi bật nhất của phong trào đấu tranh năm nay chính là nó xuất phát từ bên dưới, từ dân chúng, từ những con người bình thường, cùng khổ, nhần nhục, ngoan ngoãn và sợ sệt nhất, ngày nay đã tỉnh thức, đứng thẳng người lên, mạnh dạn cất cao tiếng nói của mình. Và tiếng nói đó không chỉ là những "đơn xin", những "yêu cầu", mà đã là những "yêu sách", những "điều kiện", những "đòi hỏi" khá "thẳng thừng" đưa ra trực tiếp cho giới cầm quyền. Thái độ quyết liệt đó của công nhân lao động

và nông dân còn biểu hiện bằng những cuộc đấu tranh mạnh mẽ với hình thức biểu tình, đình công, những đoàn người rầm rập kéo nhau đi khiếu kiện...

Thật vậy! Công nhân lao động ở nước ta đã tung bùng mở đầu năm 2006 với cao trào biểu tình, đình công rầm rộ chưa từng thấy trong suốt 60 năm thống trị của ĐCS. Ngay từ cuối năm 2005 đầu năm 2006, công nhân lao động ở các doanh nghiệp có đầu tư nước ngoài đã biểu tình, đình công để đòi tăng lương. Lúc đầu phong trào đó lôi cuốn mấy chục ngàn người ở khu vực Sài Gòn, Bình Dương, Biên Hòa, rồi toả rộng ra khắp miền Nam, lan nhanh đến miền Trung và miền Bắc thu hút trên một trăm bốn mươi ngàn người lao động trong cả nước. Qua cuộc đấu tranh này, cái mặt nạ của kẻ cầm quyền, tức là ĐCS và chính quyền CS, mạo danh là đảng, chính quyền của công nhân lao động, đã bị đánh rơi, để lộ ra chân tướng kẻ tay sai của giới chủ nhân nước ngoài, ngăn cản công nhân lao động đấu tranh cho quyền lợi của mình, thậm chí còn đàn áp tàn tệ và bắt bớ công nhân đấu tranh.

Cao trào đấu tranh này đến tháng 3 đã dịu xuống, nhưng dư âm của nó vẫn còn vang dội, nhiều cuộc đình công lẻ tẻ xảy ra suốt năm, kể cả ở các xí nghiệp quốc doanh. Gần đây, ngày 9-12-2006, 3500 công nhân (95% là nữ) của Cty cổ phần giày Đông Anh (huyện Đông Anh, Hà Nội) đã đình công đòi tăng lương, giảm giờ làm việc.

Có người nói ý thức của công nhân lao động mới chỉ ở tầm mức đấu tranh kinh tế, mới chỉ nhắm vào giới chủ nhân, nhất là chủ nhân nước ngoài, chứ chưa nâng lên đến mức giác ngộ chính trị. Thế thì xin mời bạn đọc nhớ lại một sự kiện "động trời" khác diễn ra ngay trong cao trào đình công để thấy rõ ý thức chính trị của công nhân, đa phần xuất thân từ nông dân, đã nâng lên một bậc mới. Ngày 18-2, 11 nam nữ công nhân bình thường, đại diện cho anh chị em lao động ở sáu khu công nghiệp, chế xuất tại miền Nam và miền Trung, có

ghi tên tuổi, địa chỉ nơi làm việc đảng hoàng, đã gửi lên Tổng bí thư ĐCSVN Nông Đức Mạnh bản “Yêu sách 8 điểm của công nhân đòi quyền lao động”. Bằng lời lẽ “thẳng thừng”, anh chị em đã vạch trần thảm trạng của công nhân và nông dân sau năm 1975 dưới sự thống trị của Đảng. Xin trích nguyên văn vài đoạn:

“... Trong khi chúng tôi có tiền dư thóc để, thì chúng tôi bị lấy nhà và bị đuổi đi vùng sâu nước độc để khai phá đất hoang làm ăn. Do những cơn sốt rét vàng da, có những gia đình chết phân nửa, có những gia đình phải chết hết. Khi trở về thành phố thì nhà cao cửa rộng, ruộng vườn của mình thì bị cán bộ đảng viên thu sạch. Điều này chúng tôi có nói sai đâu. Những villa nhà lầu hiện nay là nhà của đảng viên, thì thử hỏi cha ông của mấy ông này mua nhà đất từ thời nào để lại cho mấy ông đảng viên này, nếu không phải cướp của chúng tôi thì từ đâu mà có. **Cuộc đời chúng tôi còn sống thì vẫn còn bị cướp. Đời cha tôi bị cướp, đời tôi cũng bị cướp.** Những gia đình chúng tôi lên vùng kinh tế mới khai hoang được vài ba mẫu đất làm ăn, cuộc sống chưa ổn định thì trò cướp bóc lại theo đuổi người dân nghèo chúng tôi, kể đến là chiêu thức kêu gọi đầu tư nước ngoài bang vào, lại tiếp tục lấy đất của chúng tôi”... “Bằng nhiều chiêu thức gạt gẫm lừa bịp gian manh quỷ quyết, trù dập vu khống chụp mũ. Mọi thủ đoạn lấy cho bằng được đất của chúng tôi. **Thế thì chúng tôi, người nông dân mà không có ruộng cày, ruộng mình bị lấy trắng tay, lấy giữa ban ngày. Ông bà ta có câu “cướp đêm là giặc, cướp ngày quan tham!” Sự tính toán nham hiểm của Đảng, mà người dân chúng tôi sống không được mà chết cũng không xong...**”

Sau những lời thống thiết đó, anh chị em “yêu cầu và đề xuất những điều kiện sau đây với Bộ Chính trị và TƯ ĐCSVN”:

“1. Trả lương cho chúng tôi theo đúng hợp đồng của nhà nước Việt Nam với các nhà đầu tư, thương gia nước ngoài có công ty xí nghiệp tại Việt Nam theo mức giá đồng USD thị trường.

2. Mức lương phải ngang bằng các công nhân các nước trong khu vực như Singapore, Thái Lan, Hàn Quốc, Indonesia...”

3. Dẹp bỏ Công đoàn do Đảng xây dựng đưa vào các công ty xí nghiệp.

4. Không được phát triển Đoàn, Đảng trong hệ thống công nhân chúng tôi, để rồi quay lại đàn áp

chúng tôi. Vì chúng tôi chỉ là những người đi làm mượn làm thuê bình thường, không muốn tham gia chính trị, chúng tôi không muốn hệ thống độc tài độc quyền đeo đẳng chúng tôi, vì chúng tôi đã quá khổ rồi.

5. Chúng tôi có quyền tự hợp đồng lao động cá nhân và tập thể khi đã dẹp bỏ hệ thống công đoàn, vì tổ chức công đoàn không đem lại quyền lợi thiết thực cho chính người công nhân chúng tôi, mà chính họ lại ăn theo phần trăm sản xuất của chúng tôi, và mỗi khi chúng tôi muốn đòi hỏi quyền lợi chính đáng phải được sự đồng ý của công đoàn là phí lý.

6. Chúng tôi không phải đóng góp những khoản tiền như xoá đói giảm nghèo và các loại tiền do công đoàn phát động và trừ thẳng vào lương của chúng tôi như trước đây đã có.

7. Chúng tôi phải được quyền lợi như: bảo hiểm y tế, tiền lương hưu sau khi hết độ tuổi lao động, bảo hiểm tai nạn lao động rủi ro...

8. Chúng tôi có quyền hội họp riêng tư, có quyền lập hội, gây quỹ, có quyền đấu tranh, có quyền đình công đòi hỏi các quyền lợi chính đáng, phù hợp mức lương, tương xứng với công sức lao động...”

Song song với phong trào đấu tranh của công nhân lao động là phong trào khiếu kiện của “dân oan”, chủ yếu là của nông dân, một phong trào đấu tranh bền bỉ, dai dẳng hàng mấy thập niên, đến năm 2006 lại bột phát quyết liệt hơn nữa. Nhiều đoàn dân oan từ các tỉnh khắp nước kéo về Hà Nội, Sài Gòn để đòi lại đất đai, nhà cửa bị bọn “cường hào ác bá đồ” cưỡng chiếm. Nổi bật nhất là cuộc đấu tranh của hàng ngàn dân ba xã huyện Văn Giang, tỉnh Hưng Yên kéo lên Hà Nội đến trước trụ sở Quốc hội phản đối việc lấy đất đai của họ. Nhiều đại biểu dân oan đã liên kết với những nhà đấu tranh dân chủ trong nước là những người sẵn lòng đưa tay giúp đỡ họ. Có những nhà dân chủ được gọi là “người của dân oan”, như nhà văn nữ Trần Khải Thanh Thủy, đã đứng ra sáng lập “Hội Dân Oan” ngày 10-12 vừa qua.

Đã qua rồi cái thời yêu cầu và thỉnh nguyện...

Đối với nhiều nhà đấu tranh cho dân chủ, giai đoạn những “thư đề nghị”, “yêu cầu” “thỉnh nguyện” hay “kiến nghị” lên ban lãnh đạo đảng và nhà nước dường như đã qua rồi, mà thay bằng những “lời kêu gọi”, “tuyên bố”, “tuyên ngôn” trực tiếp hướng tới dân chúng và những “kháng thư”, “tố cáo” đưa ra trước giới cầm quyền và công luận trong cũng như ngoài nước.

Tháng 3-2006, Hoà thượng Thích Quảng Độ, Viện trưởng Viện Hoá Đạo Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất, ra “Lời kêu gọi cứu nguy công nhân và nhân dân lao động Việt Nam” với ba yêu sách cụ thể, trong đó có yêu sách “trả lại cho người công nhân **quyền thành lập Công đoàn Tự do** Việt Nam để bảo vệ quyền lợi đích thực cho nhân dân lao động, thoát ly sự kiểm tỏa và khống chế của Tổng Liên đoàn Lao động Việt Nam của đảng”.

Ngày 19-3, nhóm 118 nhà đấu tranh cho dân chủ và nhân quyền trong nước đã phát đi “Lời Kêu gọi cho Quyền Công nhân tại Việt Nam” với những yêu sách: “Cương quyết đòi hỏi nhà cầm quyền CS Việt Nam phải mau chóng **sửa đổi luật lao động** cho phù hợp với tiêu chuẩn văn minh và nhân quyền quốc tế; **tạo điều kiện để các công nhân tự thành lập các Công đoàn** có khả năng bênh vực quyền lợi chính đáng của mình thay cho Công đoàn công cụ tay sai tai mắt do chính Nhà cầm quyền CS Việt Nam đã dựng lên”... “**phải cung cấp thông tin đầy đủ** đồng thời **trả tự do lập tức và vô điều kiện** cho gần 100 công nhân đình công đang bị giam giữ bí mật”... “Cương quyết đòi hỏi nhà cầm quyền CS Việt Nam **không được dùng bạo lực để đàn áp các cuộc đình công, không được sửa đổi luật lao động theo chiều hướng nhằm hoàn toàn qui kết các cuộc đình công chính đáng là vi phạm pháp luật**”,... “...**phải thay đổi chính sách “xuất khẩu lao động” mà bao năm qua đã liên tục xúc phạm nặng nề nhân phẩm của chính công dân mình vì đã coi họ chỉ như một mặt hàng xuất khẩu**, gây ra thảm nạn công nhân đi lao động nước ngoài đã và đang **bị bóc lột** bởi các công ty môi giới quốc nội và các công ty tuyển dụng ngoại quốc, bị đẩy vào **kiếp nô lệ lao công** hay **nô lệ tình dục** hết sức thê thảm ở xứ người...”.

Trên bình diện đấu tranh đòi các quyền tự do dân chủ thì nổi bật là “Lời Kêu gọi cho Quyền Tự do Thông tin Ngôn luận” ra ngày 20-2 của bốn vị Linh mục Công giáo là Têphanô Chân Tín, Phêrô Nguyễn Hữu Giải, Tadeô Nguyễn Văn Lý và Phêrô Phan Văn Lợi với tuyên bố đanh thép: “**Chúng ta không sợ hãi nữa! Chúng tôi phải biết sự thật!**”.

Ngày 6-4, nhóm 118 nhà đấu tranh cho dân chủ và nhân quyền trong nước đã ra “Lời Kêu gọi cho Quyền thành lập và hoạt động đảng phái tại Việt Nam”, trong đó đòi “đảng

và nhà cầm quyền CS Việt Nam trước hết phải lập tức **hủy bỏ điều 4 Hiến pháp**,...“phải **phi đảng hóa** quốc hội, tòa án, nhà nước, quân đội, công an, trường học, bệnh viện...”, đòi quyền tự do lập hội, lập đảng và kêu gọi “Đồng bào toàn quốc hãy bảo vệ, hỗ trợ và gia nhập các đảng tân lập phi cộng sản...”

Tuyên Ngôn 2006

Hai ngày sau, nhóm 118 nhà đấu tranh cho dân chủ và nhân quyền lại tung ra bản “Tuyên Ngôn Tự Do Dân Chủ Cho Việt Nam 2006” (gọi tắt là Tuyên Ngôn 2006 hay Tuyên Ngôn 8406). Tuyên Ngôn lịch sử này đã được bình luận khá nhiều rồi, nên người viết chỉ nhấn mạnh một điều là trên 60 năm dưới chế độ độc tài toàn trị của ĐCSVN, chưa hề có một tuyên ngôn nào của phe dân chủ đối lập trong nước có đường lối rõ ràng, mạnh dạn như vậy, và được sự ủng hộ nhiệt liệt như vậy của nhiều người yêu nước ở quốc nội và hải ngoại cũng như có tiếng vang rộng trên trường quốc tế. Tám tháng sau khi ra đời được, Tuyên Ngôn 2006 đã có 2134 người ký tên với danh tính, địa chỉ rõ ràng ở khắp các tỉnh thành trong cả nước. Đó là niềm vui lớn của những người dân chủ và nói chung của những ai thiết tha đến công cuộc dân chủ hoá Đất nước.

“Mạnh dạn xé rào”

Điều đáng ghi nhận nữa là phong trào dân chủ trong nước đã tiến đến giai đoạn mới mà năm sáu năm trước đây chúng tôi đã có dịp nói đến và cổ vũ, tức là “mạnh dạn xé rào” – hành động bất chấp những cản ngăn phi pháp bằng những “luật pháp” vi hiến của kẻ cầm quyền. Việc “xé rào” rất mạnh là tờ bán nguyệt san “Tự Do Ngôn Luận” do Linh mục Têphanô Chân Tín làm chủ nhiệm ra số đầu tiên vào ngày 15-4. Ban biên tập dựa vào Hiến pháp hiện hành mà ra báo không phải xin phép. Ban biên tập tuyên bố rõ “ước vọng và xác tín rằng **“Sự thật sẽ giải thoát chúng ta”**, giải thoát chúng ta khỏi đám mây đen của mù quáng vô tri, khỏi bức tường ngăn chặn sự thật và bưng bít thông tin của ý thức hệ độc tôn Mác-xít, khỏi ngục tù giam nhốt tim óc của chế độ độc tài cộng sản, khỏi gông cùm sự hãi của một bộ máy cầm quyền...”. Tính đến ngày 15-12, báo “Tự Do Ngôn Luận” ra được 17 số dưới hình thức báo in và báo điện tử. Số lượng bản in do các cảm tình viên photocopy cũng đã nhân lên tới nhiều ngàn. Đây là một cố gắng rất lớn của Ban biên tập cũng như của các cảm tình viên đầy lòng quả cảm đã vượt qua bao khó khăn để làm được việc này.

Tiếp đến nhà văn Hoàng Tiến cùng với bốn trí thức Hà thành định ra tập san “Tự Do Dân Chủ” vào ngày 15-8, nhưng bị công an phá vỡ kế hoạch. Tuy nhiên, báo “Tự Do Dân Chủ” điện tử đã xuất hiện trên mạng ngày 2-9. Rồi đến ngày 15-9, tờ bán nguyệt san “Tổ Quốc” đã xuất hiện do những cây bút trong nước cộng tác với một số cây bút ngoài nước. Đến nay, báo ra được 7 số. Một số nhân sĩ nổi tiếng trong nước đã góp bài, như đại tá Đặng Văn Việt, Luật sư Trần Lâm, đại tá Phạm Quế Dương, tiến sĩ Nguyễn Thanh Giang... Nhiều cây bút trẻ cũng đã tham gia tích cực, góp phần làm cho tờ báo ngày thêm sinh động.

Các tổ chức đã “xé rào” xuất hiện công khai

Hành động “xé rào” gan dạ nữa của các nhà dân chủ là việc cho ra đời các tờ chức, các tập hợp, các liên minh, các đảng dân chủ ngay từ trong nước mà không cần xin phép.

Đầu tháng 5, các bạn trẻ du học sinh đã cùng một số sinh viên, học sinh trong nước thành lập Tập Hợp Thanh Niên Dân Chủ. Ngay sau khi ra đời, Tập Hợp đã có những hoạt động độc đáo và ngoạn mục. Đáng hoan nghênh là những cố gắng của Nguyễn Tiến Trung và Hoàng Lan để gặp Tổng thống Hoa Kỳ George Bush và giới thân cận của ông nhằm nói lên tiếng nói của thanh niên Việt Nam về thực trạng Đất nước. Rồi trước ngày Hội nghị APEC, Nguyễn Tiến Trung lại bay qua Canada gặp Thủ tướng Stephen Harper và chính giới Canada, trình bày tình hình thực tế ở Việt Nam, đề đạt những thỉnh cầu bức xúc về nhân quyền. Lần tiếp xúc đó của Trung cùng với cuộc vận động tích cực của Cộng đồng người Việt tại Canada đã đem lại kết quả là trong cuộc gặp gỡ chính thức giữa Thủ tướng Stephen Harper với Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, ông Harper đã đặt thẳng vấn đề nhân quyền tại nước ta với ông Dũng, đặc biệt nhấn mạnh trường hợp nhà báo Nguyễn Vũ Bình, bị bắt giam từ tháng 9-2002 vì đã đòi lập Đảng Dân chủ Tự do và đưa bản điều trần về tình hình nhân quyền ở Việt Nam trước Quốc hội Hoa Kỳ. Đây là những thành công hi hữu mà Tập Hợp đã làm được.

Chính đảng công khai xuất hiện sớm nhất trong nước là Đảng Dân Chủ Việt Nam, được ông Hoàng Minh Chính, với tư cách cựu Tổng thư ký của đảng cũ (là đảng đã từng tuyên bố tự giải tán theo lệnh của ĐCS sau năm 1975), tuyên bố phục hoạt đảng này vào ngày 1-6. Có nhiều ý kiến cho rằng lẽ ra ông Chính nên thành

lập một đảng dân chủ mới, hơn là phục hoạt một tổ chức bù nhìn của ĐCS. Tuy nhiên, phải công bằng nhận rằng về thực chất ông Chính đã cho ra đời một Đảng Dân Chủ mới của Thế kỷ 21, với cương lĩnh và điều lệ hoàn toàn khác.

Tiếp đến, đầu tháng 9, Đảng Thăng Tiến Việt Nam đã tuyên bố thành lập với cương lĩnh đấu tranh bất bạo động cho một nền dân chủ đa nguyên. Và đến trung tuần tháng 10, sau một cuộc vận động lâu dài và vất vả, Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam đã thành lập với đại diện nhiều tổ chức trong và ngoài nước. Riêng về trong nước thì có đại diện Cao Trào Nhân Bản của Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Đảng Dân Chủ Tự Do, Đảng Thăng Tiến, Khối 8406 thay mặt cho những người dân chủ đã ký tên dưới Tuyên Ngôn 2006, đại diện của Giáo Hội Trung Ương Phật Giáo Hoà Hảo Thuận Túc... Đây là cố gắng lớn để tập hợp mọi lực lượng đấu tranh cho dân chủ vào một mặt trận thống nhất. Tuy nhiên, vì nhiều lý do, một số nhân sĩ và tổ chức khác chưa tham gia, nên tính đại diện của Liên Minh vẫn còn bị hạn chế nhiều. Dù vậy, cứ nhìn vào thành phần Ban cố vấn 14 người cũng đủ thấy Liên Minh đã tập hợp được khá nhiều nhân sĩ, trí thức, chiến sĩ dân chủ và các vị tu hành có tên tuổi và đáng kính.

Cuối tháng 10, Công Đoàn Độc Lập Việt Nam và Hiệp Hội Đoàn Kết Công-Nông Việt Nam đã ra đời với sứ mệnh đấu tranh để chống ách áp bức bóc lột và bảo vệ quyền lợi công nhân và người lao động. Đây là những sự kiện rất mới trong sinh hoạt chính trị của nước ta dưới chế độ độc tài toàn trị. ĐCS hoảng sợ sự đoàn kết công nông sẽ là một lực lượng vô cùng to lớn. Vì thế đòn đánh giáng xuống mạnh nhất ĐCS nhắm vào nhóm bốn sáng lập viên của Hiệp Hội Đoàn Kết Công-Nông Việt Nam. Công an đã bắt họ, thậm chí bắt cả hai trẻ nhỏ là em của một trong những thành viên Ban đại diện để bức cung.

Tiếp đến, Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Việt Nam tuyên bố thành lập do Thượng Toạ Thích Thiện Minh làm Hội trưởng. Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị cũng như Hội Dân Oan đã nói ở trên, sẽ là những tổ chức có khả năng thu hút đông đảo thành viên vừa có ý thức chính trị lại vừa có tinh thần đấu tranh.

Nhân Ngày quốc tế Nhân quyền (10-12), Ủy Ban Nhân Quyền Việt Nam đã thành lập với bảy người trong Ban điều hành. Ủy Ban bắt tay ngay vào việc, kịp thời tố cáo những hành động vi phạm nhân quyền trong

ngày hôm đó, cũng như đã tổng kết một tháng vừa qua chà đạp nhân quyền nghiêm trọng của kẻ cầm quyền.

Cần thấy rõ là tất cả những tổ chức nói trên đều mới ra đời trong điều kiện cực kỳ khó khăn, nên khả năng thâm nhập vào quần chúng đông đảo còn rất hạn chế, số thành viên còn ít. Sau khi có cương lĩnh, điều lệ thì còn phải đợi một thời gian các ban điều hành mới có thể triển khai công việc để đi sâu và bám sát vào quần chúng được. Đây là cả một quá trình phấn đấu cực kỳ gay go, đòi hỏi những cố gắng lớn lao của những người “đứng mũi chịu sào” (2).

Một sự kiện nổi bật làm nức lòng mọi người Việt Nam yêu nước và dân chủ, nhất là những người đấu tranh cho quyền tự do tín ngưỡng thuộc các tôn giáo đang bị đè nén trong cả nước, là hồi tháng 9 Hoà thượng Thích Quảng Độ đã được tặng thưởng Giải Rafto sáng giá của Na Uy với lời xác nhận Hoà thượng “là một trong những người Việt Nam lỗi lạc nhất suốt ba mươi năm qua đã không ngừng bảo vệ dân chủ, tự do tôn giáo và nhân quyền...” và trở thành biểu tượng cho phong trào dân chủ đang bùng lên trên toàn quốc” (3). Đây là niềm tự hào chung của cả Dân tộc, chỉ có những kẻ chống lại Dân tộc mới dám cất giọng phản đối mà thôi!

Chỗ dựa của phong trào trong nước

Một điều không thể bỏ qua là sự cố gắng rất lớn của những người dân chủ ở ngoài nước để động viên Cộng đồng người Việt hải ngoại hỗ trợ về mặt tinh thần cũng như vật chất cho phong trào đấu tranh trong nước bằng muôn vàn hình thức cực kỳ đa dạng – từ hoạt động của báo chí, các đài phát thanh, các websites, từ việc vận động chính giới các nước và dư luận quốc tế, từ việc tổ chức biểu tình, đến việc yểm trợ cho Tuyên Ngôn 2006, việc quyên góp giúp đỡ cho các tổ chức và cá nhân những người đấu tranh, cho tù nhân chính trị, cho thương phế binh, cho nạn nhân bạo lực, v.v. và v.v... Hiệp đồng đấu tranh giữa trong và ngoài đã chặt chẽ và hữu hiệu hơn trước rõ rệt. Nhiều tổ chức đã làm tốt việc phối hợp hoạt động này, như Ủy Ban Bảo Vệ Quyền Lâm Ngữ người Việt Nam ở Paris, Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam, Ủy Ban Bảo Vệ Quyền Lao Động Việt Nam, sau đổi thành Ủy Ban Bảo Vệ Người Lao Động Việt Nam, v.v... Hội Nghị Warsaw 2006 cuối tháng 10 đã đánh dấu một bước mới

trong việc kết hợp phong trào trong và ngoài nước.

Tóm lại, trong năm qua, Cộng đồng người Việt hải ngoại thật xứng đáng là chỗ dựa vững chắc của phong trào dân chủ trong nước.

Đoàn kết, tin tưởng, kiên cường và cảnh giác

Như vậy là phong trào đấu tranh ôn hoà, bất bạo động cho tự do dân chủ ở nước ta trong năm 2006 **đã chuyển lên một cấp độ mới**, có tính quần chúng, tính tổ chức, tính tích cực tiến công hơn trước, đang tạo nên một viễn cảnh đầy hứa hẹn. Tình hình đó làm cho chúng ta lạc quan và tin tưởng rất nhiều.

Phong trào dân chủ cũng đang tác động mạnh đến ĐCS, làm cho hàng ngũ Đảng ngày càng phân hoá, đảng viên bình thường càng chán nản, giới lãnh đạo càng chia rẽ, và trong tương lai có thể diễn ra những đột biến bất ngờ. Trong lúc đó, do xu hướng toàn cầu hoá không gì ngăn cản được, do sự phát triển mạnh mẽ của ngành tin học, nhóm lãnh đạo độc tài toàn trị thực hành chính sách ngu dân, bưng bít thông tin đang càng ngày bất lực không còn “quản lý thông tin” (từ ngữ của kẻ cầm quyền) được nữa. Mà một khi thông tin đã bị “tháo khoán” thì người dân càng có kiến thức rộng hơn, càng ý thức được quyền lợi của mình, càng chán ghét cái chế độ toàn trị hiện tồn, càng có quyết tâm đấu tranh cho tự do dân chủ, còn những đảng viên có lương tâm cũng chóng thức tỉnh để chân thành đứng vào mặt trận nhân dân đấu tranh cho một nền dân chủ đích thực, nền dân chủ đa nguyên chống lại thiểu số độc tài toàn trị. Tình thế mới sẽ tạo thêm nhiều thuận lợi cho phong trào dân chủ.

Tuy nhiên, những người dân chủ cần chuẩn bị cho những cuộc chiến đấu mới vô cùng gian nan, vì cái nhóm thiểu số độc tài toàn trị hiện nay không dễ gì buông bỏ quyền lực và quyền lợi của chúng. Các cuộc đàn áp khủng bố sẽ khốc liệt hơn, các “độc chiêu” sẽ thâm hiểm, bỉ ổi và dã mạn hơn. Nhưng bài bản của chúng để đánh phá phong trào vẫn là “muôn thuở”, không ra ngoài những mách khéo “hạ đẳng”, như giam hãm các chiến sĩ dân chủ trong nhà tù, bệnh viện tâm thần để huỷ hoại cơ thể và ý chí họ, tạo ra những tổ chức “cuội”, luồn lọt chui vào hàng ngũ các tổ chức dân chủ để phá từ trong, xuyên tạc, vu khống, tung thư nặc danh, tung tin đồn nhảm để “làm nhiễu thông tin”, hạ uy tín những người dân chủ, gieo hoang mang, gây nghi ngờ và chia rẽ hàng ngũ dân chủ... Nhưng

một điều chắc chắn là tất cả những hành động đánh phá đó, dù thâm độc, man rợ đến đâu cũng không thể nào đè bẹp được phong trào dân chủ đang khởi sắc của chúng ta.

Tất cả những điều nói trên đều báo hiệu một mùa xuân mới của Dân tộc. Nhưng mùa xuân đó chỉ mới lộ hiện xa xa. Nghĩa là tất cả chúng ta – những người con của Tổ quốc – phải phấn đấu nhiều hơn nữa, phải vượt qua nhiều gian truân hơn nữa làm cho mùa xuân tươi thắm đó đến sớm hơn để cứu Đất nước và Dân tộc ra khỏi ngục tù của chế độ độc tài toàn trị.

Xin mỗi chiến sĩ dân chủ trong và ngoài nước hãy tâm niệm điều này: **đoàn kết, tin tưởng, kiên cường và cảnh giác!** Đó là những yếu tố thành công, để mùa xuân Dân tộc sớm đến với mọi nhà.

Moskva 20-12-2006
Nguyễn Minh Cần

1. Sau này, thấy rõ là bọn mật vụ đã gây ra sự chia rẽ vừa qua giữa một số nhà dân chủ trong nước. Nếu những người dân chủ không cảnh giác thì sẽ còn tiếp tục bị đánh lừa nữa. 2. Trong phần này, xin chỉ nói đến những chính đảng và tổ chức công khai, có địa chỉ rõ. 3. Trích từ Diễn văn trao Giải Rafto năm 2006 của Chủ tịch Hội Đồng Sáng Hội Rafto (4-11-2006).

**Đừng sợ những gì
Cộng sản làm !
Hãy làm những gì
Cộng sản sợ !**



Hội nghị Trung ương 4 (khóa X)

CUỘC SÁT HẠCH BÙI TIN GAY GỖ

*** nói và làm * mười vụ án *
vấn đang cử dân bầu ? * đảng
quyền hay dân quyền * thời cơ
lại bị bỏ lỡ**

Từ sáng 14-1, Ban chấp hành trung ương đảng CS VN khóa X, gồm 160 ủy viên chính thức và 21 ủy viên dự khuyết, họp lần thứ 4 trong một tuần để bàn về cuộc bầu cử Quốc hội khóa 12, chấn chỉnh tổ chức bộ máy nhà nước và bộ máy đảng, kiểm điểm tình hình từ sau Đại hội X (cuối tháng 4-2006) và bàn về chiến lược biển...

Cuộc họp này quan trọng ở chỗ nó thử thách xem ban chấp hành trung ương khóa X và đặc biệt là **nhóm nhân sự mới** trên cao gồm thủ tướng mới Nguyễn Tấn Dũng, chủ tịch nước mới Nguyễn Minh Triết, thường trực mới ban bí thư Trương Tấn Sang, phó thủ tướng mới đặc trách chống tham nhũng Trương Vĩnh Trọng có khả năng cầm quyền ra sao, đáng tin đến mức nào. Một cuộc **sát hạch** trước công luận, trước thiên hạ ngay sau khi Việt nam vào WTO.

Nói và làm

Ông Triết và ông Dũng nhiều lần hứa hẹn sẽ «làm nhiều hơn nói», «làm nhiều nói ít», ngụ ý là từ bỏ tệ nói mà không làm, «nói và lời...» đã thành cố tật. Mới đây, báo chí trong nước vẫn kêu trời về cái tệ «họp», họp hành lu bù ở mọi cấp, mọi ngành, quanh năm ngày tháng, mỗi ngày tốn hàng tỷ đồng; họp đi với ăn uống, với phong bì, mà càng họp lại càng bí, càng ỳ vì họp rồi lại họp nữa, không có ai làm.

Người dân đã chán ngấy về chữ «sẽ» của các vị cầm quyền. **Sẽ** kiên quyết chống tham nhũng, **sẽ** thẳng tay trừng trị kẻ tội phạm, không có vùng cấm, không có ngoại lệ.

Về mặt tổ chức bộ máy cầm quyền, nhân dịp Đại hội X đã có ý kiến chỉ trích gay gắt là **2 hệ thống chính quyền và đảng** chống chéo, đâm đạp lên nhau, lãng phí nặng nề theo kiểu **song trùng cơ cấu** cực kỳ phi lý: các bộ và các ban; các ủy ban nhân dân và các thành ủy, tỉnh ủy, huyện ủy; hàng trăm ngàn quan chức và viên chức đảng ăn lương nhà nước, dùng hộ chiếu ngoại giao, ăn lương hưu ưu đãi của Nhà nước... Rồi nhập nhèm, ngang nhiên dùng **ngân sách nhà nước** đâm dúi cho đảng chi tiêu xa lãng mà không một lần báo cáo cho quốc hội, cho tiểu ban ngân sách của Quốc hội.

Mười món nợ phải trả gấp

Đó là mười vụ tham nhũng lớn nhất cứ lần lữa mãi trong việc xét xử. Từ vụ đánh bạc lớn trong vườn Bách Thảo giáp Tết Bính Tuất đến vụ siêu ăn cắp công quỹ PMU 18, từ vụ siêu lừa Rusalka/Khánh hòa, vụ cướp đất Đồ Sơn được bí thư thành ủy Hải Phòng đồng lõa đến vụ Nguyễn Lâm Thái ăn bản cùng 32 tòng phạm móc ruột công quỹ 45 tỷ đồng; từ vụ ngài đại biểu Quốc hội Mạc kim Tôn tham nhũng hơn 4 tỷ đồng khi mua sắm thiết bị nhà trường đến một loạt vụ bê bối mua thiết bị máy bay, buôn lậu kéo dài và bay không an toàn ở Hàng không Việt nam; rồi vụ đất Sóc Sơn-Đông Anh bị chia chác, vụ cứu trợ Hương Sơn (Hà Tĩnh) rơi vãi vào túi lũ tham quan hàng tỷ bạc, vụ nhà công kiều biệt thự Hà Nội bị bán đồ bán tháo với giá bèo bọt cho quan chức đảng...

Cái **ủy ban đặc biệt chống tham nhũng** được lập ra với trách nhiệm, quyền lực rõ ràng cho đến nay vẫn hầu như bất động! Toàn những vụ án lưu cữu. Như vụ đánh bạc siêu

quốc gia và vụ PMU18 đã phơi bày hơn 340 ngày rồi, mới chỉ kết thúc điều tra, mặc dù thủ tướng hứa và hẹn đến 5 lần là «sớm truy tố và xét xử». Đến nay hồ sơ vài vụ mới bỏ đến cửa Viện kiểm sát tối cao, đến bao giờ mới được xét xử? Lại 100 ngày, hay 300 ngày nữa chăng? Nhân dân và công luận đã hết kiên nhẫn.

Và còn ngài Chánh án Tòa án Nhân dân tối cao Nguyễn Văn Hiến, ủy viên trung ương đảng, người từng phơi bày sự ấu trĩ của mình về luật pháp ngay trong phiên họp Quốc hội mới đây, khi công khai cái «sáng kiến» độc đáo là vợ vét cả lái xe, thư ký đảng viên CS trong bộ tư pháp nhằm đào tạo cấp tốc thành quan tòa, để mỗi năm có đến 10 ngàn vụ án phải xét xử lại! Số dân bị oan sai đi khiếu kiện tăng vượt bậc là tất yếu, và sẽ còn tăng khi cán cân công lý ở trong tay những ông quan tòa như vậy.

Vẫn là đảng chọn dân bầu ?

Có một vấn đề tuổi trẻ nước ta nhận ra sâu sắc hơn cả một số khá nhiều nhà chính trị lớn tuổi. Đó là khi bạn trẻ Nguyễn Tiên Trung cho rằng cho đến nay người dân Việt ta vẫn chưa có quyền công dân đích thật, và bạn trẻ Nguyễn Hoàng Lan đang học ngành luật ở Pháp lên tiếng khản thiết yếu cầu nhà cầm quyền chấm dứt kiểu «đảng chọn dân bầu» khi bầu quốc hội khóa 12 ngay trong năm nay.

Đất nước đã vào WTO, hòa nhập với thế giới văn minh, cần có cách nhìn minh bạch sáng tỏ. Về quyền công dân được ghi trong nhiều văn kiện cơ bản của nước ta và quốc tế, có quyền tự do bầu cử và ứng cử, quyền tự do báo chí, quyền tự do lập hội, thì cả 3 quyền cơ bản nhất ấy dân Việt nam ta vẫn chưa hề có theo đúng nghĩa. Thẳng thắn mà nói, nước ta xưa nay có khá nhiều **chính quyền**, nhưng đều là để quyền, vương quyền, quan quyền, đế quốc quyền, thực dân quyền, rồi đến đảng quyền. Quyền người dân, quyền công dân và từ đó quyền con người của nhân dân Việt nam vẫn còn ở phía trước.

Tôi mong 181 vị đảng dự cuộc họp trung ương khóa 4 tự vấn lương

tâm mình để trả lời ngay thật rằng trải qua 11 khóa ở nước ta, quốc hội là của đảng cộng sản hay là của dân, xét về thực chất cũng như về hình thức? ai chọn các đại biểu ấy? ai lên danh sách, ai xét duyệt? có phải trong gần 500 vị thì hơn 448 vị là đảng viên cộng sản? 55 vị không phải là đảng viên cũng được đảng CS chọn kỹ để còn «cộng sản hơn cả cộng sản», «bảo hoàng hơn vua»; Quốc hội lâu nay thực hiện **đảng quyền** hay **dân quyền**?

Nhiều người sẽ bảo **Mặt trận Tổ quốc** chọn. Đây lại thêm một điều dối trá. Xin hỏi ai lập ra Mặt trận Tổ quốc? Bao giờ cũng có ủy viên bộ chính trị hay ủy viên trung ương đảng CS cầm đầu Mặt trận, với cả một đảng ủy lèo lái chặt chẽ. Mặt trận chỉ là chiếc bình phong, màn trang trí, là công cụ trong tay đảng Cộng sản. Mặt trận Việt Minh, Mặt trận Liên Việt, Mặt trận Giải phóng, Mặt trận Tổ quốc... đều là vậy.

Vì là đồ trang trí và công cụ giả tạo nên hình thù của nó cũng dị dạng, không bình thường. Đầu thì to quá khổ: 200 vị trong đoàn chủ tịch Mặt trận ở Trung ương, xuống đến tỉnh/thành thì quá lại: vài chục vị; đến cấp quận/huyện thì teo cơ, xuống đến nhân dân thì mờ ảo, không có chân rết, không có thành phần cơ sở ở làng xã.

Cả 11 khóa quốc hội đều theo kiểu đảng chọn dân bầu, nhạt nhẽo hình thức, không hề có tranh cử, không hề có chương trình hành động của người ứng cử, lại còn cường bức theo kiểu đe dọa ngầm, không được không đi bỏ phiếu... Ai cũng biết là trò hề, muốn yên thân thì đành phải tham gia, không có một ý thức chính trị nào; 11 lần diễn trò hề dân chủ nhằm nhí, trắng tráo vẫn chưa biết ngưng ngừng, hổ thẹn là gì ư?

Mong rằng kỳ họp thứ 4 của trung ương đảng CS khóa X hãy có chút liêm sỉ, thảo luận rót ráo đến cùng về cuộc bầu cử quốc hội mới, không qua loa, lẩn tránh, coi thường nhân dân, khinh thường công luận trong và ngoài nước. Cần mạnh dạn đề ra việc sửa đổi hiến pháp, khẳng định, sửa chữa hay xóa bỏ điều 4 từng cốp nhặt từ hiến pháp Liên Xô,

bản hiến pháp đã không còn sức sống 15 năm rồi.

Đã đến **đăng CS phải lúc trả lại cho nhân dân đầy đủ quyền công dân và quyền làm người**, trước hết là 3 quyền cơ bản nhất: quyền tự do ứng cử và bầu cử; quyền tự do ngôn luận, và quyền tự do lập hội và đảng... Hãy kiến nghị với Quốc hội mới bước đi theo hướng văn minh và tiến bộ như thế, để quốc hội mới đề ra việc thảo và thông qua những đạo luật cần thiết.

Cuộc đột phá chiến lược trong tâm tày

Lúc này là thời điểm thích hợp nhất để mở ra một mũi đột phá chiến lược như thế. Nhân dân đang phấn khởi sau khi nước ta gia nhập WTO với những triển vọng và thách thức mới, và chờ đợi những cuộc đột phá chiến lược có tầm cỡ.

Nhân dân ta, nhất là tuổi trẻ dưới 45 tuổi, chiếm số đông cử tri nước ta, nhanh nhạy với thời cuộc và thế giới mới, đã có nhiều nhận thức chính trị, kinh tế, văn hóa mới, không còn dễ sai khiến như thế hệ cũ.

Xin chớ hù dọa công luận là để cho đa nguyên đa đảng là sẽ đưa xã hội vào tình thế hỗn loạn, **mất ổn định**. Đây là sự lừa dối thô bạo nhất của những kẻ bảo thủ hủ lậu, bám đặc quyền đặc lợi, thờ ra con ngáo ộp «mất ổn định» hòng dọa dẫm kẻ nhất gan yếu bóng vía. Đó cũng là luận điệu của những kẻ mất niềm tin ở đồng bào quần chúng nhân dân, nguồn sáng tạo ra mọi của cải vật chất và tinh thần của xã hội, nguồn sức sống và cũng là nguồn lương tri chính trị lành mạnh của dân tộc. Họ cứ muốn độc quyền chân lý, độc quyền thống trị xã hội, độc quyền cai trị nhân dân, không chịu trả lại nhân dân quyền làm chủ lá phiếu cử tri của mỗi người công dân.

Đã có lập luận: nền dân chủ đa nguyên đa đảng là tất yếu rồi, nhưng xin thư thả, để phát triển kinh tế đã, **mười, mười lăm năm nữa**, dân trí lên cao đã! Vẫn là nguy hiểm, là khinh thị nhân dân, là trì hoãn để vơ vét. Chúng ta trả lời: dân chủ đa đảng ngay lúc này, **bây giờ đã là quá chậm**.

Hiện nay trong nước đã có **một số đảng tự thành lập**, tự nhận là hợp pháp, dựa vào quyền tự do lập hội được ghi trên hiến pháp, đồng thời cũng dựa vào điều 4 hiến pháp, vì điều 4 này chỉ ghi «đảng CS là đảng lãnh đạo...», không ghi đảng CS có độc quyền lãnh đạo. Những đảng Dân chủ Nhân dân, đảng Dân chủ Việt nam (còn gọi là đảng Dân chủ XXI), đảng Thăng Tiến, đảng Tương lai (có ý định thành lập), Tập hợp Thanh niên Dân chủ, Khối 8406 Tuyên ngôn Tự do Dân chủ, với hơn 2 nghìn người ghi tên công khai... không được chính quyền công nhận, còn bị đàn áp rất thô bạo. Ngược lại họ được một bộ phận nhân dân trong nước quý trọng, được cộng đồng hải ngoại khuyến khích yểm trợ, được dư luận thế giới đánh giá là tiến bộ, yêu nước chân chính, đại diện cho tương lai Việt Nam.

Hai tầng cao văn minh - văn hóa khác nhau

Có một sự lầm lẫn về chính trị. Lãnh đạo đảng cộng sản VN thường lầm lẫn khi nói rằng đảng đã lãnh đạo cuộc cách mạng tư sản dân quyền, đã cùng nhân dân nổi dậy giành độc lập và tự do. Thật ra giành độc lập thì có thể, còn giành **tự do** thì chưa, dứt khoát là chưa. Quyền tự do lớn nhất là quyền tự hữu, theo luật pháp quốc tế, có nghĩa đầy đủ bao gồm cả quyền sở hữu tư nhân về tài sản, ruộng đất, nhà cửa, về tự do thân thể (không ai được mua bán, đổi chác, xâm phạm, đánh đập, cưỡng bức, bắt giữ, giam cầm, tra tấn), về nhân cách (không ai được mắng chửi, xỉ vả, vu cáo, được đối xử bình đẳng trước pháp luật), về tự do cư trú, di chuyển, xuất cảnh nhập cảnh, về an cư lạc nghiệp (bao gồm quyền sống yên ổn, quyền làm việc, quyền lập nghiệp đoàn, quyền đình công, quyền an sinh xã hội, quyền sinh hoạt văn hóa và bảo vệ tác quyền), cùng một loạt quyền tự do khác như: quyền tự do lương tâm và tôn giáo, quyền tự do tư tưởng, tự do báo chí và xuất bản, quyền tự do hội họp và lập hội. Xét về các quyền tự do kể trên, đảng CS còn nợ nhân dân nhiều, nhiều lắm.

Trong giáo dục công dân trong các trường học, đảng cộng sản chủ trương không phổ biến những văn kiện quốc tế về **dân quyền** và **nhân quyền**, cố tạo nên ấn tượng đây là những quyền tự do tư sản; họ cố tạo nên nhận thức sai lệch rằng quan trọng hơn cả là **độc lập dân tộc**, là tự do cho tập thể toàn dân tộc, có độc lập dân tộc là sẽ tự nhiên có tất cả.

Họ đã vô tình hoặc cố ý thay **vwang quyền** và **thực dân quyền** bằng **đảng quyền**, thay hệ thống cai trị của vua quan và thực dân Pháp bằng hệ thống cai trị của đảng cộng sản, theo mô hình của Stalin và của Mao Trạch Đông, rồi rêu rao là đã hoàn thành cuộc cách mạng tư sản dân quyền để chuyển lên cách mạng xã hội chủ nghĩa, một nấc cách mạng cao hơn.

Thật ra thời «đảng CS quyền» còn có chỗ thấp kém hơn thời «thực dân quyền», như về tự do báo chí và tự do tôn giáo. Cho đến hiện nay, dưới sự cai trị của đảng CS, mới có những chuyện kỳ quái là viên cựu sỹ quan công an ở tỉnh Hòa Bình nhét cút vào mồm người ở là cô Nguyễn Thị Thương, luật sư Bùi Kim Thành bị công an trói và đưa vào bệnh viện tâm thần dù bà vẫn minh mẫn bệnh người dân oan, hay thiếu tá công an ác ôn Võ Thị Hiền ở Plây-cu ra lệnh cởi trướng Mục sư Nguyễn Công Chính và đánh hiềm vào «hạ bộ» ông. Chúng ta, toàn dân ta, mọi người thật lòng yêu nước thương dân phải cùng kêu lên: **đảng quyền kiểu Stalin và Mao 61 năm, quá đủ rồi!** Tôi không hề bắt măn cá nhân, không hề muốn gây loạn, nhưng lương tâm con người đòi hỏi phải thét lên như thế.

Nhân dân Việt Nam chưa từng được ném thành quả của cuộc cách mạng tư sản nhân quyền, mà nội dung cơ bản là **giải phóng con người cá thể, người công dân cá thể (individu)**, với đầy đủ các quyền tự do cá nhân cao quý đã nêu ở trên. Đảng cộng sản đã vừa làm lẫn vừa gian ngoan, vu cáo quyền tự do cá thể là chủ nghĩa cá nhân xấu xa, thấp kém, ngăn cản toàn dân ta bước lên một nấc văn hóa văn minh

cao hơn; từ đó, đảng CS rắp tâm duy trì dân ta trong tình trạng bị trị, không ngóc đầu lên được, **hết bị vua quan và thực dân cai trị** thì liền bị **đảng cộng sản cai trị** một cách tinh vi, nguy hiểm mà không kém phần độc ác, nhiều khi tàn nhẫn, nhất là với các đảng phái yêu nước chống thực dân trước kia và các chiến sỹ dân chủ hiện nay.

Thời cơ và thăm họa

Em nữ sinh viên khoa luật Hoàng Lan đặt câu hỏi rất đúng lúc về nền tảng quyền lực nước ta: «**ý dân hay ý đảng?**»; 281 vị ủy viên trung ương đảng nên đọc bài này và hãy trả lời. Đặc biệt thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng và chủ tịch Nguyễn Minh Triết cùng nhóm lãnh đạo mới hãy suy nghĩ và trả lời cho rõ ràng rành mạch. Ngay trong buổi trao đổi trực tuyến đầu tháng 2 này, ông Dũng hãy trả lời các bạn trẻ về 2 lời cam kết long trọng của ông: **chống tham nhũng** và **dân chủ hóa**. Có thể nào chống được tham nhũng mà không dân chủ hóa, mà vẫn giữ độc quyền cai trị độc đảng? Sao có thể để cho dân bầu chủ tịch xã, hội đồng nhân dân xã mà lại không thể trả cho dân quyền bầu người cầm quyền cấp quận/huyện, cấp thành phố/tỉnh và cấp trung ương? Dân Việt nam ta kém cỏi, không đáng tin đến thế kia à?

Nhân dân ta đã thật sự ngán đến tận cổ những trò **cãi lương và vùi**, cải tiến đôi chút so với trước, tăng thêm vài phần trăm số đại biểu quốc hội chuyên nghiệp, thường trực, có vài quan chức ngoài đảng, tăng thêm chút ít phụ nữ, thêm vài vị Việt kiều xu thời...

Xin các vị hãy tỉnh ngộ. Cái kiểu «đảng CS chọn dân bầu» ở Liên Xô và Đông Âu ghi lại trong phim ảnh và hồi ký chỉ làm trò cười cho thiên hạ, và làm cho những người CS cũ trong các nước ấy hổ thẹn đến nhục nhã; phải dứt khoát bỏ hẳn đi, có chấp vá, cải lương cũng chỉ làm cho khó coi, chướng mắt! Hãy dứt khoát, sòng phẳng trả lại cho 84 triệu nhân dân ta, cho gần 50 triệu công dân ta **quyền tự do báo chí, lập hội, bầu cử, ứng cử** trong trật tự và luật pháp; cả một niềm phấn khởi tràn đầy sẽ bùng nổ,

vui bằng ngàn vạn cuộc bắn pháo bông ngay trong dịp Tết Đinh Hợi này. Đó là **Ngày giải phóng** thật sự có ý nghĩa nhất trong lịch sử Việt nam ta, trả lại cho toàn dân quyền làm Người Tự do Chân chính, thoát khỏi mọi áp bức và kềm kẹp, bước lên một nấc cao của nền văn minh-văn hóa, ngang tầm thời đại. Đó là kỷ nguyên mới, vĩnh viễn từ biệt Vương quyền, Quan quyền, Thực dân quyền và Đảng quyền, bước lên Kỷ nguyên của **Dân quyền** và **Nhân quyền**, người dân được tự do hoàn toàn về mọi mặt, tha hồ chọn lựa người hiền tài cho dân mình, nước mình. Nền chính trị không còn nhảm chán, sẽ khởi sắc, sôi động do có cạnh tranh, ganh đua, lấy công luận và cử tri làm trọng tài, như hơn 140 nước dân chủ xa gần. Việt nam sẽ thoát khỏi vết nhơ nằm trong số 30 nước độc đoán nhất trên hành tinh.

Ta sẽ được cả thế giới hoan chúc mừng và kính trọng, và nhân dân nước cực lớn láng giềng sẽ coi Việt nam là tấm gương sáng về trí tuệ và lòng dũng cảm chính trị để noi theo. Việc gì mà ta cứ phải lèo đèo đi sau họ mãi, để thua thiệt mọi đường?

Đảng CS sẽ mất gì và được gì trong quyết định lịch sử không thể trốn tránh này? vấn đề này xin để công luận rộng đường trao đổi. Theo tôi, dân tộc ta sẽ được lớn, nhân dân và đất nước sẽ được lớn, riêng tuổi trẻ sẽ được to, vì các em có cả một môi trường trong sạch, bình đẳng, tiến bộ, hoà nhập với thế giới hiện đại để thi thố mọi khả năng sáng tạo.

Trên đôi cánh tự do cả về chính trị và kinh tế của 84 triệu cá nhân tự do, Việt Nam sẽ thật sự cất cánh để bay cao, bay xa... Con tàu có động lực tự do sẽ ra khơi vượt qua mọi thác ghềnh và sóng dữ vững vàng lao tới trước.

Có người nói đến thời cơ vàng và thăm họa đen.

Theo tôi **thời cơ vàng** là có thật. Đảng CS đang nắm độc quyền lãnh đạo, có trách nhiệm chính rất nặng nề trong việc tận dụng thời cơ vàng, nhưng công luận và sức ép xã hội

cũng có phần trách nhiệm và tác dụng trước lịch sử.

Không tận dụng thời cơ vàng để có chiến lược đột phá tương ứng, cứ ù lỳ vô cảm, hoặc sau khi nước ta được nhập WTO lại *cao ngạo tự mãn* như đạo nào : «ta toàn thắng 2 đế quốc to, từ nay không có việc gì không làm nổi», để rồi bị vỡ mặt, ngắc ngư, bất buộc phải đổi mới nửa vời... Thì bài học lịch sử vẫn còn đó.

Thời điểm này, nếu đảng CS không sòng phẳng trả lại Quyền tự do chính trị cho nhân dân thì *thảm họa đen* ắt ập đến. Không có một lực lượng chính trị nào dù xảo quyệt và hung hãn đến đâu có thể lừa dối và cưỡng bức cả một dân tộc suốt hơn 60 năm trời.

Sức chịu đựng của cả một dân tộc là có hạn. Cả một dân tộc đang bừng tỉnh, giữa nền *văn minh trí tuệ* đầy lùi quốc sách ngu dân, giữa *bùng nổ thông tin* dẫn đến nền dân chủ internet mạng lưới toàn cầu, một mạng lưới thiên la địa võng không cho lọt thoát bất cứ kẻ thù nào của sự thật, bình đẳng và công lý, bất kỳ kẻ thù lý lợm nào của quyền sống trong tự do của Con Người.

Bùi Tín. Paris 20-1-2007.

**Tin tức tiếp trang 22
Cộng Sản Việt Nam "ĐƯỢC" liệt
kê trong danh sách Ô Nhục
"Hall Of Shame"**

Tổ chức International Christian Concern (ICC - Quan Tâm Kitô Giáo Quốc Tế) vừa phổ biến một tài liệu 37 trang, liệt kê 10 quốc gia tệ nhất trên thế giới về đàn áp những người theo Kitô Giáo. Danh sách ô nhục Hall of Shame Awards 2007 sắp hạng các quốc gia sau đây theo thứ tự tệ nhất gồm Bắc Hàn, Iraq, Ethiopia, Saudi Arabia, Somalia, Iran, Eritrea, Trung Hoa, Việt Nam, và Pakistan. Đây là danh sách đầu tiên của cơ quan này dựa vào những dữ kiện mới nhất từ tháng 12-2005 đến tháng 12-2006. Trước đây VNCS bị Hoa Kỳ liệt kê trong danh sách Các Quốc Gia Cần Quan Tâm Đặc Biệt (CPC) vì những vi phạm tự do tôn giáo trầm trọng, nhưng vào cuối năm ngoái Hoa Kỳ đã bỏ VN ra khỏi danh sách này vì các toan tính chính trị và kinh tế mặc dù những vi phạm tôn giáo của CSVN không hề cải tiến. Tổ chức ICC đã thành lập danh sách Ô Nhục này để đánh động dư luận và lương tâm thế giới.

tinh thần đấu tranh ngoan cường CỦA BÀ CON KHIẾU KIỆN

Quang Minh

Tinh thần đấu tranh ngoan cường của bà con khiếu kiện bị bắt vào đồn công an phường Hàng Bài, Hà Nội ngày 17-01-2007

Hồi 8 giờ sáng ngày 17-01-2007, trước cửa trụ sở văn phòng quốc hội ở số 35 phố Ngô Quyền, quận Hoàn Kiếm, Hà Nội, có hàng trăm người dân ở khắp các tỉnh thành trong cả nước kéo về biểu tình đòi quyền lợi đất đai, nhà cửa, tài sản... bị nhà nước cộng sản Việt Nam cướp đoạt. Lúc này cũng có rất đông công an và mật vụ đứng canh chừng bà con. Bà con vẫn kéo đến ngày một đông hơn, trong số họ có các bà Hoàng Thị Diện quê ở xã Tô Hiệu, huyện Thường Tín, tỉnh Hà Tây; Đường Thị San quê ở thị xã Phúc Yên, tỉnh Vĩnh Phúc; Nguyễn Thị Kỳ quê ở xã Bách Thuận, huyện Vũ Thư, tỉnh Thái Bình; Thân Thị Giang quê huyện Việt Yên, tỉnh Bắc Giang; Đỗ Thị Luyện quê huyện Sơn Động, tỉnh Bắc Giang... Số đông còn lại là nhân dân của làng tơ lụa nổi tiếng Vạn Phúc - Hà Đông, đi đòi đất bị chính quyền địa phương cướp đem bán cho nước ngoài.

Những bà bị bắt sáng ngày 17-01-2007, công an đã biết rõ về họ, vì họ là những người đã đi kêu kiện nhiều năm, họ bị bắt rất nhiều lần. Hôm nay trước mặt hàng trăm công an, mật vụ chim nổi, họ không hề tỏ ra sợ sệt. Như bà Hoàng Thị Diện kêu to : "Báo Công Lý đây, báo của Tòa án nhân dân tối cao đang về vụ quan tham ăn đất của nhà tôi 20 năm không chịu nhả ra đây". Sư thầy Đàm Bình thì mang biểu ngữ kẻ dòng chữ : "Nhà sư Thích Đàm Bình bị cướp mất chùa, 15 năm nay đi kiện chưa được cấp nào giải quyết". Còn chị Dương Thị Xuân khi mới vừa đến cửa văn phòng quốc hội thì đã bị bọn mật vụ gọi ra đe : "Chị Xuân, ai cho chị đến đây? Tôi cảnh cáo chị!". Mật vụ rất ngại có mặt chị Xuân ở đây, chúng vẫn nói là bà con đừng nghe chị Xuân nói vì chị tuyên truyền tư tưởng tự do ngôn luận, kêu gọi dân chủ, và chúng vu cho chị Xuân là đi lấy tin tức để bán tin, đưa tin cho báo Tự do dân

chủ mà chị được phân công là thư ký tòa soạn. Chị Xuân hỏi : "Tại sao tôi không được đi kêu kiện? Cướp nhà của gia đình tôi 20 năm nay tôi đi đòi lại cấm là sao? Sở công an Hà Nội tháng trước cho người đến cơ quan chồng tôi đe dọa, bảo là tôi đến các cơ quan có thẩm quyền mà kêu. Sao hôm nay tôi đến đây lại cấm?" Mật cho chúng dọa, chị Dương Thị Xuân vẫn giơ cao tờ báo có dòng tít : "Ông bộ trưởng đầu tiên xúi dân đi kiện" và nói to : "Bà con hãy nghe ông bộ trưởng này bảo thay vì đút tiền hối lộ quan tham, bà con hãy đi vạch mặt bọn tham nhũng, ức hiếp cướp của của bà con...!!!"

Công an, mật vụ biết không đe dọa được các bà này, chúng gọi nhau đông hơn và xông vào bắt các bà lão trước mắt hàng trăm người biểu tình. Nhiều người đi đường thấy cảnh bất bình đứng lại xem. Mấy thằng mật vụ thanh niên lực lưỡng đáng tuổi con cháu các bà xông vào bám huyệt bà Diện, xô đẩy lôi bà lão lên xe. Đưa kéo giằng đưa đẩy sau lưng ni cô Thích Đàm Bình khiến sư cô phải kêu lên : "Tránh ra! Tôi tự lên ô tô! Các ông là công an chứ có phải đầu gấu đâu mà tôi phải sợ!" Thằng thì lật ngựa nón bà San 72 tuổi rồi chửi : "Bắt con mụ già này!". Đưa xông lại giằng lôi bà Giang, bà Luyện, gây nên một trận giằng co không cân sức giữa thanh thiên bạch nhật. Mấy bà lão trên dưới 70 tuổi không chống được mấy thằng mật vụ CS lực lưỡng lại có võ nghệ đang sung sức hầm hè, nhảy vào cắn xé, bắt nạt mấy bà già. Còn bà Kỳ đang ốm thì bị chúng xông tới lôi kéo xấp ngựa, mặt suýt đập xuống sàn xe ô tô. Đưa chạy tới giằng xe đạp chị Xuân quăng lên ô tô. Mấy tên mật vụ chỉ khoảng 30 tuổi lôi bà Tuyết 60 tuổi quê ở Đồng Nai hô : "Bắt nốt mụ già này..." Cảnh tượng náo loạn cả đoạn phố trước cửa văn phòng quốc hội, nơi cơ quan đại diện cho quyền lợi của nhân dân, thể hiện sự bất lực của cả một đám công an lực lưỡng không đi bắt được ai mà chỉ đe dọa mấy bà già! Nhưng tinh thần các bà rất kiên cường, khi bị bắt ngồi trên xe các bà phản đối luôn : "Tại sao

không bắt thẳng cướp nhà, cướp của của chúng tôi mà lại đi bắt mấy bà lão thế này ???”.

Cánh mật vụ sau khi bắt được các bà, các chị lên ô tô, chúng hí hửng quay lại và đe số bà con người quê Vạn Phúc tỉnh Hà Tây còn ngồi đấy : “Các bà đừng nghe mấy mụ kia để làm loạn!...” Số đông bà con này là nông dân của tỉnh Hà Tây bị nhà cầm quyền cướp đất chia nhau bán lấy tiền đút túi. Họ cũng rất dũng cảm, trên đầu họ có các biểu ngữ như : “Nhân dân Do Lộ, ba cánh đồng bỏ hoang; dân làng cách mạng Vạn Phúc lên án bọn quan lại địa phương tham nhũng cướp đất của dân nghèo chúng tôi !!!” Nhưng họ vẫn còn chưa hiểu hết quyền khiếu kiện của mình nên nghĩ mang biểu ngữ “Đảng cộng sản Việt Nam quang vinh” thì chắc đây là cái bùa hộ mệnh, sẽ không bị bắt như mấy bà già vừa rồi. Hơn nữa số dân cả làng kéo ra Hà Nội đi biểu tình ngày hôm nay lên đến mấy trăm người, nên bọn mật vụ đành chịu, phải để bà con ngồi tiếp tục biểu tình tại trước văn phòng ủy ban thường vụ quốc hội CSVN số 35 Ngô Quyền. Cần nhắc lại rằng đây là nơi mà hơn 4 tháng về trước, vào năm 2006, đã có hơn 1400 nông dân thuộc 3 xã của huyện Văn Giang tỉnh Hưng Yên đã kéo đến bao vây biểu tình trong nhiều ngày liền, làm tê liệt mọi hoạt động của cái văn phòng quốc hội đầu não này. Cuộc biểu tình lớn nhất này của nông dân vùng ven Hà Nội đã gây tiếng vang lớn trên dư luận trong nước và nhất là quốc tế. Kết cục chính phủ CSVN đã phải cử phó thủ tướng CS Trương Vĩnh Trọng tiếp dân và ký quyết định tạm hoãn triển khai thu hồi hơn 500 hecta đất ruộng của nông dân mà đền bù hết sức rẻ mạt gần như cướp trắng của họ. Vì thế, nhà nước CSVN mới tạm thời giải tán được cuộc vây hãm, biểu tình có quy mô lớn nhất từ trước đến nay xảy ra ngay giữa trung tâm thủ đô Hà Nội.

Sau khi bị bắt giam vào đồn công an phường Hàng Bài, số các bà đã kháng khái yêu cầu phải lập biên bản phạt công an vì công an bắt người trái phép, cản trở dân khiếu kiện, như thế là kẻ vi phạm pháp luật. Một bà nói : “Các ông đã học luật chưa? Các ông có biết các ông vi phạm vào điều bao nhiêu của bộ luật hình sự không?” Sư thầy Đàm Bình đọc to điều 132 bộ luật hình sự của nước CHXHCNVN và điều 71 hiến pháp và tuyên bố công an đã vi phạm trắng trợn vào các điều luật trên về tội cản trở người khiếu kiện. Công an không biết nói gì đành giả bộ ngồi im. Một

bà bảo : “Các ông ấy không thuộc luật thì sao lại làm nghề công an ? Hay các ông ấy không biết luật, không có bằng? Ờ, có đi học đâu mà có bằng! Nếu có chắc là bằng rơm, bằng mua đấy!!!” Thấy vậy, chị Xuân nói : “Các ông công an có thuộc luật đấy, nhưng hôm nay các ông ấy ngồi xồm cả trên luật rồi. Các ông ấy muốn bắt ai là bắt, thích đe ai là đe, thích giam ai là giam!!!”

Đám công an thấy bị bẽ mặt liền để cho bà con ngồi ở đấy từ 9 giờ đến 12 giờ trưa, không cho ăn uống gì cả. Bà con thấy vậy phản đối, đòi phải thả ra. Nhưng đám canh gác nhất quyết không cho đi đâu. Các bà phản đối : “Chúng tao có bị bắt đâu mà tại sao không cho chúng tao đi về? Đền đi vệ sinh cũng phải chờ người dốt và theo canh chừng là sao? Mà toàn là đàn ông đi theo đàn bà thế này để làm gì?” Bà Diễm bảo : “Sáng nay tôi đã được ăn gì đâu! Sáng phải dậy thật sớm đến trụ sở bộ Tài nguyên môi trường để gặp ông bộ trưởng, đề nghị ông ấy giải quyết trả đất nhà còn thiếu. Sau đó đi đến 35 Ngô Quyền, tưởng gặp được ông đại biểu quốc hội nào chân chính dám đứng dám đứng lên bảo vệ dân để đưa đơn kêu cầu. Ai dè đến gặp toàn bọn đầu gấu, du côn nó bám huyệt rồi bắt vào đồn thế này!” Bà Kỳ người ốm mệt thều thào nói : “Tôi ốm quá, hôm nay cổ lờn bực theo bà con đi khiếu kiện, lúc này tưởng ngất ở vĩa hè, may được cô Xuân mua cho bát cháo nóng mới hồi được một ít thì bị công an lôi đẩy suýt đập mặt xuống sàn ô tô. Sao chúng nó dã man thế, ốm không tha già không thương? Bọn này nó có lòng thương, lương tâm đối với người dân, đồng loại của nó nữa không? Chúng nó có còn tý đạo lý đồng bào nữa không ? Sao nó nói trên ti-vi thì hay thế: nào là nhà nước của dân, do dân vì dân, thế mà đàn áp, khủng bố dân giữa đường giữa phố thế này? Nó không biết nhục hay sao mà đi bắt mấy bà già ốm đau rồi vu vạ cho người già? Nó không sợ ăn ở còn có trời nữa à?”

Khoảng 12g30, không được công an cho ăn uống, bà con đều mệt lả. Chỉ đợi có thể, công an bèn cho mấy tên ăn mặc áo dân sự, quần đen vào gây sự với bà con. Một tên chửi bới thóa mạ nhà sư Đàm Bình, hần buông lời rất thô tục bỉ ổi, nhưng bị bà con kịch liệt phản đối. Một bà khuyên : “Cháu ơi, xúc phạm nhà chùa là có tội đấy!” Tay công an giả danh lưu manh này được thể quay lại gây sự tiếp với bà Luyện người ở Bắc Giang. Hần mở mồm chửi luôn : “Đ... mẹ mày!” Thấy hần là thanh niên chưa

đến 30 tuổi mà chửi không biết ngượng mồm, mấy bà già ngạc nhiên quá liền nói : “Chú ơi, sao chú lại chửi người già như vậy? Chú là công an, chú có thuộc 6 điều Bác Hồ dạy đối với dân như thế nào không? Hay Bác Hồ dạy chú chửi bậy như thế này?” Bị mấy bà vạch mặt như vậy, tên này tức tối xông vào định đánh nhà sư. Bà Luyện ra đỡ cho sư thầy thì nó quay chân đá thẳng vào bà Luyện. Mọi người phần nộ đứng lên tố cáo : “Tại sao ông đại úy công an Lý Công Bình ngồi đấy mà có kẻ vào chửi dân, đánh nhà sư, đánh người già ngang nhiên như thế này? Ông có bảo nó không?” Ông đại úy công an chế trả lời : “Nó là người ngoài đường!” Xin được nói rõ : buồng ông Bình bắt giam các bà già và ông ngồi canh gác là phòng trực ban của trụ sở công an phường Hàng Bài ở số 49 phố Trần Hưng Đạo, quận Hoàn Kiếm, Hà Nội, một căn phòng bé nhỏ chỉ khoảng có 6m². Lúc đó có 8 người đàn bà và ông Bình, phòng nhỏ nên mọi người chỉ ngồi sát vào nhau chứ không đứng lên đi lại được. Các bà có đứng lên đi lại thì công an canh gác bắt ngồi xuống ngay. Ngoài cổng cách có mấy bước chân là hàng chục công an, mật vụ, dân phòng đeo băng đỏ được lệnh giam giữ theo dõi các bà già, vậy sao người ngoài có thể vào được? Tên thanh niên chửi, đánh dân này đứng sát ngay cạnh Lý Công Bình, nên khi nghe công an Bình nói vậy, các bà bảo ngay : “Ông nói thẳng này ở ngoài đường vào đây, sao chúng tôi thấy nó đang đứng nói chuyện với mấy ông công an kia kia. Nó đang từ trong phòng của công an ra kia”.

Thấy tất cả các bà bị bắt rất dũng cảm, trả lời chúng phải cứng họng, mà khủng bố tất cả bà con sẽ bị dân tố cáo lại càng bẽ mặt, công an liền dùng thủ đoạn xảo quyệt, ranh ma, là bắt từng người một tách ra các phòng khác nhau để tiện đàn áp. Biết chị Xuân là người lãnh đạo dân khiếu kiện, chúng xông vào lôi gọi chị Xuân đầu tiên. Chúng cho mấy thằng đàn ông lực lưỡng xông vào xốc nách kéo chị đi, mặc cho mọi người và chị phản đối. Mấy tay đàn ông này thẳng bám huyệt kéo tay, thẳng đứng đằng sau đá chị. Dã man hơn, khi đã tách riêng được chị Xuân vào trong phòng kín, thẳng xông vào kéo tóc lôi chị lên ghế, thẳng dẫn ngựa chị nhằm dùng nhục hình uy hiếp chị. Không những hạ nhục chị Xuân như vậy, chúng còn mang máy ảnh ra chụp hình. Chị Xuân thấy vậy nén đau chỉ thẳng vào đám công an mặt vụ thét lớn : “Thằng Nguyễn Trường Sơn kia, tại sao mày

lại để hèn sai người đánh tao như vậy?”. Đám mật vụ trong phòng gần 10 tên đàn ông lực lưỡng và 1 đứa nữ cao to gần 1m70 hoảng sợ hỏi: “Chị gọi ai là thằng?” Chị Xuân đáp: “Trong này chỉ có một mình Nguyễn Trường Sơn là dám mặc quần áo công an, đeo biển, mà tại sao lại để đánh người dã man như thế này?” Nguyễn Trường Sơn chống chế theo cái vờ cũ rích: “Thằng ấy nó ở ngoài đường!” Nghe trả lời kiểu láo lếu như vậy, chị Xuân bảo: “Đây là phòng họp của công an, kín cổng cao tường, trên có treo các khẩu hiệu “Đảng cộng sản Việt Nam quang vinh”, rồi “Công an nhân dân Việt Nam kiên quyết thực hiện lời bác Hồ dạy 6 điều: Đối với nhân dân phải kính trọng lễ phép...”. Và trước mắt ông là công an, sao lại có bọn du côn ngoài đường nào vào đây để đánh người? Các ông ngồi phòng kín đây người, súng ống dùi cui lăm lăm thế kia đầu gấu nào dám vào? Đầu gấu mà lại đứng nói chuyện với công an thế kia? Bỏ tôi mua nhà hoạt động cho CSVN từ những năm 1945, nuôi các ông ăn béo mập, để bây giờ các ông ngồi trên cao đàn áp đánh đập chúng tôi có phải không ???” Thấy chị Xuân khảng khái như vậy, những tên đánh chị len lén chạy mất, bọn còn lại hạ giọng mời chị Xuân ngồi xuống làm việc. Tên chụp ảnh định chụp hình tiếp, chị Xuân xoa hết tóc xuống và bảo: “Hãy chụp đi! Lúc này thằng kia nó túm tóc lôi người như thế này này, thằng thì để hèn đánh từ đằng sau dấu vết còn đây này! Chụp đi! Mang về mà tố cáo với giám đốc các ông cho quân đánh người giữa trụ sở công an, giữa thủ đô ngàn năm văn vật đi! Mà sao hèn thế? Đàn ông lực lưỡng cả chục thằng mà xông vào đánh một người đàn bà là tao, mà chỉ dám đánh đằng sau! Sao không dám đeo biển? Sợ tao biết tao vạch mặt có phải không?” Đám mật vụ CS đàn dủ chị viết biên bản. Chị Xuân nói: “Các ông lập biên bản đi, ghi rõ công an đánh người, bắt người đi khiếu kiện. Nhà chúng tôi bị tòa án cướp, bây giờ các ông lại đánh người để bịt mồm, bịt miệng dân không cho đi tố cáo, vạch mặt bọn tham nhũng có phải không?” Một thanh niên hỏi tên tuổi của chị Xuân, chị liền hỏi lại: “Ông không mặc quần áo công an, không đeo biển hiệu, tôi biết ông là ai mà trả lời? Hay ông lại như thằng vừa đánh tôi, túm tóc tôi dẫn tôi ngựa ra đằng sau như mới rồi?” Thấy không hỏi được gì, một tay đàn ông to cao bắt chị Xuân phải đưa túi xách ra để khám -theo như hần nói- hầu tìm tài liệu. Chị Xuân cũng chẳng được việc

gì lại còn bị chị vạch mặt chỉ tên, đám mật vụ đành phải để chị Xuân ra ngồi lại phòng thường trực cùng bà con khiếu kiện.

Vụ đánh đập bà con khiếu kiện hôm nay là thủ đoạn của công an đàn áp Phong trào dân chủ đang dâng lên mạnh mẽ của đồng bào trong nước, do thủ tướng công an Nguyễn Tấn Dũng trực tiếp chỉ đạo dưới chỉ thị của bè lũ tập đoàn độc tài, đảng trị Nông Đức Mạnh, Nguyễn Minh Triết... Chúng run sợ trước sự đấu tranh kiên cường đòi nhân quyền của bà con cả nước trước thảm họa cả dân tộc đang bị cướp hết đất đai, bị cướp hết các quyền làm người chính đáng như tự do mít tinh, tự do lập hội, tự do ngôn luận... Hôm nay chúng đánh chị Xuân và bà con hồng dật vui phong trào dân chủ. Chúng sợ số bà con này nếu đứng khiếu kiện trước cửa văn phòng quốc hội sẽ làm gương động viên các bà con mới lên kiện của tỉnh Hà Tây.

(Chúng tôi xin bỏ một đoạn. BBT)

Sau mấy tiếng tra tấn, khủng bố riêng từng bà không được, bọn mật vụ lại đành phải cho các bà ra ngồi tập trung tại phòng thường trực. Các bà sau khi bị công an tra tấn, đàn áp như vậy đều ngao ngán, chán cho cái thế sự hôm nay. Một bà bảo: “Tôi tố cáo cái thằng lúc này đứng ở 35 Ngô Quyền bấm huyết tôi, nó đứng kia cạnh công an đấy. Cái thằng đi giày ba ta trắng, mặt đen tái đại kia kia thì công an lại bảo là người đi đường. Tôi hỏi lại sao nó lại đứng ở trong đồn công an thì 1 tay mật vụ lại bảo nó là phường bát âm”. Một bà hỏi: “Sao công an CS lại có phường bát âm? Công an cũng đi thổi kèn đám ma sao, hay công an có người chết?” Bàn tán mãi bà con mới biết là công an chống chế để che tội đánh dân khiếu kiện. Một bà chép miệng: “Công an thế mà điều, điều như sửa ấy”. Bà ở Bắc Giang thì cảm phần nói: “Chúng tao nghe theo lời đảng CSVN đi chống bọn tham nhũng, thế mà mới đưa đơn vạch mặt lũ tham nhũng đã bị chúng bắt, chúng hạch đủ điều thế này”. Bà nữa tiếp: “Ở quê tao, 8 xã liền người ta bảo đừng có nghe bọn cộng sản nói, chống tham nhũng thì chúng nó chết hết à!!! Công an CSVN tàn ác lắm, chúng nó gian ác hơn cả bọn phát xít!”

Bà Diệm thì bảo: “Lúc này hỏi công an: thế chỉ vì có bài đăng báo Công lý (Cơ quan ngôn luận của ngành tòa án CSVN) mà bị bắt à? Hay thằng điện lực Hà Tây nó cướp nhà đất của tôi, nó mang tiền nó rải cho các ông để các ông bắt người diệt khẩu, để nó ăn của cướp được

cho dễ trôi?” Bà lão 72 tuổi Đường Thị San nói: “Tao đi thanh niên xung phong về đây, thế mà bây giờ nó cướp nhà, phá nhà tao. Đã thế nó còn đánh người và kiện tao ra tòa để che đậy của ăn cướp. Hôm nay già lão thế này mà mấy thằng nó chỉ đáng tuổi con cháu mình, nó xông vào lật nón tôi ra rồi nó chửi rủa và còn hô bắt con mẹ già. Mà mẹ nó! Chứ tôi cống hiến xương máu cho nó để bây giờ nó có chức có quyền, nó chửi lại mình. Cái thằng cướp của, đánh người tôi thì nó không bắt! Thật là một lũ gian manh”.

Bà Nguyễn Thị Kỳ kể: “Nhà tôi, mẹ tôi đào 5 hầm bí mật nuôi giấu cán bộ CS, ngày đi cày cấy, tôi đi rải truyền đơn. Thế mà bây giờ tôi gửi đất cho các ông ấy đi vùng kinh tế mới, lúc trở về thì đất nhà tôi các ông tranh thủ chia nhau ăn hết. Tôi đi kiện đòi gần 30 năm nay mà các ông ấy còn cãi chày, cãi cối. Khi không cãi được thì chối quanh, chối lầy được”. Bà Thân Thị Giang năm nay gần 60 tuổi, ở với mẹ già trên 90 tuổi, thì kể: “Mẹ tôi là mẹ liệt sỹ, em trai tôi hy sinh ở chiến trường để hôm nay các ông ngồi yên ở đây mà đi cướp nhà của bà mẹ liệt sỹ già nua. Đến bây giờ mẹ già không có chỗ ở, liệt sỹ không có nơi đặt bàn thờ thắp hương cúng vong linh. Chúng tôi khổ khổ thế mà đi kiện mãi chẳng ai ngó đến”.

Sư cô Đàm Bình bị cán bộ địa phương bảo kê cho người đánh và cướp 2 ngôi chùa của sư đã 15 năm nay, không có cấp nào xem xét, giải quyết cho sư. Sư nói với mọi người: “Cứ bảo Việt Nam không vi phạm nhân quyền, đàn áp tôn giáo, sao dân phải nằm đường đi kiện, số người khiếu kiện không giảm mà ngày càng đông hơn hàng nghìn, hàng triệu người?” Còn sư thì chùa thì bị cướp, bản thân thì bị đầu gấu đánh. Sư cũng phải nằm cửa nhà toa let như sư cô Thích Đàm Thoa... Sư cô Đàm Bình trước đây tu hành tại chùa Phí Trạch, huyện Ứng Hòa, tỉnh Hà Tây. Khi ở đây, sư Bình đã cùng các Phật tử, nhân dân trong vùng phát tâm công đức xây dựng chùa từ một ngôi đồ nát trở thành khang trang, xinh đẹp. Nhưng sau đó thì nhà cầm quyền cướp chùa, đuổi sư đi sang chùa Vũ Nội cũng ở trong tỉnh Hà Tây. Tại đây, sư Bình lại cùng mọi Phật tử xây dựng tôn tạo chùa Vũ Nội từ một chùa đã bị phá trong những năm 1960 để làm kho rồi sau phá sạch làm sân kho để phục vụ cho cái gọi là “hợp tác xã nông nghiệp xã hội chủ nghĩa”. Mấy chục năm tuổi trẻ, sư cô chuyên đi xây mới, tôn tạo các chùa. Nay tuổi đã ngoài 50, chúng

cũng không để sư được yên để tu hành theo đạo Phật. 15 năm nay sư đi khiêu kiện các cấp trung ương. Chẳng có ông to bà lớn nào giải quyết việc của sư mà chỉ thấy công an suốt ngày đi bắt sư, le đuổi thầy như le đuổi vịt vậy. Hôm APEC, công an cho hàng chục mật vụ bắt cóc sư lên ô-tô khách đưa về giam ở chùa tình hà Tây hàng chục ngày, không cho đi đâu. Ngày 01-01-2007, tết dương lịch vừa qua, sư cô đi trên đường phố Quan Thánh, quận Ba Đình, Hà Nội, thì lại bị mật vụ bắt cóc đưa về Hà Tây. Khi sư đấu tranh thì công an lại nói chỉ biết nghe lệnh trên bắt sư, còn công an không có quyền trả chùa cho sư". Thế là chùa thì cướp của nhà sư không trả, mà suốt ngày đi bắt nhà sư, rồi lại bảo không có đàn áp tôn giáo là sao ?

Một nam mật vụ ngồi đấy nghe bà con tố cáo, liền cãi ngang : "Việt Nam đâu có vi phạm nhân quyền, đàn áp tôn giáo! Đến như Mỹ còn công nhận bỏ CPC cho Việt Nam". Bà khác hỏi : "Thế sao ở nước mình, sư còn bị cướp chùa, đi nằm đường như thế này? Sao dân mình lại không tự công nhận cho mình (cho nhà cầm quyền) mà lại phải đi nhờ người khác ở tận đâu bảo mình hay?" Tên này ở ra, tưởng mình thông tỏ hơn mấy bà già, nay bị mấy bà vận cho không trả lời được bèn chạy mất.

Trong túi của chị Xuân có một mẫu chuyện đăng bức thư của tổng thống Mỹ. Đề động viên tinh thần bà con, chị Xuân đề nghị bà con trật tự để nghe chị đọc bức thư. Cảnh mật vụ tưởng tài liệu gì "phản động" vì nghe nói là thư của tổng thống Mỹ. Khi chị Xuân đọc to thì đó là bức thư của tổng thống Mỹ Abraham Lincoln gửi cho thầy giáo hiệu trưởng nơi con trai của ngài theo học. Trong bức thư có đoạn viết : "Dạy cho cháu biết được rằng những kẻ hay bắt nạt người khác là những kẻ dễ bị đánh bại nhất..." Nghe xong, các bà như được tiếp thêm sức mạnh, thêm yên lòng: "Hôm nay chúng nó hèn quá nên mới dùng hàng chục thằng lực lưỡng để bắt mấy bà già ốm yếu tay không".

Đến khoảng 16g30, chúng bèn gọi điện cho công an các địa phương của bà Điện, sư Bình, bà Kỳ, bà San, lên đón các bà về địa phương "để giải quyết" theo như chúng nói. Thực chất đây là mưu kế tách bớt người để dễ đàn áp, khủng bố. Trong phòng thường trực chỉ còn lại 4 người là bà Giang, bà Luyện, bà Tuyết và chị Xuân.

Tới khoảng 17g, công an chẳng tên nào làm việc với các bà mà lại cứ

rủ nhau chuẩn hết, còn lại có mỗi trực ban ngồi canh gác với một số dân phòng ở ngoài. Mọi người lên tiếng phản đối : "Tại sao giam chúng tôi cả ngày mà không cho chúng tôi về? Các ông độc ác thế!" - "Đảng cộng sản chúng mày độc tài, ác hơn vua chúa ngày xưa! Mấy bà già đi kiện mà cũng bị chúng mày bắt! Sao không trả nhà cho chúng tao để mẹ già 90 tuổi phải ngủ ngoài đường, liệt sỹ không có nơi thắp hương ? Lúc nào cũng leo lên bảo là giải quyết hết dân khiêu kiện rồi, sao chúng tao phải đi kiện đến mấy chục năm thế này ? Sao chúng mày điều thế?". Chị Xuân thì phản đối : "Tại sao giam chúng tôi mà không có lệnh bắt giam?". Mọi người yêu cầu lập biên bản phạt công an, nhưng Nguyễn Văn Oanh, phó trưởng công an đồn Hàng Bài, lại đưa ra biên bản phạt vi phạm hành chính và yêu cầu các bà ký vào, nộp phạt rồi mới cho về. Tất cả phản đối ầm lên : "Tại sao lại phạt chúng tôi? Nếu vi phạm hành chính thì phải phạt tại chỗ, chứ sao bắt cóc chúng tôi về đây rồi vu vạ cho chúng tôi ? Mà lúc này hỏi sao lại bắt, thì bảo không ai bắt các bà mà là mời! Sao công an điều thế? Không thể tin được công an! Tao có con cháu không cho chúng đi làm cái nghề hại dân, đánh người này...".

Đến 18g hơn, chị Xuân nói : "Nếu các ông không thả, chúng tôi sẽ tuyệt thực tại đồn công an này", và chị đứng gần sát ra cửa, kêu gọi bà con đi đường hãy vào cứu mọi người bị công an vu oan, bắt trái phép. Bà Phạm Thị Tuyết nhà ở Đồng Nai, có em trai là liệt sỹ, nhưng bị các quan tham ăn hết tiêu chuẩn gia đình chính sách liệt sỹ của mẹ mình, nên đi đòi quyền lợi cho mẹ đẻ. Bà ngồi khóc, kêu gọi liệt sỹ hãy về chứng kiến cảnh hôm nay bà bị công an bắt giam và chửi rủa, làm mọi người không cầm được nước mắt. Cảnh trực gác mấy bà núng thế đành phải nói : "Chúng tôi có bắt các bà đâu! Chúng tôi đâu muốn giữ các bà! Các bà chờ để chúng tôi báo chỉ huy, xin ý kiến cho các bà về".

Lúc này có rất nhiều người dân cùng đi khiêu kiện lâu ngày ở Hà Nội, dưới sự hướng dẫn của sư thầy Thích Đàm Nghiên, mang cơm nước đến hỏi thăm tiếp tế cho các bà. Nhiều người dân đi đường cũng đứng lại hỏi han. Đoàn tiếp tế này cũng đấu tranh rất mạnh mẽ, yêu cầu công an phải thả người bị bắt trái phép ra về. Sư Đàm Nghiên nói : "Nếu công an không thả các bà ra thì nhà sư sẽ đi mời các nhà báo đến đây để quay phim, chụp ảnh, đưa tin các bà bị công an bắt rồi còn vu oan cho họ".

Các bà khác cũng đấu tranh kiên quyết, yêu cầu công an phải thả người, nếu không họ sẽ đi đến nhà các ông to bà lớn từ tổng bí thư, thủ tướng đến chủ tịch nước... ở khắp Hà Nội để kêu oan cho những người bị bắt. Thấy tinh thần các bà đấu tranh mạnh mẽ, ngoan cường cả trong và ngoài đồn như vậy, công an đuổi lý đành phải thả các bà ra về. Thế mà công an lại còn hạ giọng bảo: "Có ai bắt các bà đâu! Các bà cứ đi đi! Thôi các bà về cho nhanh!" Mọi người tuy thấm mệt nhưng rất vui vì hôm nay tinh thần đấu tranh kiên cường của các bà cũng như tình đoàn kết, bảo vệ tương trợ lẫn nhau của dân khiêu kiện (giữa những người bị bắt và những người đến tiếp tế) đã làm cho công an CSVN phải chùn tay. Sư thầy Đàm Nghiên còn tặng cho công an câu : "Bất thần thì dễ, tiền thần thì khó! Lần sau đừng bắt các bà già, kêu nghe các bà tặng cho nhiều câu, rồi còn phải van lạy các bà như thế này!".

Chúng tôi cực lực lên án hành động bắt bớ, khủng bố, đánh đập dã man các bà, các chị trong đoàn dân khiêu kiện của nhà cầm quyền Hà Nội, và kêu gọi đồng bào trong và ngoài nước hãy giúp chúng tôi tố cáo mạnh mẽ hành động mất hết nhân tính của công an CSVN, để ngăn chặn bàn tay của công an CSVN đàn áp, khủng bố người dân. Chúng tôi cũng đề nghị các Tổ chức theo dõi và bảo vệ nhân quyền quốc tế hãy lên án hành động vô nhân đạo này, hãy ủng hộ bảo vệ bà con khiêu kiện, để không cho công an CSVN lộng hành tự do bầm huyết bà lão 70 tuổi Hoàng Thị Điện, đánh chửi thóa mạ nhà sư Thích Đàm Bình, xử phạm danh dự các bà Đường Thị San, Nguyễn Thị Kỳ, Phạm Thị Tuyết, Thân Thị Giang, đấm đá bà Đỗ Thị Luyện và chị Dương thị Xuân thư ký tập san Tự do Dân chủ... như vừa diễn ra giữa trung tâm thủ đô Hà Nội văn minh mà CSVN vẫn rêu rao là thành phố vì hòa bình, trong khi đó thì cán bộ CSVN thoải mái chửi dân tục tĩu, đánh dân dã man !!

Tường thuật nhanh ngày 17-01-2007, tại phố hàng Bài, quận Hoàn Kiếm, Hà Nội

Quang Minh, phóng viên dân oan Mai Xuân Thường

